

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, selskabsloven, lov om investeringsforeninger m.v. og lov om EKF Danmarks Eksportkredit

(Whistleblowerordning for virksomheder med begrænset tilladelse, håndtering af erstatningskrav i henhold til en byggeskadeforsikring tegnet i Qudos Insurance A/S, revisors meddelelsespligt til Finanstilsynet og ændring af procedure ved indløsning af minoritetsaktionærer m.v.)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 457 af 24. april 2019, som ændret ved § 1 i lov nr. 552 af 7. maj 2019, § 2 i lov nr. 553 af 7. maj 2019 og § 7 i lov nr. 554 af 7. maj 2019 foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »side 73, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018 om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af direktiv 2009/138/EF og 2013/36/EU, nr. L 156, side 43 dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, EU-Tidende 2016, nr. L 26, side 19, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet ejerskab, EU-tidende 2017, nr. L 132, side 1« til: »side 73, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97/EU af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, EU-Tidende 2016, nr. L 26, side 19, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016 (NIS-direktivet), EU-Tidende 2016, nr. L 194, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet ejerskab, EU-tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018 om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af direktiv 2009/138/EF og 2013/36/EU, nr. L 156, side 43«.
2. I § 1, stk. 4, 1. pkt., ændres »47, 48« til: »47-48 a«.
3. I § 43 indsættes som stk. 8:

»Stk. 8. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om finansielle virksomheders forpligtelse til at udlevere et standardiseret nøgletalsdokument til forbrugere ved fremsættelse af tilbud om realkredit- og realkreditlignende lån.«

4. I § 99, stk. 2, udgår: »i henhold til § 80, stk. 1 og 2,«.
5. I § 126 e, stk. 1, 2. pkt., ændres »som fastlægges og offentliggøres af Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA)« til: »der fastlægges af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 77e, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).«
6. § 157 a affattes således:
»§ 157 a. Vedtægterne for en kapitalforening eller et udenlandsk investeringsinstitut omfattet af § 157, stk. 1, 2. pkt., skal indeholde bestemmelser om:
1) Kapitalforeningen eller det udenlandske investeringsinstitut på en investors anmodning skal indløse investorens andel af formuen med midler, der hidrører fra formuen.
2) Kapitalforeningens eller det udenlandske investeringsinstituts afdelinger må ikke stille garantier for tredjemand, yde eller optage lån. Kapitalforeningens eller det udenlandske investeringsinstituts afdelinger må dog optage kortfristede lån på højst 10 pct. af formuen bortset fra lån med investeringsformål.
3) Kapitalforeningen eller det udenlandske investeringsinstitut kan investere sin formue i likvide midler, herunder valuta, eller i de finansielle instrumenter, som er nævnt i bilag 5, i overensstemmelse med de krav, der stilles til instrumenter og deres udstedere i kapitel 14 i lov om investeringsforeninger m.v.
4) Risikospredning, jf. § 157 b.«
7. § 175 b, stk. 8, affattes således:
»Stk. 8. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om ikke at medtage et selskab i koncernen eller gruppen ved opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen, når:
a) selskabet er beliggende i et tredjeland, hvor der er retlige hindringer for videregivelsen af de nødvendige oplysninger,
b) selskabet, der påtænkes medtaget, kun er af ringe betydning set ud fra formålene med koncerntilsynet, med mindre selskabet, set sammen med flere andre selskaber i koncernen, som helhed ikke er af uvæsentlig betydning, eller
c) det under hensyntagen til formålene med koncerntilsynet ville være uhensigtsmæssigt eller vildledende at medtage det pågældende selskab.«
8. I § 184, stk. 2, 3. pkt., ændres »Finanstilsynet« til: »Finanstilsynet, jf. § 194, stk. 1, og Erhvervsstyrelsen, jf. § 195, stk. 1,«.

9. I § 185 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:
»Stk. 2. Underskrives årsrapporten digitalt, jf. § 6 b, bortfalder kravet i stk. 1 om, at underskriften og underskriftens datering skal gives i tilknytning til ledelsespåtegningen. Underskriverens navn skal dog fremgå tydeligt i tilknytning til ledelsespåtegningen.«
Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 3 og 4.
10. § 195, stk. 1, affattes således:
»Den godkendte årsrapport skal indsendes til Erhvervsstyrelsen uden ugrundet ophold efter endelig godkendelse og senest 4 måneder efter regnskabsårets afslutning. Virksomheder, der har pligt til at udarbejde halvårsrapport, skal ligeledes indsende den udarbejdede halvårsrapport til Erhvervsstyrelsen senest 3 måneder efter halvårsperiodens afslutning.«
11. § 195, stk. 3 og 4, ophæves, og i stedet indsættes:
»Stk. 3. Finanstilsynet kan efter forhandling med Erhvervsstyrelsen fastsætte nærmere regler om indsendelse af årsrapporter til Erhvervsstyrelsen og regler om offentliggørelse af årsrapporter. Der kan herunder fastsættes nærmere regler om, at årsrapporter og halvårsrapporter skal indsendes digitalt til Erhvervsstyrelsen, og at kommunikation i forbindelse hermed skal foregå digitalt.«
12. § 196, stk. 4, ophæves.
13. I § 251, indsættes som stk. 2:
»Stk. 2. Finanstilsynet underretter tilsynsmyndighederne i værtslandene om alle foranstaltninger om gruppe 1-forsikringsselskaber truffet efter stk. 1.«
14. I § 307 a indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:
»Stk. 3. Finanstilsynet offentliggør på sin hjemmeside, hvilke penge- og realkreditinstitutter der er udpeget som operatører af væsentlige tjenester.«
Stk. 3 bliver herefter stk. 4.
15. Efter § 347 c indsættes:
»§ 347 d. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om et midlertidigt forbud mod en værdipapirhandlers eller en fondsmæglers medlemskab af eller deltagelse på en markedsplads, hvis værdipapirhandleren eller fondsmægleren er pålagt en tvangsbøde i medfør af § 374, stk. 3, eller overtræder bestemmelserne i § 9 a, stk. 5 og 6, §§ 9 b, 38, § 39, stk. 1-3, §§ 46 a, 46 b, 61 c, § 64, stk. 1-5, §§ 64 a, 70, 71, 72, 73, 77 d, § 77 e, stk. 1 og 2, § 80 a eller § 313.
Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte regler om, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om et midlertidigt forbud mod en værdipapirhandlers eller en fondsmæglers medlemskab af eller deltagelse på en markedsplads, hvis værdipapirhandleren eller fondsmægleren overtræder reglerne i medfør af denne lov.«

16. Efter § 351 indsættes:
»§ 351 a. Konstaterer Finanstilsynet, at et investeringsselskab, der har værtsland i Danmark, handler på en måde, der skader de danske investorers interesser eller de danske markeders ordentlige funktion, kan Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger for at beskytte investorernes interesser og markedets ordentlige funktion, herunder ved afgørelse at forbyde investeringsselskabet at foretage yderligere transaktioner i Danmark.
Stk. 2. Konstaterer Finanstilsynet, at et investeringsselskab, der har værtsland i Danmark og som driver en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF), handler på en måde, der skader investorernes interesser eller markedernes ordentlige funktionalitet, kan Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger for at beskytte investorernes interesser og markedets ordentlige funktion, herunder at påbyde investeringsselskabet ikke at give adgang for fjernmedlemmer og -brugere her i landet til den multilaterale handelsfacilitet (MHF) eller den organiserede handelsfacilitet (OHF).«
17. I § 373, stk. 2, 1. pkt., ændres »§ 71, stk. 1 og 3,« til: »§ 71, stk. 1 og 2,« og »§ 185, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1. pkt.« til: »§ 185, stk. 1 og 3, og stk. 4, 1. pkt.«.
18. § 417 a, stk. 1, affattes således:
»Et gruppe 1-forsikringsselskab, som ikke anvender en matchtilpasning til den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 2, på forsikringsforpligtelserne, kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende en justeret rentekurve opgjort efter stk. 2, indtil den 1. januar 2032 for forsikringsforpligtelser i henhold til aftaler, der blev indgået før den 1. januar 2016 og aftaler, der fornyes efter den 31. december 2015. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter 1. pkt., kan ikke opnå tilladelse efter § 417 b.«
19. § 417 b, stk. 1, affattes således:
»Et gruppe 1-forsikringsselskab kan indtil den 1. januar 2032 få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende et fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser opgjort efter stk. 2. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter 1. pkt., kan ikke opnå tilladelse efter § 417 a.«
20. I § 417 b, stk. 2, nr. 1, udgår »og aftaler med ISPV'er, og«.

§ 2

I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 459 af 24. april 2019, som ændret ved § 4 i lov nr. 552 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. § 3, nr. 35, affattes således:
»35) Kontoførende institut: En virksomhed eller myndighed, der har indgået tilslutningsaftale med en værdipapircentral (CSD), jf. § 190, stk. 1.«

2. I § 57 a, stk. 1, ændres »selskabet« til »virksomheden«.
3. I § 57 a, stk. 2, ændres »et selskab« til »en virksomhed«.
4. I § 58 a indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:
»Stk. 3. Finanstilsynet offentliggør på sin hjemmeside, hvilke operatører af markedspladser og centrale modparter (CCP'er) der er udpeget som operatører af væsentlige tjenester.«
Stk. 3 bliver herefter stk. 4.
5. I § 218 indsættes som stk. 2 og 3:
»Stk. 2. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om et midlertidigt forbud mod et fondsmæglerselskabs medlemskab af eller deltagelse på en markedsplads, hvis fondsmæglerselskabet overtræder bestemmelserne i kapitel 24, artiklerne nævnt i § 248 om overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 600/2014/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, eller hvis fondsmæglerselskabet er pålagt en tvangsbøde i medfør af § 256, stk. 2.
Stk. 3. Konstaterer Finanstilsynet, eller har Finanstilsynet grund til at antage, at et reguleret marked, der har Danmark som værtsland, optræder på en måde, der skader investorernes interesser eller markedernes korrekte funktion, kan Finanstilsynet træffe alle nødvendige foranstaltninger for at beskytte investorernes interesser og markedets ordentlige funktion, herunder at påbyde det regulerede marked, der har Danmark som værtsland, ikke at give adgang til fjernmedlemmer og -deltagere, der er etableret i Danmark.«

§ 3

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1154 af 19. september 2018, som ændret ved § 5 i lov nr. 1520 af 18. december 2018, § 5 i lov nr. 369 af 9. april 2019, § 7 i lov nr. 552 af 7. maj 2019 og § 10 i lov nr. 554 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 83, stk. 2, 3. pkt., ændres »Finanstilsynet« til: »Finanstilsynet, jf. § 93, stk. 1, og Erhvervsstyrelsen, jf. § 94, stk. 1,«.
2. I § 84 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:
»Stk. 2. Underskrives årsrapporten digitalt, jf. § 187, bortfalder kravet i stk. 1 om, at underskriften og underskriftens datering skal gives i tilknytning til ledelsespåtegningen. Underskriverens navn skal dog fremgå tydeligt i tilknytning til ledelsespåtegningen.«
Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 3 og 4.
3. § 94, stk. 1, affattes således:

»Den godkendte årsrapport skal indsendes til Erhvervsstyrelsen uden ugrundet ophold efter endelig godkendelse og senest 4 måneder efter regnskabsårets afslutning. Ligeledes skal den udarbejdede halvårsrapport indsendes til Erhvervsstyrelsen senest 2 måneder efter halvårsperiodens afslutning.«

4. § 94, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Finanstilsynet kan efter forhandling med Erhvervsstyrelsen fastsætte nærmere regler om indsendelse af årsrapporter til Erhvervsstyrelsen og regler om offentliggørelse af årsrapporter. Der kan herunder fastsættes nærmere regler om, at årsrapporter og halvårsrapporter skal indsendes digitalt til Erhvervsstyrelsen, og at kommunikation i forbindelse hermed skal foregå digitalt.«

5. § 95, stk. 5, ophæves.

6. § 100 affattes således:

»§ 100 En ekstern revisor skal straks meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver afgørelse vedrørende den danske UCITS og dennes afdelinger, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan

1) udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som særlig vedrører den danske UCITS og dennes afdelingers drift,

2) påvirke den danske UCITS's og dennes afdelingers fortsatte aktivitet, eller

3) føre til nægtelse af at påtage regnskabet eller til, at konklusionen modificeres.

Stk. 2. Meddelelesespligten omfatter tillige ethvert forhold og enhver afgørelse omfattet af stk. 1, som den eksterne revisor bliver vidende om som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med den danske UCITS, investeringsselskabet, administrationsselskabet eller depotselskabet.«

7. § 147, stk. 1, nr. 4, affattes således:

»4) 35 pct. af afdelingens formue i værdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter udstedt eller garanteret af et land, en regional myndighed eller en international institution af offentlig karakter, som et eller flere medlemslande deltager i, og som er godkendt af Finanstilsynet.«

8. I § 190, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 84, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1. pkt.« til »§ 84, stk. 1 og 3, og stk. 4, 1. pkt.«

§ 4

I lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1023 af 30. august 2017, som ændret ved § 6 i lov nr. 1547 af 19. december 2017, § 14 i lov nr. 706 af 8. juni 2018, § 7 i lov nr. 1520 af 18. december 2018 og § 12 i lov nr. 552 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 8 a indsættes som *stk. 7*:
»*Stk. 5.* Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om ejendomskreditselskabers forpligtelse til at udlevere et standardiseret nøgletalsdokument til forbrugere ved fremsættelse af tilbud om realkreditlignende lån.«

§ 5

I lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovbekendtgørelse nr. 1160 af 19. september 2018 som ændret ved § 3 i lov nr. 1520 af 18. december 2019 og § 5 i lov nr. 552 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 9, *stk. 1, nr. 1*, ændres »produkter, medmindre den fulde provision videregives til kunden, eller boligkreditaftaler« til: »produkter eller boligkreditaftaler, medmindre den fulde provision videregives til kunden uden ugrundet ophold.«
2. I § 11, *stk. 1*, indsættes som *3. pkt.*:
»Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«
3. I § 26, *stk. 2*, indsættes efter »stk. 1 og 3, «: »samt artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er),«.

§ 6

I lov nr. 41 af 22. januar 2018 om forsikringsformidling, som ændret ved § 7 i lov nr. 706 af 8. juni 2018 og § 2 i lov nr. 552 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 22, *stk. 1, 2. pkt.*, indsættes efter »forsikringsdistribution«: »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)«.
2. I § 42, *stk. 2*, indsættes efter »§ 20, stk. 1, «: »samt artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er),«.

3. I § 42, *stk. 3*, ændres »eller undlader« til: »undlader«, og efter »§ 26, *stk. 1*,« indsættes: »eller som overtræder et forbud, en begrænsning eller en restriktion meddelt i henhold til artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er),«.

§ 7

I lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger, som ændret bl.a. ved § 8 i lov nr. 1547 af 19. december 2017, § 17 i lov nr. 503 af 23. maj 2018, § 12 i lov nr. 706 af 8. juni 2018, § 4 i lov nr. 1520 af 18. december 2018, og senest ved § 3 i lov nr. 552 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, *stk. 7, 1. pkt.*, indsættes efter »81,«: »stk. 1-4,«.
2. I § 52 indsættes som *stk. 2*:
»*Stk. 2.* §§ 26-27 finder tilsvarende anvendelse for virksomheder med begrænset tilladelse efter §§ 50-51.«
3. I § 61, *stk. 1*, udgår »alene«.
4. I § 62, *stk. 1*, og 3, udgår »kun«.
5. ...
6. I § 130, *stk. 1, 2. pkt.*, ændres »artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen« til: »artikel 3, artikel 3a, *stk. 1-4* og 7, artikel 3b og artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001«.
7. I § 138, *stk. 1, 8. pkt.*, ændres »artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen« til: »artikel 3, artikel 3a, *stk. 1-4* og 7, artikel 3b og artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.«.
8. I § 139, *stk. 1, 2. pkt.*, ændres »artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen« til: »artikel 3, artikel 3a, *stk. 1-4* og 7, artikel 3b og artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af

16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001«.

9. I § 143 ændres »artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen« til: »artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001«.
10. I § 145, stk. 7, 2. pkt., ændres »Dog finder § 8 i lov om offentlighed i forvaltningen tilsvarende anvendelse på sager efter stk. 1« til: »Virksomheder har dog ret til egenaces i sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse efter stk. 1, jf. § 8 i lov om offentlighed i forvaltningen«.
11. ...
12. I § 152, stk. 2, ændres »artikel 3, stk. 1, artikel 4, stk. 1, 3 og 4, artikel 6 og 7 og artikel 8, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001« til: »artikel 3, stk. 1 og 1a, artikel 4, stk. 1, 3 og 4, artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001«.

§ 8

I lov nr. 1703 af 27. december 2018 om firmapensionskasser, som ændret ved § 6 i lov nr. 369 af 9. april 2019, § 13 i lov nr. 552 af 7. maj 2019 og § 8 i lov nr. 554 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 61 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:
»Stk. 2. Underskrives årsrapporten digitalt, jf. § 115, bortfalder kravet i stk. 1 om, at underskriften og underskriftens datering skal gives i tilknytning til ledelsespåtegningen. Underskriverens navn skal dog fremgå tydeligt i tilknytning til ledelsespåtegningen.«
Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 3 og 4.
2. I § 117, stk. 2, ændres »§ 61, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1. pkt.« til »§ 61, stk. 1 og 3, og stk. 4, 1. pkt.«

§ 9

I lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 216 af 27. februar 2017, som ændret ved § 6 i lov nr. 285 af 29. marts 2017, § 8 i lov nr. 1669 af 26. december 2017, § 17 i lov nr. 706 af 8. juni 2018 og § 1 i lov nr. 550 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 65 a indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:
»Stk. 2. Underskrives årsrapporten digitalt, jf. § 76 e, bortfalder kravet i stk. 1 om, at underskriften og underskriftens datering skal gives i tilknytning til ledelsespåtegningen. Underskriverens navn skal dog fremgå tydeligt i tilknytning til ledelsespåtegningen.«
Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 3 og 4.

§ 10

I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lovbekendtgørelse nr. 1110 af 10. oktober 2014 som ændret bl.a. ved lov nr. 1569 af 15. december 2015 og senest ved lov nr. 552 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 25 c indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:
»Stk. 2. Underskrives årsrapporten digitalt, jf. § 27 j, bortfalder kravet i stk. 1 om, at underskriften og underskriftens datering skal gives i tilknytning til ledelsespåtegningen. Underskriverens navn skal dog fremgå tydeligt i tilknytning til ledelsespåtegningen.«
Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 3 og 4.
2. I § 32 a, stk. 1, ændres »§ 25 c, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1. pkt.« til »§ 25 c, stk. 1 og 3, og stk. 4, 1. pkt.«

§ 11

I lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, jf. lovbekendtgørelse nr. 1109 af 9. september 2014, som ændret senest ved lov nr. 552 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 8 b indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:
»Stk. 2. Underskrives årsrapporten digitalt, jf. § 10 j, bortfalder kravet i stk. 1 om, at underskriften og underskriftens datering skal gives i tilknytning til ledelsespåtegningen. Underskriverens navn skal dog fremgå tydeligt i tilknytning til ledelsespåtegningen.«
Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 3 og 4.
2. I § 14 a, stk. 1, ændres »§ 8 b, stk. 1 og 2 og stk. 3, 1. pkt.« til »§ 8 b, stk. 1 og 3, og stk. 4, 1. pkt.«

§ 12

I lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1050 af 8. september 2017, som ændret ved § 1 i lov nr. 375 af 1. maj 2018, § 19 i lov nr. 706 af 8. juni 2018 og § 15 i lov nr. 552 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 5 a indsættes:
»§ 5 b. Fonden dækker erstatningskrav i henhold til en byggeskadeforsikring tegnet i Qudos Insurance A/S i hele forsikringens løbetid. Det er en forudsætning for dækning efter 1. pkt., at bygherren, der har tegnet en byggeskadeforsikring i Qudos Insurance A/S, er taget under konkursbehandling i forsikringens løbetid, og at sikrede ikke er dækket af en anden byggeskadeforsikring. I andre tilfælde dækker Fonden alene erstatningskrav i henhold til en byggeskadeforsikring i Qudos Insurance A/S, der er anmeldt til Fonden inden for den frist, der følger af § 6, stk. 1, 1. pkt.«
2. I § 6, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »§ 5, stk. 3«: »eller § 5 b,«.

§ 13

I selskabsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1089 af 14. september 2015, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 445 af 13. april 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 72, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:
»Er kapitalandelene udstedt gennem en værdipapircentral, kan den indløsende kapitalejer udbetale indløsningssummen til de pågældende minoritetskapitalejere via den udstedende værdipapircentral.«
2. I § 72, stk. 2, indsættes efter »Samtidig med deponeringen«: »eller udbetalingen via værdipapircentralen, jf. stk. 1, 2. pkt.,«.
3. I § 72, stk. 3, 1. pkt., ændres »§ 67, stk. 1« til: »§ 67, stk. 3«.

§ 14

I lov nr. 512 af 17. juni 2008 om ændring af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme og lov om finansiel virksomhed (Pengeoverførsler mellem Danmark og Færøerne) foretages følgende ændringer:

1. § 2, nr. 1, ophæves.

§ 15

I lov nr. 532 af 29. april 2015 om ændring af lov om værdipapirhandel m.v., lov om finansiel virksomhed, lov om kreditaftaler, lov om finansielle rådgivere, lov om pantebrevsselskaber, lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. og forskellige andre love (Ret til basal indlånskonto, gennemførelse af ændringer til gennemsigtighedsdirektivet, modernisering af reglerne for indsendelse af årsrapporter, udvidelse af forsikringsselskabers drift af anden virksomhed, præcisering af regulering af refinansieringsrisiko for realkreditobligationer m.v. og gennemførelse af boligkreditdirektivet m.v.) foretages følgende ændring:

1. § 2, nr. 7, ophæves.
2. § 2, nr. 11, ophæves.
3. § 8, nr. 1-4, ophæves.

§ 16

I lov nr. 1520 af 18. december 2018 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder og forskellige andre love (Gennemførelse af anbefalingerne fra arbejdsgruppen for eftersyn af den finansielle regulering og ændring af reglerne for udpegning af SIFI'er i Danmark m.v.) foretages følgende ændringer:

1. § 1, nr. 14 og 15, ophæves.

§ 17

I lov nr. 104 af 3. februar 2016 om EKF Danmarks Eksportkredit som ændret ved lov nr. 1549 af 19. december 2017 foretages følgende ændringer:

1. I § 5 indsættes som nyt stykke:
»Stk. 4. Navnet på EKF Danmarks Eksportkredit kan ændres gennem en vedtægtsændring, ligesom der i vedtægterne kan optages nye og ændres eksisterende binavne.«
2. Efter § 14 indsættes:
»§ 14 a. Personer, som medvirker til aktiviteter i henhold til denne lovs § 2, har under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e tavshedspligt med hensyn til enhver oplysning, som de i den forbindelse får kendskab til.«

§ 18

I lov om finansiel virksomhed, som sat i kraft for Grønland ved kongelig anordning nr. 1252 af 15. december 2004, som ændret ved anordning nr. 1047 af 1. september 2010, anordning nr. 838 af 14.

august 2012, anordning nr. 1675 af 16. december 2015, anordning nr. 1676 af 16. december 2015, anordning nr. 1677 af 16. december 2015, anordning nr. 1678 af 16. december 2015, anordning nr. 1679 af 16. december 2015, anordning nr. 1680 af 16. december 2015, anordning nr. 1681 af 16. december 2015, anordning nr. 1682 af 16. december 2015, anordning nr. 1683 af 16. december 2015, anordning nr. 1684 af 16. december 2015, anordning nr. 1685 af 16. december 2015, anordning nr. 1686 af 16. december 2015, anordning nr. 1687 af 16. december 2015 og anordning nr. 1688 af 16. december 2015, foretages følgende ændringer:

1. I § 304 indsættes efter stk. 1 som *stk. 2*:
»*Stk. 2.* Tværgående pensionskasser, der har hjemsted eller fast driftssted i Grønland, kan administrere pensionsordninger i overensstemmelse med Inatsisartutlov nr. 21 af 28. november 2016 om obligatorisk pensionsordning.«

§ 19

- Stk. 1.* Loven træder i kraft den 1. januar 2020.
- Stk. 2.* § 12 og § 17, nr. 2, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.
- Stk. 3.* § 7, nr. 12, træder i kraft den 15. december 2019.
- Stk. 4.* § 7, nr. 6-9, træder i kraft den 19. april 2020.
- Stk. 5.* § 72, stk. 1, 2. pkt. og § 72 stk. 2, som affattet ved denne lovs § 13 nr. 1 og 2, gælder ikke for minoritetskapitalejerne i kapitalselskaber, der har modtaget opfordringen til at overdrage deres kapitalandele til den indløsende kapitalejer, jf. selskabslovens § 70, stk. 1, før denne lovs ikrafttræden.

§ 20

- Stk. 1.* Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.
- Stk. 2.* §§ 1-8, 13 og 17 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.
- Stk. 3.* §§ 1-8, 12-13, 17 og 18 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Håndtering af erstatningskrav i henhold til en byggeskadeforsikring tegnet i Qudos Insurance A/S
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.1.3. Lovforslagets indhold
 - 2.2. Interessekonflikter i finansielle virksomheder
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.2.3. Lovforslagets indhold
 - 2.3. Whistleblowerordning for virksomheder med begrænset tilladelse
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.3.3. Lovforslagets indhold
 - 2.4. Gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.4.3. Lovforslagets indhold
 - 2.5. Udvidelse af kapitalforeningers og udenlandske investeringsinstitutters afdelingers muligheder for at optage kortfristede lån
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.5.3. Lovforslagets indhold
 - 2.6. Spredningsregel for afdelinger i en dansk UCITS
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.6.3. Lovforslagets indhold
 - 2.7. Revisors meddelelsespligt til Finanstilsynet
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.7.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8. Digital underskrift af årsrapporter
 - 2.8.1. Gældende ret
 - 2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.3. Lovforslagets indhold

- 2.9. Indsendelse af årsrapporter til Finanstilsynet
 - 2.9.1. Gældende ret
 - 2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.9.3. Lovforslagets indhold
- 2.10. Ophævelse af kravet om, at de finansielle virksomheder skal indsende samtlige datter-virksomheders årsrapporter til Finanstilsynet
 - 2.10.1. Gældende ret
 - 2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.10.3. Lovforslagets indhold
- 2.11. Hjemmel til krav om udlevering af et standardiseret nøgletalsdokument til forbrugere om realkreditlån og realkreditlignende lån.
 - 2.11.1. Gældende ret
 - 2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.11.3. Lovforslagets indhold
- 2.12. Finanstilsynets beføjelser til effektiv håndhævelse af reglerne i kapitalmarkedsloven
 - 2.12.1. Gældende ret
 - 2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.12.3. Lovforslagets indhold
- 2.13. Varslingsregler om realkreditlignende lån for filialer her i landet
 - 2.13.1. Gældende ret
 - 2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.13.3. Lovforslagets indhold
- 2.14. Ændringer som følge af PRIIP-forordningen
 - 2.14.1. Gældende ret
 - 2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.14.3. Lovforslagets indhold
- 2.15. Den risikofrie rentekurve
 - 2.15.1. Gældende ret
 - 2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.15.3. Lovforslagets indhold
- 2.16. Koncernsolvens for forsikringsselskaber
 - 2.16.1. Gældende ret
 - 2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.16.3. Lovforslagets indhold
- 2.17. Indløsning af minoritetsaktionærer
 - 2.17.1. Gældende ret
 - 2.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.17.3. Lovforslagets indhold
- 2.18. Hjemmel til at ændre navnet på EKF Danmarks Eksportkredit
 - 2.18.1. Gældende ret
 - 2.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser

- 2.18.3. Lovforslagets indhold
- 2.19. Tavshedspligt for personer, som medvirker til aktiviteter i henhold til lov om EKF Danmarks Eksportkredit
 - 2.19.1. Gældende ret
 - 2.19.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.19.3. Lovforslagets indhold
- 2.20. Grønlandske tværgående pensionskassers administration af den obligatoriske pensionsordning i Grønland
 - 2.20.1. Gældende ret
 - 2.20.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.20.3. Lovforslagets indhold
- 2.21. ...
 - 2.21.1. Gældende ret
 - 2.21.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.21.3. Lovforslagets indhold
- 2.22. Aktindsigt i lov om betalinger
 - 2.22.1. Gældende ret
 - 2.22.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.22.3. Lovforslagets indhold
- 2.23. Øvrige ændringer af den finansielle regulering
 - 2.23.1. Definition af et kontoførende institut
 - 2.23.1.1. Gældende ret
 - 2.23.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.23.1.3. Lovforslagets indhold
 - 2.23.2. Hjemmel for Finanstilsynet til på sin hjemmeside, at offentliggøre navnene på de virksomheder, som Finanstilsynet har udpeget som operatører af væsentlige tjenester.
 - 2.23.2.1. Gældende ret
 - 2.23.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.23.2.3. Lovforslagets indhold
 - 2.23.3. Præcisering af at finansielle rådgivere m.fl. skal videregive provision til kunden uden ugrundet ophold
 - 2.23.3.1. Gældende ret
 - 2.23.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.23.3.3. Lovforslagets indhold
 - 2.23.4. Underretning af øvrige tilsynsmyndigheder ved indskrænkning af rådighed over et selskabs aktiver
 - 2.23.4.1. Gældende ret
 - 2.23.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.23.4.3. Lovforslagets indhold

- 2.23.5. Overgangsregler om matchtilpasning til den risikofrie rentekurve og om fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser
 - 2.23.5.1. Gældende ret
 - 2.23.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.23.5.3. Lovforslagets indhold
- 2.23.6. Øvrige ændringer til lov om betalinger
 - 2.23.6.1. Gældende ret
 - 2.23.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.23.6.3. Lovforslagets indhold
- 3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
 - 3.1. Digitaliseringsklar lovgivning
- 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
 - 4.1. Agil erhvervsrettet regulering
- 5. Administrative konsekvenser for borgerne
- 6. Miljømæssige konsekvenser
- 7. Forholdet til EU-retten
- 8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
- 9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget gennemfører den politiske aftale om håndtering af kunder i Qudos Insurance A/S med ejerskifte- og byggeskadeforsikringer, som blev indgået mellem Socialdemokratiet, Venstre, Det Radikale Venstre, Dansk Folkeparti, Socialistisk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti og Liberal Alliance den 2. maj 2019. Lovforslaget indebærer, at lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber ændres, så en forsikret kunde i henhold til en byggeskadeforsikring tegnet i skadesforsikringsselskaber, der er gået konkurs umiddelbart inden 1. januar 2019, vil kunne få dækning i garantifonden for en byggeskade, der måtte opstå i policens resterende periode, hvis bygherren ikke har tegnet en erstatningsforsikring for den resterende dækningsperiode, og hvis bygherren er gået eller går konkurs.

Lovforslaget indeholder desuden en ændring i lov om finansiell virksomhed, som fastlægger, at forbuddet mod, at direktører eller andre ledende medarbejdere i investeringsforvaltningsselskaber kan deltage i bestyrelsen, ledelsen eller driften i depotselskaber eller andre selskaber, der er indgået væsentlige aftaler med, er absolut. Det sker for at fjerne enhver tvivl og dermed imødegå interessekonflikter. Lovforslaget indeholder desuden en ændring af lov om finansiell virksomhed, som præciserer, i hvilke tilfælde Finanstilsynet kan beslutte ikke at medtage et selskab ved opgørelsen af solvenskapitalkravet for en koncern eller gruppe.

Det foreslås endvidere at ændre lov om finansiell virksomhed således, at en afdeling i en kapitalforening eller et udenlandsk investeringsinstitut, der minder om kapitalforeninger, vil få mulighed for at optage kortfristede lån. Derved får kapitalforeninger og udenlandske investeringsforeninger samme

mulighed for at optage kortfristede lån som danske UCITS har, hvilket skal ses i lyset af at de investerer på samme måde. En UCITS er investeringsforeninger, SIKAV (selskaber for investeringer med kapital, der er variabel) og værdipapirfonde

Yderligere indeholder lovforslaget en ændring af lov om investeringsforeninger m.v. vedrørende spredningsreglerne for danske UCITS. Ændringen medfører, at en afdeling højst må investere 35% af afdelingens formue i værdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter udstedt eller garanteret af et land, en regional myndighed eller en international institution af offentlig karakter, som et eller flere medlemslande deltager i, og som er godkendt af Finanstilsynet. Ændringen følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (UCITS-direktivet).

Det foreslås endvidere at ændre lov om betalinger, så virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede e-penge eller til at udbyde betalingstjenester vil skulle have en whistleblowerordning. Ændringen vil være med til at forebygge lovovertrædelser, idet whistleblowerordningen vil sikre, at også ansatte i virksomheder med begrænset tilladelse anonymt vil kunne indberette lovovertrædelser eller potentielle lovovertrædelser gennem en særlig, uafhængig og selvstændig kanal.

Lovforslaget indeholder desuden en række ændringer, som vil øge muligheden for at gøre brug af digital kommunikation, og derved vil fjerne en administrativ byrde i forbindelse med, at virksomheder skal sende deres årsrapport til henholdsvis Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen. Det foreslås at ændre lov om finansiel virksomhed, lov om investeringsforeninger, lov om firmapensionskasser, lov om arbejdsskadesikring, lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og lov om Lønmodtagernes Dyr-tidsfond således, at årsrapporter vil kunne underskrives med digital underskrift. Det foreslås desuden, at virksomhederne vil skulle indsende deres årsrapporter og halvårsrapport digitalt direkte til Erhvervsstyrelsen med henblik på, at rapporterne offentliggøres i styrelsens it-system. Endvidere foreslås det at ophæve kravet om, finansielle virksomheder i alle tilfælde skal indsende kopier af deres dattervirksomheders årsrapporter til Finanstilsynet.

Herudover indeholder lovforslaget ændringer, som skal højne forbrugerbeskyttelsen. Det foreslås i lov om finansiel virksomhed at indsætte en hjemmel, som vil blive anvendt til at udstede en bekendtgørelse, der forpligter udbydere af boliglån til at skulle udlevere et standardiseret nøgletalsdokument til forbrugere ved fremsættelse af tilbud om realkreditlån og realkreditlignende lån. Det standardiserede nøgletalsdokument vil styrke sammenligneligheden mellem realkreditlån og realkreditlignende lån fra forskellige udbydere ved at give forbrugerne en let forståelig og kortfattet oversigt over de væsentligste nøgletal forud for indgåelsen af en låneaftale. Den øgede gennemsigtighed vil kunne medvirke til at øge konkurrencen mellem udbydere. Det foreslås desuden, at ændre lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, så finansielle rådgivere m.fl. vil skulle videregive provision modtaget fra virksomheder, der tilbyder eller formidler finansielle produkter, til kunden uden ugrundet ophold.

For at skabe velfungerende og effektive kapitalmarkeder er det vigtigt, at aktørerne på markederne handler på forsvarlig vis. Til sikring heraf er det bl.a. vigtigt, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn, og at Finanstilsynet har effektive sanktionsmuligheder i tilfælde af lovovertrædelser. Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse i lov om finansiel virksomhed og i lov om kapitalmarkeder, der giver Finanstilsynet mulighed for at gribe ind over for investeringsselskaber, der har hjemland i et andet EU/EØS-land, men som er aktive i Danmark, og som overtræder reglerne, der implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II). Desuden foreslås det, at Finanstilsynet skal føre tilsyn med efterlevelsen af kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer. Lovforslaget vil desuden medføre, at Finanstilsynet som kompetent myndighed vil føre tilsyn med finansielle rådgiveres, investeringsrådgiveres og forsikringsformidlers opfyldelse af visse regler i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) (PRIIP-forordningen). Det foreslås desuden, at ændre sanktionsbestemmelsen i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere samt i lov om forsikringsformidling, så overtrædelser af visse bestemmelser i PRIIP-forordningen kan straffes med bøde.

For at skabe mere transparens omkring it-sikkerhed og hændelsesrapportering, får Finanstilsynet med lovforslaget også hjemmel til at offentliggøre en liste over de virksomheder, der er udpeget som operatører af væsentlige tjenester på det finansielle område og derfor hurtigst muligt skal underrette Finanstilsynet og Center for Cybersikkerhed om hændelser, der har væsentlige konsekvenser for kontinuiteten af de væsentlige tjenester, som virksomheden leverer.

Med lovforslaget foreslås endvidere en ændring af lov om finansiel virksomhed vedrørende gruppe 1-forsikringsselskabers anvendelse af den risikofrie rentekurve således, at den risikofri rentekurve, som fastlægges og offentliggøres af Europa-Kommissionen, vil skulle anvendes, når forsikringsmæssige hensættelser opgøres. I dag følger det af loven, at rentekurven fastlægges og offentliggøres af Den Europæiske Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsautoritet (EIOPA).

Yderligere indeholder lovforslaget forslag om, at Finanstilsynet skal underrette relevante tilsynsmyndigheder, hvis de træffer afgørelse om at indskrænke et gruppe 1-forsikringsselskabs råden over deres egne aktiver. Finanstilsynet kan f.eks. træffe afgørelse om dette i situationer hvor selskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet eller foretager nødvendige foranstaltninger de er blevet påbudt af Finanstilsynet.

Endvidere indeholder lovforslaget en ændring, hvorefter det fremover bliver muligt at foretage indløsning af minoritetskapitalejere efter en ny, men velkendt, procedure. Ændringen vil ved indløsning af minoritetskapitalejere medføre, at overdragelse af kapitalandele skal ske effektivt og hurtigt samt at minoritetskapitalejere skal have hurtig adgang til indløsningssummen.

Endelig ind indføres en hjemmel i lov om EKF Danmarks Eksportkredit til at ændre navnet på den selvstændige offentlige virksomhed EKF Danmarks Eksportkredit gennem en vedtægtsændring samtidig med, at der foretages en præcisering af den hidtidige opfattelse af EKF Danmarks Eksportkredits tavshedsforpligtelse, der sikrer, at virksomheden kan udøve sine kommercielle aktiviteter fortroligt.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Håndtering af erstatningskrav i henhold til en byggeskadeforsikring tegnet i Qudos Insurance A/S

2.1.1. Gældende ret

Garantifonden for skadesforsikringsselskaber (Fonden) yder dækning, når et direkte tegnende skadesforsikringsselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, eller som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed driver forsikringsvirksomhed i Danmark, bliver erklæret konkurs, jf. § 1, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Fonden dækker den virksomhed, som de nævnte forsikringsselskaber har i Danmark for risici i Danmark, jf. § 2 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Fonden dækker erstatningskrav, der følger af et skadesforsikringsselskabs konkurs, til blandt andre forsikringstagere med privatforsikringer (forbrugerforsikringer) og de sikrede, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Endvidere dækker Fonden forsikringstagernes præmier, som er indbetalt før konkursdekretets afsigelse, fratrukket en selvrisiko på 1.000 kr. pr. police, jf. § 5, stk. 4, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Fonden dækker erstatningskrav, der er opstået senest 4 uger efter, at kurator har givet meddelelse om forsikringsselskabets konkurs til fordringshaverne, jf. § 124 i konkursloven, jf. § 5, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Erstatningskrav, der ønskes dækket af Fonden, skal anmeldes til Fonden senest 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse, jf. § 6, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Fra 1. januar 2019 dækker Fonden erstatningskrav i henhold til en byggeskadeforsikring i hele forsikringens løbetid, jf. § 5, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber. Erstatningskrav i henhold til § 5, stk. 3, skal anmeldes til Fonden senest 6 måneder efter forsikringens ophør. Fonden dækker som følge heraf ikke længere præmier på byggeskadeforsikringer, jf. § 5, stk. 6, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Den 20. december 2018 blev skadesforsikringsselskabet Qudos Insurance A/S erklæret konkurs. Qudos Insurance A/S havde bl.a. tegnet byggeskadeforsikringer. Sikrede i henhold til de byggeskadeforsikringer, der er tegnet i Qudos Insurance A/S, er dækket af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber (Fonden).

I henhold til lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber dækker Fonden erstatningskrav, der er anmeldt til Fonden senest 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse. Endvidere refunderer Fonden præmie for den resterende del af forsikringsperioden fratrukket en selvrisiko på 1.000 kr. pr. police. Restpræmien vil blive refunderet til forsikringstageren. For byggeskadeforsikringer er det det byggefirma, der oprindeligt har tegnet og betalt forsikringen (bygherren), der får restpræmien retur. Dermed er der for byggeskadeforsikringer intet sammenfald mellem forsikringstageren, i dette tilfælde bygherren, og den sikrede, i dette tilfælde boligejeren.

Byggeskadeforsikringer tegnes af bygherre, inden bygherren påbegynder opførelsen af en bygning. Der er ikke et krav til bygherren om gentegning af en byggeskadeforsikring ved et skadesforsikringsselskabs konkurs. Det betyder, at der kan være bygherrer, der vælger ikke at gentegne en byggeskadeforsikring ved et forsikringsselskabs konkurs og dermed også sikrede i henhold til en byggeskadeforsikring, der risikerer at stå uden dækning.

Lov nr. 375 af 1. maj 2018 om ændring af lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber og lov om finansiell virksomhed udvider Fondens dækning af bl.a. byggeskadeforsikringer, så Fonden dækker erstatningskrav i henhold til en byggeskadeforsikring i hele forsikringens løbetid. Den udvidede dækning af byggeskadeforsikringer finder anvendelse på konkurser, der indtræder efter den 31. december 2018. Byggeskadeforsikringer tegnet i Qudos Insurance A/S er dermed ikke omfattet af den udvidede dækning. Dette kan få negative økonomiske konsekvenser for de sikrede, der konstaterer en skade efter Qudos Insurance A/S' konkurs.

Derfor er der den 2. maj 2019 indgået en politisk aftale mellem Socialdemokratiet, Venstre, Dansk Folkeparti, Det radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti og Liberal Alliance om håndtering af kunder i Qudos Insurance A/S med ejerskifte- og byggeskadeforsikringer.

Den politiske aftale indebærer, at der er fundet en særlig løsning for sikrede med byggeskadeforsikringer, som risikerer at stå uden dækning og uden noget sted at gøre krav gældende, hvis forsikringstageren (bygherren) vælger ikke at gentegne byggeskadeforsikringen, og bygherren endvidere er konkurs. Konkret skal Fonden dække erstatningskrav i henhold til en byggeskadeforsikring tegnet i Qudos Insurance A/S i hele forsikringens løbetid. Det er en forudsætning for dækningen, at bygherren, der har tegnet en byggeskadeforsikring i Qudos Insurance A/S, er taget under konkursbehandling i forsikringens løbetid, og at sikrede ikke er dækket af en anden byggeskadeforsikring, som bygherre måtte have tegnet som følge af Qudos Insurance A/S' konkurs.

2.1.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget foreslås det, at Fonden dækker erstatningskrav i henhold til en byggeskadeforsikring tegnet i Qudos Insurance A/S i hele forsikringens løbetid. Det er en forudsætning for dækningen, at bygherren, der har tegnet en byggeskadeforsikring i Qudos Insurance A/S, er taget under konkursbehandling i forsikringens løbetid, og at sikrede ikke er dækket af en anden byggeskadeforsikring. I andre tilfælde dækker Fonden alene erstatningskrav i henhold til en byggeskadeforsikring i Qudos Insurance A/S, der er anmeldt til Fonden senest 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 12, nr. 1 og 2, samt bemærkningerne hertil.

2.2. Interessekonflikter i finansielle virksomheder

2.2.1. Gældende ret

Det følger af § 99, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed, som handler om at modvirke interessekonflikter i finansielle virksomheder, at bestyrelsen eller direktionen i et investeringsforvaltningsselskab ikke kan give tilladelse i henhold til § 80, stk. 1 og 2, til at direktører og andre ledende medarbejdere kan være bestyrelsesmedlemmer i eller deltage i ledelsen eller driften af depotselskabet eller et andet selskab, som en af de investeringsforeninger, som investeringsforvaltningsselskabet administrerer, har indgået væsentlige aftaler med, eller i et selskab, der er koncernforbundet med disse selskaber.

Bestemmelsen i § 99, stk. 2, indebærer en begrænsning af adgangen for bestyrelsen eller direktionen i et investeringsforvaltningsselskab til at give tilladelse til, at direktører eller andre ledende medarbejdere i virksomheden kan eje eller drive selvstændig virksomhed eller være bestyrelsesmedlem, ansat eller på anden måde deltage i ledelsen eller driften af en anden erhvervsvirksomhed.

Bestemmelsen medvirker også til at sikre, at der er en gensidig kontrolfunktion mellem depotselskabet, der har særlige forpligtelser i forhold til de investeringsforeninger, som det er depotselskab for, og investeringsforvaltningsselskabet, der også skal sørge for, at investeringsforeningerne administreres betryggende. Investeringsforvaltningsselskabet skal sørge for, at depotselskabet opfylder sine forpligtelser i henhold til de aftaler, som det har indgået med investeringsforeningen eller dets forvaltningsselskab.

Den daglige ledelse af investeringsforeninger varetages af et investeringsforvaltningsselskab. Investeringsforvaltningsselskabet skal sørge for, at den daglige ledelse af de investeringsforeninger, som investeringsforvaltningsselskabet forvalter, sker på betryggende vis. Investeringsforvaltningsselskabet skal sikre, at der udpeges et depotselskab for hvert enkelt dansk UCITS. Investeringsforvaltningsselskabet skal samtidig sikre, at depotselskabet overholder sine forpligtelser i §§ 106-107b i lov om finansiell virksomhed.

Direktøren eller andre ledende medarbejdere i investeringsforvaltningsselskabet må derfor ikke være i et afhængighedsforhold til depotselskabet eller et andet selskab, som en af de investeringsforeninger, som investeringsforvaltningsselskabet forvalter, har indgået væsentlige aftaler med, eller et selskab,

der er koncernforbundet med disse selskaber. Ellers er der risiko for, at der kan opstå interessekonflikter. Bestemmelsen i § 99, stk. 2, er således indsat i loven som en værnsregel mod interessekonflikter mellem investeringsforeninger, som investeringsforvaltningsselskabet forvalter, og det selskab, som er depotselskab for investeringsforeningerne.

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Ordlyden af gældende § 99, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed kan give anledning til, at der opstår tvivl om forståelsen af bestemmelsen, da der henvises til tilladelse efter § 80, stk. 1 og 2 i lov om finansiel virksomhed. Der må ikke kunne opstå tvivl om, at formålet med bestemmelsen er, at direktører eller andre ledende medarbejdere i investeringsforvaltningsselskabet ikke kan deltage i bestyrelsen, ledelsen eller driften i depotselskabet eller andre selskaber, der er indgået væsentlige aftaler med. Erhvervsministeriet ønsker at præcisere bestemmelsen, så det fremgår klart, at forbuddet i § 99, stk. 2, er et absolut forbud.

2.2.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at henvisningen i § 99, stk. 2, til § 80, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed udgår.

Ændringen vil tydeliggøre, at forbuddet i bestemmelsen er absolut. Efter ændringen vil bestyrelsen eller direktionen i et investeringsforvaltningsselskab fortsat ikke kunne give tilladelse til, at direktører eller andre ledende medarbejdere i investeringsforvaltningsselskabet kan være bestyrelsesmedlemmer i eller deltage i ledelsen eller driften af depotselskaber eller et andet selskab, som en af de investeringsforeninger, som investeringsforvaltningsselskabet forvalter, har indgået væsentlige aftaler med, eller et selskab, der er koncernforbundet med disse selskaber.

Vurderingen af, om en medarbejder vil skulle anses for at være en ledende medarbejder og dermed omfattet af forbuddet i henhold til § 99, stk. 2, vil bero på en konkret vurdering af medarbejderens funktion og omstændighederne i øvrigt.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 4, samt bemærkningerne hertil.

2.3. Whistleblowerordning for virksomheder med begrænset tilladelse

2.3.1. Gældende ret

Den finansielle lovgivning stiller krav om, at en række virksomheder i den finansielle sektor skal have en whistleblowerordning. Whistleblowerordningen skal sikre, at ansatte i den finansielle sektor gennem en særlig, uafhængig og selvstændig kanal anonymt kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering.

Det er efter lov om betalinger et krav, at e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal have en whistleblowerordning. Derimod er hverken virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede e-penge eller virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester omfattet af kravet om at have en whistleblowerordning i lov om betalinger.

For virksomheder i den finansielle sektor gælder en bagatelgrænse, så virksomheder med fem eller færre ansatte kan undlade at etablere en whistleblowerordning. Virksomheden har tre måneder til at etablere en whistleblowerordning fra det tidspunkt, hvor virksomheden har ansat den sjette ansatte. Ordningen kan etableres via kollektiv overenskomst. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde dispensere fra kravet om en whistleblowerordning, hvis Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning.

Efter den finansielle lovgivning må en virksomhed ikke udsætte sine ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger som konsekvens af, at den ansatte har indberettet virksomhedens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en whistleblowerordning i virksomheden. En ansat, som er blevet udsat for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, fordi den ansatte har indberettet en virksomheds overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering, kan blive tilkendt en godtgørelse. Beskyttelsen af whistlebloweren kan ikke fraviges til ugunst for denne.

En ansat, der mener at have været udsat for repressalier m.v. som følge af en indberetning om overtrædelse eller en potentiel overtrædelse af den finansielle regulering til en virksomheds whistleblowerordning eller til Finanstilsynet, kan gøre sine krav på godtgørelse gældende ved de almindelige domstole.

Den finansielle regulering indeholder desuden en skærpet tavshedspligt for Finanstilsynets ansatte, hvorefter Finanstilsynet ikke må videregive fortrolige oplysninger om en whistleblower, som har indberettet en person eller en virksomhed til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering. Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger om whistleblowere til andre myndigheder m.v., f.eks. til politiet og anklagemyndigheden. Det følger imidlertid af den finansielle regulering, at alle, der modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, er underlagt den samme skærpede tavshedspligt, som gælder for Finanstilsynets ansatte.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Whistleblowerordninger er en måde at få virksomheders overtrædelser og potentielle overtrædelser frem i lyset. Whistleblowerordninger er dermed med til at sikre, at de finansielle virksomheder overholder lovgivningen.

Det forekommer derfor hensigtsmæssigt, at også virksomheder med begrænset tilladelse efter lov om betalinger, i lighed med de finansielle virksomheder, skal have en whistleblowerordning. Dermed vil også ansatte i disse virksomheder have mulighed for anonymt at gøre opmærksom på overtrædelser eller potentielle overtrædelser, og dermed være med til at sikre, at virksomhederne overholder loven.

Endvidere bør virksomheder med begrænsede tilladelser, i lighed med finansielle virksomheder kunne dokumentere, hvordan der er fulgt op på henvendelser til whistleblowerordningen om mistænkelige forhold i virksomheden.

Ansatte i virksomheder med begrænsede tilladelser bør ligeledes være beskyttet mod ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger. Beskyttelsen bør også omfatte tidligere ansatte, der indberetter en virksomheds eller en persons overtrædelse eller potentielle overtrædelse af hvidvasklovgivningen til en tilsynsmyndighed eller til en whistleblowerordning i virksomheden. På den måde vil man f.eks. kunne undgå den situation, hvor en virksomhed reducerer eller undlader at udbetale udskudt variabel løn til en tidligere ansat som følge af den tidligere ansattes indberetning.

Med forslaget om en whistleblowerordning for virksomheder med begrænsede tilladelser sikres det, at der på tværs af sektoren gælder et ensartet beskyttelsesniveau af whistleblowere, som indberetter overtrædelser eller potentielle overtrædelser af hvidvasklovgivningen og den finansielle regulering til offentlige tilsynsmyndigheder, herunder særligt Finanstilsynet, eller til whistleblowerordninger i virksomhederne.

2.3.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at ændre lov om betalinger, så virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede e-penge og virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester bliver omfattet af kravet om at have en whistleblowerordning, når virksomhederne har flere end fem ansatte. Ordningen vil skulle overholde reglerne i § 27 i lov om betalinger. Dermed vil reglerne være harmoniseret på tværs af den finansielle sektor.

Som konsekvens af lovforslaget vil virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede e-penge og virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, når de har flere end fem ansatte, også blive omfattet af de ændringer, der blev indført for e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter i lov om betalinger §§ 26-27. Det betyder bl.a., at virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede e-penge og virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester skal kunne dokumentere, hvordan virksomhederne har fulgt op på indberetninger til virksomhedens whistleblowerordning. Det kan f.eks. være efter anmodning fra Finanstilsynet som led i Finanstilsynets tilsynsvirksomhed. I forlængelse heraf foreslås det, at virksomhederne ved manglende overholdelse af dokumentationsforpligtelsen vil kunne straffes med bøder.

Desuden omfattes ansatte i virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede e-penge og virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, når de har flere end fem ansatte, af beskyttelsen mod repressalier, hvorefter ikke bare nuværende ansatte men også tidligere ansatte i virksomhederne ikke må udsættes for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger som følge af, at den tidligere ansatte har indberettet virksomhedens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning i virksomheden. Tidligere ansatte, hvis

rettigheder er blevet krænket, vil kunne tilkendes en godtgørelse i overensstemmelse med principperne i lov om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til beskæftigelse m.v. Godtgørelsen vil i så fald skulle fastsættes under hensyn til vedkommendes ansættelsestid og sagens omstændigheder i øvrigt. En ansat eller tidligere ansat, der mener at have været udsat for repressalier m.v. som følge af en indberetning til en whistleblowerordning, skal have mulighed for at politianmelde en overtrædelse af forbuddet mod ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, hvorfor overtrædelser af forbuddet foreslås straffelagt.

Endelig vil de pågældende virksomheder være omfattet af beskyttelsen af ansatte, der har indberettet en virksomhed, således at virksomheden ikke ved fastsættelse, tildeling og udbetaling af variabel løn til sine ansatte eller tidligere ansatte må begrænse den variable løndel på grundlag af, at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet en overtrædelse eller en potentiel overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning i virksomheden. Dette vil ikke ved aftale kunne fraviges til ugunst for virksomhedens nuværende og tidligere ansatte.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 7, nr. 1, samt bemærkningerne hertil.

2.4. Gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vækselgebyrer

2.4.1. Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 indeholder bestemmelser om grænseoverskridende betalinger. Forordningen skal sikre, at gebyrerne for grænseoverskridende betalinger inden for Den Europæiske Union er de samme som gebyrerne for betalinger i samme valuta, som sker inden for en medlemsstat. Ifølge forordningen må grænseoverskridende betalinger i euro ikke pålægges et højere gebyr end indenlandske betalinger i euro. Eksempelvis må en eurobetaling fra Danmark til Tyskland ikke pålægges et højere gebyr end en indenlandsk eurobetaling i Danmark.

Tilsynet med at forordningen overholdes er delt mellem Finanstilsynet og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Det fremgår af lov om betalinger § 130, stk. 1, at Finanstilsynet fører tilsyn med forordningens artikel 3, 4 og 8, mens Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i henhold til § 145 i lov om betalinger fører tilsyn med forordningens artikel 6 og 7.

Efter § 138, stk. 1, 8. pkt., skal det offentliggøres, hvis Finanstilsynet beslutter at overgive sager efter forordningens artikel 3, 4 eller 8 til politimæssig efterforskning. Desuden skal Finanstilsynet efter § 139, stk. 1, 2. pkt., orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af forordningens artikel 3, 4 og 8.

Hvis Finanstilsynet træffer afgørelser i henhold til forordningens artikel 3, 4 og 8 kan den, som afgørelsen retter sig mod, i medfør af § 143 indbringe afgørelsen for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Efter § 152, stk. 2, straffes overtrædelse af forordningens artikel 3, stk. 1, artikel 4, stk. 1, 3 og 4, artikel 6 og 7 og artikel 8, stk. 1, med bøde.

Artikel 3 i forordningen fastsætter regler om gebyrer for grænseoverskridende betalinger, der medfører, at gebyrerne skal være de samme som de gebyrer, der opkræves for tilsvarende indenlandske betalinger af samme værdi og i samme valuta. Betalingstjenesteudbydere, f.eks. pengeinstitutter, må derfor ikke opkræve forskellige gebyrer for tilsvarende indenlandske og grænseoverskridende betalinger i euro.

Artikel 4 i forordningen vedrører foranstaltninger, der kan lette automatiseringen af betalinger. En udbyder af en betalingstjeneste skal bl.a. give brugeren af betalingstjenester oplysninger om brugerens internationale bankkontonummer (International Bank Account Number eller IBAN) og udbyderen af betalingstjenestens identifikationsnummer (Bank Identifier Code eller BIC).

Artikel 8 i forordningen om sikring af adgang til direkte debiteringstransaktioner er ophævet.

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets forordning Nr. 924/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 er ændret med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EF af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer. Formålet med denne del af lovforslaget er at bringe nationale regler i overensstemmelse med forordningen.

Med ændringen af forordningen er reglerne i artikel 3 om gebyrer for grænseoverskridende betalinger blevet skærpet. Fra den 15. december 2019 skal gebyret for grænseoverskridende betalinger i euro være det samme som gebyret på en tilsvarende indenlandsk betaling i den nationale valuta. Der sammenlignes ikke længere med indenlandske betalinger i euro. Eksempelvis skal en dansk bank således i medfør af forordningen opkræve det samme gebyr for en kontooverførsel i euro til en bank i Tyskland, som banken opkræver for en kontooverførsel i danske kroner til en anden bank i Danmark. Bestemmelsen omfatter ikke gebyrer relateret til valutaveksling. Et pengeinstitut kan således fortsat opkræve gebyr for selve valutavekslingen.

Der er desuden indsat to nye artikler i forordningen, som vedrører gennemsigtighed med gebyrer for valutaveksling ved kortbaserede betalinger og kreditoverførsler. Reglerne supplerer de gældende reg-

ler i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked (2. betalingstjenestedirektiv), der er implementeret i kapitel 7 om lov om betalinger.

Efter forordningens nye artikel 3a skal betalingstjenesteudbydere og parter, der udbyder valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på et salgssted, fra den 19. april 2020, når de giver betaleren obligatoriske oplysninger om vekselgebyrer og den gældende vekselkurs, give disse oplysninger som et procentuelt avancetillæg i forhold til de senest tilgængelige vekselkurs fra Den Europæiske Centralbank. Avancetillægget skal oplyses til betaleren, før betalingen initieres, og oplysningerne skal være tilgængelige på et bredt anvendt og nemt tilgængeligt elektronisk medie.

Desuden er der en ny artikel 3b i forordningen, hvorefter betalingstjenesteudbydere fra den 19. april 2020 skal informere betaleren om de anslåede gebyrer for valutaomregningstjenester, der gælder for kreditoverførslen. Fra den 19. april 2021 skal betalingstjenesteudbyderen desuden sende betaleren oplysning om avancetillægget i en elektronisk meddelelse, når der foretages en betalingsordre ved en kontanthævnning i en pengeautomat eller fra en betaling på et salgssted. Betalerne kan fravælge at modtage disse elektroniske meddelelser.

2.4.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at ændre henvisningerne i de bestemmelser, der henviser til forordningens artikel 3, 4 og 8, så der i stedet henvises til artikel 3, 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001. Derved vil der også blive henvist til de nye artikler, samtidig med at henvisningen til den ophævede artikel 8 vil udgå.

Det foreslås at ændre § 130, stk. 1, så Finanstilsynet fører tilsyn med forordningens artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og artikel 4. Desuden foreslås § 138, stk. 1, 8. pkt., ændret, så det skal offentliggøres, hvis Finanstilsynet beslutter at overgive sager efter forordningens artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og artikel 4 til politimæssig efterforskning. Endvidere foreslås det, at Finanstilsynet efter § 139, stk. 1, 2. pkt., skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af forordningens artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og artikel 4. Det foreslås at ændre § 143, så afgørelser fra Finanstilsynet truffet i henhold til forordningens artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og artikel 4, kan indbringes for Erhvervsankenævnet af den, som afgørelsen retter sig imod, senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Endelig foreslås straffebestemmelsen i § 152, stk. 2, ændret, så overtrædelse af forordningens artikel 3, stk. 1 og 1a, artikel 4, stk. 1, 3 og 4, artikel 6 og 7, straffes med bøde.

På grund af forordningens forskellige anvendelsesdatoer foreslås det, at ændringerne af § 130, stk. 1, 2. pkt., § 138, stk. 1, 8. pkt., § 139, stk. 1, 2. pkt., og § 143 træder i kraft den 19. april 2020, mens ændringen af § 152, stk. 2, foreslås at træde i kraft den 15. december 2019. Erhvervsministeren vil

senere fremsætte lovforslag om at indsætte artikel 3a, stk. 5-6, i de nævnte bestemmelser. Disse senere ændringer vil først træde i kraft den 20. april 2020 og 20. april 2021.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 7, nr. 6-9 og 12, og § 19, stk. 3-4, samt bemærkningerne her-til.

2.5. Udvidelse af kapitalforeningers og udenlandske investeringsinstitutters afdelingers mulighed for at optage kortfristede lån

2.5.1. Gældende ret

Bestemmelsen i § 157 a i lov om finansiel virksomhed indeholder krav til vedtægterne for kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 157, 2. pkt. i lov om finansiel virksomhed. Et udenlandsk investeringsinstitut omfattet af bestemmelsen er et investeringsinstitut, der svarer til kapitalforeninger. En kapitalforening er en alternativ investeringsfond med en eller flere investorer, der er stiftet i medfør af afsnit VIII i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., og hvis formål er at skabe afkast til foreningens investorer ved investering i likvide midler, herunder valuta, eller visse finansielle instrumenter.

Vedtægterne for en kapitalforening eller et udenlandsk investeringsinstitut omfattet af § 157, 2. pkt., skal indeholde bestemmelser om, at kapitalforeningen eller det udenlandske investeringsinstitut på en investors anmodning skal indløse investorens andel af formuen med midler, der hidrører fra formuen.

Endvidere skal vedtægterne indeholde bestemmelser om, at kapitalforeningens eller det udenlandske investeringsinstituts afdelinger hverken må stille garantier for tredjemand eller yde eller optage lån bortset fra optagelse af kortfristede lån på højst 10 pct. af formuen for at indløse investorer, for at udnytte tegningsrettigheder eller til midlertidig finansiering af indgåede handler. Det vil sige, at kapitalforeningen eller det udenlandske investeringsinstitut efter de gældende regler som udgangspunkt ikke må optage lån. De må dog gerne optage kortfristede lån på højst 10 pct. af formuen, hvis det kortfristede lån har et af de tre nævnte formål. Der skal være tale om kortfristede lån, hvorfor lånet ikke må have karakter af et stående lån.

Ligeledes skal vedtægterne indeholde bestemmelser om, at kapitalforeningen eller det udenlandske investeringsinstitut kan investere sin formue i likvide midler, herunder valuta, eller i de finansielle instrumenter, som er nævnt i bilag 5, i overensstemmelse med de krav, der stilles til instrumenter og deres udstedere i kapitel 14 i lov om investeringsforeninger m.v. Vedtægterne skal også indeholde bestemmelser om risikospredning.

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Kapitalforeninger og udenlandske investeringsforeninger bør reguleres på samme måde som danske UCITS, idet de pågældende foreninger investerer på samme måde som danske UCITS.

Ifølge i lov om investeringsforeninger m.v. har danske UCITS mulighed for at optage kortfristede lån under nærmere angivne betingelser. Bestemmelsen blev ændret ved lov nr. 1520 af 18. december 2018, hvorefter danske UCITS' mulighed for at optage kortfristede lån ikke længere er begrænset til specifikke formål, men alene til, at lånet ikke må anvendes til investeringsformål.

Ved ændringen af reglerne i lov om investeringsforeninger blev reglerne for kapitalforeningers og udenlandske investeringsinstitutters, der minder om kapitalforeninger, mulighed for at optage kortfristede lån ikke ændret tilsvarende.

Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt at nyaffatte bestemmelsen i lov om finansiell virksomhed, så kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 157, 2. pkt., får samme muligheder for at optage kortfristede lån, som danske UCITS, idet det ønskes at behandle foreninger omfattet af § 157, 2. pkt., i lov om finansiell virksomhed og danske UCITS ens, da de investerer på samme måde.

2.5.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget nyaffattes bestemmelsen i § 157 a i lov om finansiell virksomhed. Med nyaffattelsen foretages der kun en materiel ændring af § 157 a, nr. 2, hvorefter afdelinger i kapitalforeninger og det udenlandske investeringsinstituts afdelinger vil få samme mulighed for at optage kortfristede lån, som danske UCITS har efter § 68, stk. 2, nr. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 157 a, nr. 2, at kapitalforeningens eller det udenlandske investeringsinstituts afdelinger ikke må stille garantier for tredjemand, yde eller optage lån. Kapitalforeningens eller det udenlandske investeringsinstituts afdelinger må dog optage kortfristede lån på højst 10 pct. af formuen bortset fra lån med investeringsformål.

Med ændringen vil afdelinger i kapitalforeninger og i udenlandske investeringsinstitutter, der svarer til kapitalforeninger, få mulighed for at optage kortfristede lån på højst 10 pct. af afdelingens formue, bortset fra lån med investeringsformål (gearing). Samtidig vil kapitalforeningers og udenlandske investeringsinstitutters adgang til låneoptagelse blive udvidet, da lånet ikke længere vil skulle være formålsbestemt.

Af hensyn til investorbekyttelse vil det blive stillet som betingelse for optagelsen af kortfristede lån, at afdelingen i kapitalforeningen eller det udenlandske investeringsinstituts afdeling, ikke benytter de kortfristede lån til yderligere investeringer for dermed at geare sine investeringer. Denne betingelse vil sikre, at investorerne beskyttes mod, at kapitalforeningen eller det udenlandske investeringsinstituts afdelinger og dermed indirekte investorerne opnår en risiko, der er større end kapitalforeningens eller det udenlandske investeringsinstituts formue.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 6, samt bemærkningerne hertil.

2.6. Spredningsregel for afdelinger i en dansk UCITS

2.6.1. Gældende ret

Bestemmelsen i § 147 i lov om investeringsforeninger m.v. omhandler spredningsregler for afdelinger i danske UCITS. Ifølge § 147, stk. 1, nr. 4, litra a og b, må en afdeling højst investere 35 pct. af sin formue i værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter udstedt af et land eller en international institution af offentlig karakter, som et eller flere medlemslande deltager i, og som er godkendt af Finanstilsynet.

I medfør af lov om investeringsforeninger m.v. gælder der et krav om, at der ved placering af en afdelings formue sker en spredning af risikoen. Det betyder, at afdelingen i den danske UCITS skal tilsikre en begrænsning af risikoen for tab gennem spredning af placeringerne af aktiverne i en række forskellige værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter. Ved at sprede sine investeringer risikerer afdelingen ikke at tabe hele sin formue på en enkelt investering.

2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det følger af de gældende EU-regler, at en UCITS højst må investere 5 pct. af sine aktiver i værdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter, der er udstedt af samme udsteder. Medlemsstaterne kan dog forhøje 5 pct. grænsen til højst 35 pct., når værdipapirerne eller pengemarkedsinstrumenterne er udstedt eller garanteret af en medlemsstat, at dennes lokale offentlige myndighed, af et tredjeland eller af en international institution af offentlig karakter, som en eller flere medlemsstater deltager i. I dag er denne mulighed ikke benyttet i lov om investeringsforeninger m.v. for så vidt angår lokale offentlige myndigheder.

Det er Erhvervsministeriet vurdering, at lokale offentlige myndigheder bør omfattes af bestemmelsen i lov om investeringsforeninger m.v., således at en afdeling af et investeringsinstitut må investere 35 pct. af afdelingens formue i værdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter udstedt eller garanteret af lokale offentlige myndigheder.

2.6.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at nyaffatte § 147, stk. 1, nr. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., så det fremgår af bestemmelsen, at 35 pct. af afdelingens formue kan placeres i værdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter udstedt eller garanteret af et land, en regional myndighed eller en international institution af offentlig karakter, som et eller flere medlemslande deltager i, og som er godkendt af Finanstilsynet.

Ændringen vil medføre, at sætningen i artikel 52, stk. 3, i UCITS-direktivet vedrørende lokale offentlige myndigheder implementeres i dansk ret. Det betyder at en afdeling må investere op til 35 pct. af afdelingens formue i værdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter udstedt eller garanteret af et land, en regional myndighed eller en international institution af offentlig karakter, som et eller flere medlemslande deltager i, og som er godkendt af Finanstilsynet.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 3, nr. 7, samt bemærkningerne hertil.

2.7. Revisors meddelelsespligt til Finanstilsynet

2.7.1. Gældende ret

Lov om investeringsforeninger m.v. § 100 indeholder en meddelelsespligt for danske UCITS' eksterne revisor og interne revisionschef. Ifølge bestemmelsen skal en dansk UCITS' eksterne revisor eller interne revisionschef straks meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold, der er af afgørende betydning for den danske UCITS' og dennes afdelingers fortsatte aktivitet, herunder forhold, som revisorerne måtte være gjort bekendt med som led i hvervet som revisor i virksomheder, som UCITS'en har snævre forbindelser med. Bestemmelsen har til formål, at sikre, at Finanstilsynet kan udføre et effektivt tilsyn og opretholde et velfungerende kapitalmarked.

2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er vigtigt, at Finanstilsynet bliver orienteret om forhold, der kan have betydning for den fortsatte eksistens for de virksomheder, som Finanstilsynet fører tilsyn med. Kun på den måde kan Finanstilsynet føre et effektivt tilsyn med den finansielle stabilitet. I artikel 106 i UCITS-direktivet og artikel 77, stk. 1 i MiFID II direktivet er det alene den eksterne revision, der er omfattet af meddelelsespligten. Den gældende implementering af meddelelsespligten i lov om investeringsforeninger m.v. omfatter kun forhold, der er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte aktivitet. I direktiverne er meddelelsespligten mere detaljeret beskrevet og kan i praksis også omfatte forhold, der ikke er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte aktivitet. Direktivets anvendelsesområde er derfor bredere end lovens regel.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at de danske regler skal være konsistente med EU-reguleringen på området. Med forslaget gennemføres en direktivnær implementering.

I praksis vil UCITS ikke have intern revision. Det foreslås derfor, at den interne revisionschef fritages fra meddelelsespligten i lov om investeringsforeninger m.v.

Ved implementeringen af meddelelsespligten i lov om kapitalmarkeder, blev terminologien "selskaber" anvendt. Erhvervsministeriet finder, at "virksomheder" dækker bredere og er i bedre overensstemmelse med ordlyden af direktiverne. Terminologien i meddelelsespligten i lov om kapitalmarkeder foreslås derfor ændret fra "selskaber" til "virksomheder".

Det er centralt for Finanstilsynets muligheder for at kunne føre et effektivt tilsyn, at tilsynet modtager meddelelser om forhold, der er af afgørende betydning for disse virksomheder, da Finanstilsynet derved kan reagere hurtigst muligt over for virksomhederne. Bestemmelsen medvirker således til at sikre et effektivt tilsyn og bidrager til at opretholde et velfungerende kapitalmarked.

2.7.3. Lovforslagets indhold

Lovforslaget opdaterer de nuværende bestemmelser til en direktivnær gennemførelse af direktiv 2009/65 (UCITS-direktivet) i lov om investeringsforeninger m.v. Lovforslaget indeholder krav om,

at en dansk UCITS's eksterne revisor, har pligt til at meddele Finanstilsynet om forhold og afgørelser af afgørende betydning for virksomhedens aktivitet, som den eksterne revisor er blevet vidende om under udøvelsen af sit hverv.

Meddelelsespligten omfatter ethvert forhold og enhver afgørelse, som vedkommende bliver vidende om som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med den finansielle virksomhed eller den danske UCITS. Der foreligger en snæver forbindelse i de tilfælde, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er knyttet til hinanden gennem kapitalinteresser (besiddelse af mindst 20 procent af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed direkte eller gennem kontrol), koncernforhold (moder- og dattervirksomheder) eller en situation, hvor de fysiske eller juridiske personer er fast knyttet til samme person i et kontrolforhold.

Efter forslaget skal meddelelsespligten omfatte ekstern revision, der får meddelelsespligt i forhold til Finanstilsynet i flere tilfælde end i dag.

Formålet med bestemmelsen er at pålægge en dansk UCITS' eksterne revisor en pligt til at indberette forhold, der kan have afgørende betydning for den danske UCITS' aktivitet i overensstemmelse med direktivet. I direktivet er meddelelsespligten mere detaljeret beskrevet end de gældende bestemmelser og kan i praksis også omfatte forhold, der ikke er af afgørende betydning for den danske UCITS fortsatte aktivitet. Med forslaget gennemføres en direktivnær implementering ved beskrivelsen de forhold, der er omfattet af meddelelsespligten.

Bestemmelsen foreslås straffebelagt med bøde. I praksis vil Finanstilsynet straffe førstegangsforseelser, der ikke er grove, med et påbud. Ved gentagne eller grove overtrædelser af bestemmelsen kan bødes-
traf anvendes. Ansvarssubjektet for bestemmelsen er den eksterne revisor, da meddelelsespligten påhviler denne.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, nr. 2 og 3 og § 3, nr. 6 samt bemærkningerne hertil.

2.8. Digital underskrift af årsrapporter

2.8.1. Gældende ret

Reglerne om finansielle virksomheders aflæggelse af årsrapporter indeholder krav om, at årsrapporten skal indeholde en ledespåtegning, hvori virksomhedsledelsen erklærer, hvorvidt årsrapporten er aflagt i overensstemmelse med lovgivningens krav og giver et retvisende billede af virksomhedens økonomiske forhold. Når årsrapporten er udarbejdet, skal alle medlemmer af virksomhedens ansvarlige ledelsesorganer underskrive årsrapporten. Underskrifterne skal gives i tilknytning til ledespåtegningen. Lovgivningen indeholder generelle bestemmelser om, at underskrifter, når de er krævet i lovgivningen, kan afgives digitalt. Kravet om underskrifternes tilknytning til ledespåtegningen kan imidlertid ikke opfyldes ved anvendelse af digitale underskrifter, fordi digitale underskrifter til forskel fra håndskrevne underskrifter ikke kan placeres et bestemt sted i et dokument, men gælder for dokumentet i sin helhed.

2.8.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*

Kravet om underskrifternes tilknytning til ledelsespåtegningen har baggrund i en tid, hvor underskrifter i alle tilfælde blev givet som en håndført påtegning på et dokument. En digital underskrift kan ikke på samme måde knyttes til en bestemt placering i et dokument. En digital underskrift gælder for et dokument i sin helhed - i dette tilfælde for den samlede årsrapport.

Det er ikke hensigtsmæssigt, at lovgivningen forhindrer anvendelse af digitale underskrifter i forbindelse med underskrifter på årsrapporter ved at kræve, at underskrifterne skal være tilknyttet et bestemt delement af den samlede årsrapport, nemlig ledelsespåtegningen. Anvendelse af digital underskrift bør være en mulighed i forbindelse med ledelsesmedlemmernes underskrift på årsrapporter, fordi det i mange tilfælde kan være forbundet med praktiske og administrative vanskeligheder, at ledelsesmedlemmerne skal foretage underskriften af årsrapporterne med håndskrift. En tilsvarende lovændring er allerede gennemført i årsregnskabsloven.

2.8.3. *Lovforslagets indhold*

Det foreslås, at kravet om underskrifternes tilknytning til årsrapportens ledelsespåtegning ophæves i lov om finansiel virksomhed, lov om firmapensionskasser, lov om investeringsforeninger, lov om arbejdsskadesikring, lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond i de tilfælde, hvor underskriften på årsrapporten gennemføres ved en digital underskrift.

Det vil dog være et krav, at navnene på underskriverne er gengivet i årsrapporten i tilknytning til årsrapportens ledelsespåtegning. Overtrædelse af kravet straffpålægges.

Der henvises i øvrigt til § 1, nr. 9 og 17, § 3 nr. 2 og 8, § 8 nr. 1 og 2, § 9, nr. 1, § 10, nr. 1 og 2 og § 11, nr. 1 og 2, samt bemærkningerne hertil.

2.9. *Indsendelse af årsrapporter til Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen*

2.9.1. *Gældende ret*

Det er efter de gældende bestemmelser i lov om finansiel virksomhed og i lov om investeringsforeninger m.v. et krav, at finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder, danske UCITS (omfattende SIKAV'er, investeringsforeninger og værdipapirfonde) skal indsende den godkendte årsrapport i to eller tre fysiske eksemplarer til Finanstilsynet. Finanstilsynet skal videresende det ene eksemplar til Erhvervsstyrelsen, der offentliggør årsrapporterne i styrelsens it-system.

Efter de gældende regler bliver finansielle virksomheders, finansielle holdingvirksomheders og forsikringsholdingvirksomheders halvårsrapporter ikke offentliggjort i Erhvervsstyrelsens it-system men udelukkende på virksomhedernes egne hjemmesider.

2.9.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*

De gældende regler om indsendelse af årsrapporter for finansielle virksomheder m.fl. er ikke længere tidssvarende i et samfund, hvor størstedelen af den skriftlige kommunikation sker elektronisk. Der er derfor grund til at tilpasse reglerne efter nutidens behov og ønsker om øget mulighed for digital kommunikation med det offentlige.

Det er således ikke administrativt hensigtsmæssigt, at de nugældende regler kræver, at de finansielle virksomheder og investeringsforeningerne skal indsende deres årsrapporter i fysiske eksemplarer til Finanstilsynet, som herefter skal videresende rapporterne til Erhvervsstyrelsen, som derefter skal indlægge dem i styrelsens offentlige register. Det vil være administrativt mere hensigtsmæssigt, at de finansielle virksomheder indberetter deres årsrapporter digitalt direkte i Erhvervsstyrelsens offentlige register. En sådan fremgangsmåde er allerede indført for virksomheder uden for den finansielle sektor.

Det er endvidere ikke brugervenligt, at de finansielle virksomheders halvårsrapporter ikke offentliggøres i samme register i Erhvervsstyrelsen, hvori også virksomhedernes årsrapporter er offentliggjort. Ved at muliggøre digital indsendelse heraf, vurderes det ikke at være nogen videre byrde for virksomhederne at skulle indsende disse også til Erhvervsstyrelsen.

2.9.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at årsrapporter og halvårsrapporter fra finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder, danske UCITS (omfattende SIKAV'er, investeringsforeninger og værdipapirfonde) fremover vil skulle indsendes digitalt direkte til Erhvervsstyrelsen med henblik på offentliggørelse i Erhvervsstyrelsens it-system.

Der henvises i øvrigt til § 1, nr. 10-12 og § 3, nr. 3-5, samt bemærkningerne hertil.

2.10. Ophævelse af kravet om, at de finansielle virksomheder skal indsende samtlige dattervirksomheders årsrapporter til Finanstilsynet.

2.10.1. Gældende ret

Den gældende bestemmelse i § 195, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed indeholder et krav om, at finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder skal indsende årsrapporten for samtlige de af virksomhedernes dattervirksomheder, der ikke er finansielle virksomheder omfattet af Finanstilsynets tilsyn. Hermed forstås, at samtlige udenlandske dattervirksomheders og samtlige danske ikke-finansielle dattervirksomheders årsrapporter skal indsendes.

2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser

I mange tilfælde er det et omfattende materiale, der skal indsendes til Finanstilsynet. Det vurderes, at virksomhedernes administrative omkostninger ved i alle tilfælde at skulle indsende samtlige dattervirksomheders årsrapporter ikke står mål med fordelene. Kun i få tilfælde er der et tilsynsmæssigt behov for at kunne gennemse dattervirksomheders årsrapporter, og i sådanne tilfælde vil de kunne rekvireres særskilt ud fra Finanstilsynets generelle hjemmel til at kræve oplysninger fra de finansielle

virksomheder, når det er nødvendigt for Finanstilsynets virksomhed, jf. § 347 i lov om finansiel virksomhed.

2.10.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at ophæve § 195, stk. 3, så de finansielle virksomheder ikke længere automatisk i alle tilfælde vil skulle indsende dattervirksomhedernes årsrapporter til Finanstilsynet.

Der henvises til i øvrigt til lovforslagets 1, nr. 11, samt bemærkningerne hertil.

2.11. Hjemmel til krav om udlevering af et standardiseret nøgletalsdokument til forbrugere ved tilbud om optagelse af realkredit- og realkreditlignende lån.

2.11.1. Gældende ret

Det følger af kreditaftalelovens § 7 a, stk. 1, 1. pkt., at før en forbruger bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud, giver kreditgiveren og i givet fald kreditformidleren, på grundlag af de kreditvilkår og betingelser, som kreditgiveren tilbyder, og i givet fald forbrugerens præferencer og oplysninger forbrugerens de oplysninger, der er nødvendige for at sammenligne forskellige tilbud, så der kan træffes en informeret beslutning om indgåelsen af en kreditaftale.

Oplysningerne, der skal gives af kreditgiveren eller kreditformidleren, skal herudover for så vidt angår kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom, gives ved anvendelse af oplysningsskemaet ESIS i kreditaftalelovens bilag 5, jf. kreditaftalelovens § 7 a, stk. 11. Dette skema omfatter 15 kategorier af oplysninger, som skal udfyldes for den pågældende kreditaftale.

Kreditaftalelovens regler om oplysningsskemaet ESIS gennemfører artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Bestemmelsen er udtryk for totalharmonisering. Direktivets art. 14, stk. 8, åbner dog mulighed for, at der kan gives eventuelle supplerende oplysninger i et særskilt dokument, der kan knyttes til ESIS som et bilag.

2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det skal være nemt for forbrugerne at forholde sig til det informationsmateriale, de modtager i forbindelse med et tilbud om optagelse af et realkreditlån eller realkreditlignende lån. Forbrugerne skal i dag have en lang række oplysninger, både ved markedsføring af boliglån og i rådgivningen forud for aftaleindgåelsen. I forbindelse med indgåelsen af en kreditaftale, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom, får forbrugerens udleveret et ESIS-oplysningsskema. Skemaet har til formål at gøre det muligt for forbrugerne at sammenligne lån fra forskellige udbydere og træffe deres beslutning på et oplyst grundlag. Undersøgelser udført af Konkurrence- og forbrugerstyrelsen viser, at det i praksis er svært for forbrugerne at gennemskue indhold og sammenhæng mellem alle oplysningerne i ESIS-skemaet, på grund af oplysningernes omfang og de mange fagspecifikke udtryk. Det medfører en risiko for, at forbrugerne ikke opfanger den relevante information, og derfor ikke træffer deres beslutning ud fra et tilstrækkeligt kvalificeret grundlag. Det var også på denne baggrund,

at Konkurrencerådet i rapporten Konkurrencen på realkreditmarkedet anbefalede, at der stilles krav om at indføre en standardiseret, simpel forside inkl. en uddybende side 2 til lånetilbud med de væsentligste nøgletal. En simpel, ensartet opstilling af nøgletallene vil, ifølge Konkurrencerådet, bidrage til forståelsen af lånedokumentet ved at give et letforståeligt overblik, der tydeligt forklarer, hvad lånet koster.

For at gøre det nemmere for forbrugere at optage lån på et kvalificeret grundlag foreslås det, at udbydere af boliglån skal udlevere et standardiseret nøgletalsdokument til forbrugere med få nøgleoplysninger, når udbyderen fremsætter et tilbud om realkreditlån eller realkreditlignende lån.

Nøgletalsskemaet vil gøre det nemmere for forbrugere at sammenligne realkreditlån og realkreditlignende lån fra forskellige udbydere, ved at give forbrugerne en let forståelig og kortfattet oversigt over de væsentligste nøgletal forud for indgåelsen af en låneaftale.

2.11.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at forpligtelsen til at udlevere et standardiseret nøgletalsdokument til forbrugere gennemføres ved en ændring af bekendtgørelse om god skik for boligkredit. Bekendtgørelse om god skik for boligkredit er udstedt med hjemmel i lov om finansiel virksomhed § 43, stk. 2 og 3, samt § 7, stk. 2, i lov om ejendomskreditselskaber. Disse bestemmelser indeholder en bemyndigelse til erhvervsministeren til at fastsætte regler om god skik og prisoplysninger, men ikke hjemmel til at udstede regler, der forpligter boligkreditgivere til at udlevere standardiseret nøgletalsdokument.

Det foreslås derfor, at der indsættes en bemyndigelse i lov om finansiel virksomhed og lov om ejendomskreditselskaber for erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om finansielle virksomheders og ejendomskreditselskabers forpligtelse til at udlevere et standardiseret nøgletalsdokument til forbrugere i forbindelse med indgåelse af aftaler om realkreditlån og realkreditlignende lån.

Nøgletalsdokumentet vil i praksis komme til at supplere ESIS-skemaet, som indeholder en lang række yderligere oplysninger om et boliglån. ESIS-skemaet vil som hidtil skulle udleveres, før en forbruger bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud.

Forpligtelsen til at udlevere et nøgletalsskema omfatter realkreditlån og realkreditlignende lån, som udgør op til 80 % af den faste ejendoms værdi. Disse lån udgør den største del af finansieringen af en bolig.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 3 og § 4, nr. 1, samt bemærkningerne hertil.

2.12. Finanstilsynets beføjelser overfor virksomheder med hjemland i andre EU/EØS-lande

2.12.1. Gældende ret

Finanstilsynet har en række beføjelser, der skal sikre en effektiv håndhævelse af de regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af. Beføjelserne giver bl.a. Finanstilsynet mulighed for at kræve at få oplysninger og dokumenter samt at foretage kontrolundersøgelser.

Finanstilsynet har imidlertid ikke efter gældende ret beføjelse til at sanktionere investeringsselskaber, der har hjemland i et andet EU/EØS-land, men som er aktive i Danmark, og som overtræder reglerne, der implementerer MiFID II.

2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Erhvervsministeriet finder det afgørende, at Finanstilsynet har de nødvendige beføjelser for at håndhæve de regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af, herunder også for at sikre den effektive håndhævelse af EU-retten.

Finanstilsynet bør derfor have mulighed for at forbyde en værdipapirhandlers eller et fondsmægler-selskabs medlemskab af eller deltagelse på en markedsplads i Danmark, hvis værdipapirhandleren eller fondsmægler-selskabet har overtrådt de danske regler, som implementerer MiFID II, eller reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFIR).

Endvidere bør Finanstilsynet have mulighed for at reagere overfor en markedsplads, der har hjemland i et andet EU/EØS-land, men har værtsland i Danmark, når Finanstilsynet konstaterer, at markedspladsen optræder på en måde, der skader investorernes interesser og markedernes korrekte funktion.

Erhvervsministeriet finder, at de to beføjelser bør tilføjes til lov om finansiel virksomhed og lov om kapitalmarkeder.

2.12.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås med lovforslaget at indsætte en ny bestemmelse i lov om finansiel virksomhed, hvorefter Finanstilsynet vil kunne træffe afgørelse om et midlertidigt forbud mod en værdipapirhandlers eller en fondsmægler-s medlemskab eller deltagelse på en markedsplads, hvis værdipapirhandleren eller fondsmægleren overtræder visse bestemmelser i lov om finansiel virksomhed. Ligeledes indsættes der en hjemmel til, at Finanstilsynet kan indsætte beføjelsen til midlertidigt at forbyde en værdipapirhandlers eller en fondsmægler-s medlemskab af eller deltagelse på en markedsplads, hvis pågældende overtræder reglerne i allerede udstedte bekendtgørelser.

Det foreslås endvidere med lovforslaget, at der indsættes en ny bestemmelse i lov om finansiel virksomhed, der giver Finanstilsynet mulighed for at gribe ind overfor investeringsselskaber, der har værtsland i Danmark, når danske investorers interesser eller de danske markeders ordentlige funktion kan blive skadet.

Det foreslås desuden med lovforslaget, at der tilføjes to nye bestemmelser til lov om kapitalmarkeder. Den ene bestemmelse medfører, at Finanstilsynet kan give et midlertidigt forbud mod et fondsmæglerselskabs medlemskab af eller deltagelse på en markedsplads. Den anden medfører, at Finanstilsynet kan påbyde et reguleret marked, der har værtsland i Danmark, ikke at give adgang til fjernmedlemmer og -deltagere, der er etableret i Danmark.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 15 og 16, samt § 2, nr. 5, samt bemærkningerne hertil.

2.13. Varslingsregler om realkreditlignende lån for filialer her i landet

2.13.1. Gældende ret

§ 1, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, fastlægger hvilke af lovens bestemmelser, der finder anvendelse på filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 i lov om finansiel virksomhed nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. For virksomheder, etableret inden for EU, eller i lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der i form af filialer eller tjenesteydelser udøver virksomhed her i landet, gælder som udgangspunkt, at de er underlagt tilsyn i det land, hvor den finansielle virksomhed har hjemsted (hjemlandstilsyn).

§ 48 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed bestemmer, at varslingsreglerne i § 53 b og § 53 c vedr. ændringer af rente, gebyrer, bidrag eller andet vederlag for realkreditlån også gælder for pengeinstitutter, når de yder realkreditlignende lån. Ifølge § 48 a, stk. 2, finder § 53 d også anvendelse for pengeinstitutter, når de yder realkreditlignende lån, når pengeinstituttet har varslet en forhøjelse af et rentetillæg. Det fremgår dog af § 48 a, stk. 3, at stk. 1 og 2 ikke finder anvendelse ved ændringer i renter, renteloft eller rentegulve, der er aftalt på forhånd, når ændringerne i henhold til aftalen kun kan gennemføres med mindst 3 års mellemrum.

Reglerne i §§ 53 b-d indeholder varslingsreglerne for rente- og gebyrændringer m.v. vedr. realkreditlån og realkreditlignende lån.

Ifølge § 53 b, skal forbrugeren bl.a. have et varsel på minimum 6 måneder, hvis et penge- eller realkreditinstitut ønsker at ændre renter, gebyrer, bidrag eller andet vederlag til ugunst for forbrugeren. Endvidere skal varslet indeholde en begrundelse for ændringen samt forbrugers muligheder for at indfri eller omlægge lånet. Hvis varslingsreglerne i § 53 b ikke er iagttaget, kan penge- eller realkreditinstitutet ikke gøre ændringen gældende, jf. § 53 c i lov om finansiel virksomhed. Det fremgår desuden af § 53 d, at hvis en forbruger har opsagt det pågældende lån inden 6 måneder fra den dag, hvor varslet er kommet frem, må instituttet ikke opkræve gebyrer i forbindelse med indfrielsen af lånet.

I dag finder § 48 a ikke anvendelse på filialer her i landet.

2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Forbrugerbeskyttelsen på området for realkreditlignende lån bør være ens uanset om lånene bliver udbudt af virksomheder, der er etableret i Danmark eller af filialer af udenlandske virksomheder. Det bør derfor sikres, at reglerne om varsling også gælder for filialer af pengeinstitutter, der yder realkreditlignende lån, når filialen er af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve pengeinstitutvirksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Reglerne om varsling i §§ 48 a og 53 b-d i lov om finansiell virksomhed trådte i kraft den 1. juli 2017. Reglerne blev indsat på baggrund af en aftale mellem Socialdemokratiet, Venstre, Dansk Folkeparti, Det Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti om øget gennemsigtighed og mobilitet på realkreditmarkedet af 26. januar 2017 (Alternativet tilsluttede sig efterfølgende også aftalen). Aftalens initiativer gennemførte i al væsentlighed anbefalingerne fra Ekspertudvalget om gennemsigtighed og mobilitet på realkreditmarkedet.

På grund af en fejl, kom varslingsreglerne ikke til at gælde for filialer af pengeinstitutter, der yder realkreditlignende lån, når filialen er af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve pengeinstitutvirksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Det skyldes, at der ved en fejl ikke blev indsat en henvisning til § 1, stk.4, i § 48 a.

2.13.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at indsætte en henvisning til § 48 a i § 1, stk. 4, 1. pkt., hvorefter § 48 a også finder anvendelse på filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed, eller et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Med lovændringen vil varslingsreglerne i §§ 53 b-d også finde anvendelse for filialer af pengeinstitutter her i landet, der yder realkreditlignende lån, når filialen er filial af en udenlandsk virksomhed, der er meddelt tilladelse til at udøve pengeinstitutvirksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Dermed kan Finanstilsynet også føre tilsyn med, at de pågældende filialer overholder varslingsreglerne.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 2, samt bemærkningerne hertil.

2.14. Ændringer som følge af PRIIP-forordningen

2.14.1. Gældende ret

PRIIP-forordningen indeholder krav om, at producenter af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter, som f.eks. strukturerede obligationer, til detailinvestorer (PRIIP'er) udarbejder et dokument med central investorinformation for disse produkter, inden de stilles til rådighed for detailinvestorer.

Forsikringsformidlere kan også være producenter af forsikringsbaserede investeringsprodukter, hvis forsikringsformidlerne medvirker til udarbejdelsen af et PRIIP. Et PRIIP kan f.eks. være et sammensat investeringsprodukt til detailinvestorer, f.eks. en struktureret obligation, eller et forsikringsbaseret investeringsprodukt, som er et livsforsikringsprodukt, hvor afkastet bliver fastlagt på markedsvilkår, og som ikke benyttes til pensionsformål.

PRIIP-forordningen indeholder endvidere krav om, at de personer, der rådgiver om eller sælger produkterne, stiller dokumentet med central investorinformation vederlagsfrit til rådighed for detailinvestorer i god tid, inden de køber disse produkter eller bliver bundet af en kontrakt eller et tilbud vedrørende PRIIP'et. Det kan f.eks. være finansielle rådgivere, investeringsrådgivere eller forsikringsformidlere, som rådgiver om eller sælger produkterne.

I henhold til artikel 15, stk. 2, skal de kompetente myndigheder overvåge markedet for forsikringsbaserede investeringsprodukter, der markedsføres, distribueres eller sælges i eller fra deres medlemsstat. Under nærmere angivne betingelser kan de kompetente myndigheder i henhold til artikel 17 forbyde eller begrænse markedsføring, distribution eller salg af forsikringsbaserede investeringsprodukter. Det er f.eks. tilfældet, hvis produktet giver anledning til væsentlige problemer med hensyn til investorbeskyttelsen eller udgør en trussel mod de finansielle markeders ordnede funktion og integritet.

Artikel 22, stk. 1, første afsnit, fastsætter, at medlemsstaterne med forbehold for de kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser skal fastsætte bestemmelser om passende administrative sanktioner og foranstaltninger, som finder anvendelse i situationer, der udgør en overtrædelse af PRIIP-forordningen, og træffe alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. Dette gælder eksempelvis artikel 5, stk. 1 (pligt til at udarbejde et dokument med central investorinformation), artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, og artikel 9 (krav til dokumentets indhold), artikel 10, stk. 1 (regelmæssig gennemgang af dokumentet), artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 (pligt til at stille dokumentet vederlagsfrit til rådighed) og artikel 19 (pligt til klageadgang). Disse sanktioner og foranstaltninger skal være effektive, forholdsmæssige og have afskrækkende virkning.

Det fremgår dog af artikel 22, stk. 1, andet afsnit, at medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser som omhandlet i første afsnit, hvis overtrædelserne allerede er genstand for strafferetlige sanktioner i national ret.

Artikel 25 fastsætter regler for, at medlemsstaterne ved arten og niveauet af administrative sanktioner og foranstaltninger skal sikre, at de kompetente myndigheder tager højde for alle relevante omstændigheder, f.eks. overtrædelsens grovhed og varighed, overtrædelsens indvirkning på detailinvestorers interesser og evt. tidligere overtrædelser.

2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser

PRIIP-forordningen finder direkte anvendelse i Danmark. For at sikre et ordentligt og effektivt tilsyn med opfyldelsen af kravene i forordningen, skal medlemsstaterne udpege de kompetente myndigheder, der skal have ansvaret for tilsynet med forordningen. Finanstilsynet er allerede udpeget som kompetent myndighed for finansielle virksomheder i lov om finansiell virksomhed og for forvaltere af alternative investeringsfonde i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. For at sikre, at Danmark lever op til sine forpligtelser efter forordningen, udpeges Finanstilsynet også som kompetent myndighed for finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og forsikringsformidlere, og der fastsættes desuden regler om foranstaltninger og sanktioner for overtrædelse af forordningen.

Efter artikel 22, stk. 1, 2. afsnit, kan medlemsstaterne beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner, omhandlet i 1. afsnit, for overtrædelser, hvis overtrædelserne allerede er genstand for strafferetlige sanktioner i national ret. På den baggrund foreslås det, at overtrædelse af de relevante bestemmelser sanktioneres med en strafferetlig sanktion i form af bøde. Bliver Finanstilsynet bekendt med, at der kan være sket en strafbar overtrædelse af forordningen, anmelder Finanstilsynet dette til politiet, medmindre det følger af Finanstilsynets faste praksis, at det vil være tilstrækkeligt at give en påtale eller udstede et påbud om lovliggørelse. Endvidere vil overtrædelse af et påbud kunne straffes med bøde.

2.14.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at Finanstilsynet i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere og i lov om forsikringsformidling udpeges som kompetent myndighed i forhold til PRIIP forordningen. Lovforslaget vil medføre, at Finanstilsynet vil føre tilsyn med finansielle rådgiveres, investeringsrådgiveres og forsikringsformidlers opfyldelse af kravene i artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 om pligt til at stille dokumentet med central investorinformation (KID) til rådighed samt artikel 19 om pligt til at oplyse om klageadgang, samt artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, for så vidt angår forsikringsformidlere.

Det foreslås desuden, at ændre sanktionsbestemmelsen i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere samt i lov om forsikringsformidling, så finansielle rådgiveres og investeringsrådgivers overtrædelser af forordningen kan sanktioneres.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 5, nr. 2-3 og § 6, nr. 1-3, samt bemærkningerne hertil.

2.15. Den risikofrie rentekurve

2.15.1. Gældende ret

I henhold til den gældende § 126 e, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed skal bestyrelsen og direktionen i gruppe 1-forsikringsselskaber sikre, at selskabet til enhver tid er i besiddelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til dækning af alle selskabets forsikringsforpligtelser, samt at alle gruppe 1-forsikringsselskaber som en del af beregningen af hensættelserne anvender den samme rentekurve til at diskontere deres forpligtelser med. Det fremgår endvidere af den gældende § 126 e, stk.

1, at det er EIOPA, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger, der fastsætter og offentliggør den risikofrie rentekurve.

2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Erhvervsministeriet er blevet opmærksom på, at artikel 77 e i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-direktivet) ikke er korrekt implementeret i dansk ret. Ifølge artikel 77 e, stk. 1, skal Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA) fastlægge og offentliggøre de tekniske oplysninger, der skal anvendes i den risikofrie rentekurve. Ifølge artikel 77 e, stk. 2, kan Europa-Kommissionen vedtage gennemførelsesretsakter, der for hver relevant valuta fastsætter de tekniske oplysninger, som EIOPA har offentliggjort i henhold til stk. 1. Disse gennemførelsesretsakter har herefter direkte virkning i dansk ret og fastlægger de tekniske oplysninger, der er juridisk bindende for gruppe 1-forsikringsselskaberne. Praksis er, at Europa-Kommissionen hvert kvartal vedtager nye gennemførelsesretsakter vedrørende de tekniske oplysninger til brug for beregningerne for hver relevant valuta, herunder den danske krone.

Når der i den gældende § 126 e i lov om finansiel virksomhed står, at gruppe 1-forsikringsselskaberne skal benytte den risikofrie rentekurve, der er offentliggjort af EIOPA, så er det derfor ikke i overensstemmelse med artikel 77 e og det forhold, at det er Europa-Kommissionen, der fastlægger den juridisk bindende rentekurve for gruppe 1-forsikringsselskaberne.

Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at det bør sikres, at Solvens II-direktivet er korrekt implementeret i dansk ret. Den gældende § 126 e bør derfor præciseres, så det fremgår at den juridisk bindende risikofri rentekurve vedtages og offentliggøres af Europa-Kommissionen som gennemførelsesretsakt i henhold til artikel 77 e, stk. 2, i Solvens II-direktivet.

Erhvervsministeriet bemærker, at det har haft begrænset betydning, at artikel 77 e ikke har været implementeret korrekt. Dette skyldes, at gruppe 1-forsikringsselskaberne på nuværende tidspunkt benytter de tekniske oplysninger til den risikofrie rentekurve, der er offentliggjort af EIOPA, til opgørelsen af deres forsikringsmæssige forpligtelser og hensættelser. Europa-Kommissionen har indtil nu ikke foretaget ændringer i de tekniske oplysninger til rentekurverne offentliggjort af EIOPA, før Europa-Kommissionen har vedtaget dem som gennemførelsesretsakter hvert kvartal.

2.15.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at ændre § 126 e, stk. 1, 2. pkt. så det korrekt fremgår, at gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion vil skulle sikre, at der ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser anvendes en risikofri rentekurve, som fastlægges og offentliggøres af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 77e, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Forslaget vil medføre, at Solvens II-direktivets artikel 77 e, stk. 2, bliver korrekt implementeret i dansk ret.

Ændringen vil ikke have nogen praktisk betydning for selskaberne, da de allerede i dag anvender den korrekte risikofrie rentekurve ved beregning af selskabernes fremtidige forpligtigelser.

Der henvises til lovforslagets § 1 nr. 5 samt bemærkningerne hertil.

2.16. Koncernsolvens for forsikringsselskaber

2.16.1. Gældende ret

Ifølge § 175 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, skal bestyrelsen eller direktionen for den øverste modervirksomhed i en koncern sikre, at koncernen er i besiddelse af et kapitalgrundlag, der dækker det af den øverste modervirksomhed opgjorte solvenskapitalkrav for koncernen. Dette finder anvendelse når den øverste modervirksomhed i koncernen er beliggende i Danmark og er et gruppe 1-forsikringsselskab, en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed omfattet af § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, i lov om finansiel virksomhed, hvor mindst en af dattervirksomhederne er et gruppe 1-forsikringsselskab. Finanstilsynet kan ifølge § 175 b, stk. 8, træffe afgørelse om ikke at medtage et selskab i koncernen eller gruppen ved opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen.

2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Erhvervsministeriet er blevet gjort opmærksom på, at der er behov for at foretage en sproglig justering af bestemmelsen, da bestemmelsens nuværende ordlyd ikke er i overensstemmelse med ordlyden i Solvens II-direktivet, og da bestemmelsens ordlyd har givet anledning til fortolkningstvivl blandt andet vedrørende Finanstilsynets mulighed for ikke at medtage et selskab i koncernen eller gruppen ved opgørelsen af solvenskapitalkravet. For at undgå fortolkningstvivl og for at sikre en korrekt implementering af Solvens II-direktivet foreslås det at affatte bestemmelsen på ny, så det vil fremgå af bestemmelsens ordlyd, i hvilke tilfælde Finanstilsynet vil kunne undlade at medtage et selskab i koncernen eller gruppen, når Finanstilsynet opgør solvenskapitalkravet for en koncern eller en gruppe.

De gældende krav til koncernsolvens for forsikringsselskaber blev indført i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, som en del af implementeringen af reglerne om koncernsolvens i Solvens II-direktivet. Foruden lov om finansiel virksomhed, er reglerne om koncernsolvens bl.a. implementeret i bekendtgørelse nr. 1027 af 2. september 2015 om opgørelse af kapitalgrundlag og solvenskapitalkrav for koncerner, ligesom forholdet er reguleret i Solvens II-forordningen.

2.16.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at Finanstilsynet skal kunne træffe afgørelse om ikke at medtage et selskab i koncernen eller gruppen, når Finanstilsynet opgør solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen, og en af tre situationer, der er beskrevet nedenfor, finder anvendelse.

Finanstilsynet vil således kunne vælge ikke at medtage et selskab i koncernen eller gruppen når selskabet er beliggende i et tredjeland, hvor der er retlige hindringer for videregivelsen af de nødvendige oplysninger, når selskabet, der påtænkes medtaget, kun er af ringe betydning set ud fra formålene med koncerntilsynet, eller når det under hensyntagen til formålene med koncerntilsynet ville være uhensigtsmæssigt eller vildledende at medtage det pågældende selskab.

Forslaget er udtryk for en direktivnær implementering af reglerne om koncernsolvens i Solvens II-direktivet, der tidligere er implementeret ved lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed.

Der henvises til lovforslagets § 1 nr. 7, samt bemærkningerne hertil.

2.17. Indløsning af minoritetsaktionærer

2.17.1. Gældende ret

Efter de gældende regler i selskabslovens §§ 70-73 kan en majoritetskapitalejer ved opnåelse af mere end 9/10 af kapitalandelene i et kapitalselskab samt tilsvarende del af stemmerne bestemme, at minoritetskapitalejere skal lade deres kapitalandele indløse af den pågældende kapitalejer.

De gældende regler medfører, at de pågældende minoritetskapitalejere efter reglerne for indkaldelse til generalforsamling skal opfordres til senest 4 uger efter opfordringen at overdrage deres kapitalandele til den indløsende kapitalejer. Minoritetskapitalejerne skal endvidere ved bekendtgørelse i Erhvervsstyrelsens it-system med samme varsel opfordres til at overdrage kapitalandelene til den indløsende kapitalejer, jf. selskabslovens § 70, stk. 1. Regelsættet giver mulighed for, at minoritetskapitalejerne kan gøre indsigelse mod den indløsningskurs, der fremgår af opfordringen, og få kursen prøvet af en skønsmand udmeldt af retten på kapitalselskabets hjemsted.

Hvis ikke alle minoritetskapitalejerne har overdraget deres kapitalandele til den indløsende kapitalejer inden fristens udløb, skal den indløsende kapitalejer hurtigst muligt og uden forbehold deponere indløsningssummen til fordel for de pågældende minoritetskapitalejere, jf. selskabslovens § 72, der henviser til lov om skyldners ret til at frigøre sig ved deponering (deponeringsloven).

Kravene i deponeringsloven sikrer, at indløsningssummen kun kan udbetales til de indløste minoritetskapitalejere. Proceduren muliggør ligeledes, at den indløsende kapitalejer kan frigøre sig fra sin betalingsforpligtelse og gennemføre indløsning, selvom en eller flere minoritetskapitalejere ikke medvirker til overdragelsen. Endelig sikrer deponeringslovens regler at indløsningssummen placeres tilstrækkeligt sikkert.

Det fremgår endvidere af den gældende § 72, stk. 3, 1. pkt., i selskabsloven, at de tidligere nu indløste kapitalejere ved ny bekendtgørelse i Erhvervsstyrelsens it-system med et varsel på mindst 3 måneder skal gøres bekendt med, at retten til at forlange vurdering ved skønsmand fortabes ved fristens udløb.

2.17.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*

Det skal være nemt at drive virksomhed i Danmark og regulering af danske virksomheder skal ikke være mere indgribende end hvad der er nødvendigt for bl.a. at sikre investorbeskyttelsen. Det betyder ved indløsning af minoritetskapitalejere, at overdragelse af kapitalandele skal ske effektivt og hurtigt, samt at minoritetskapitalejere skal have hurtig adgang til indløsningssummen.

Ved den eksisterende deponeringsordning sikres det, at en indløsende kapital ejer kan opfylde sin forpligtelse til udbetaling af indløsningssummen, uafhængig af om minoritetskapitalejeren er blevet opmærksom på sin ret til at modtage midlerne. Reglerne omkring deponering er dermed en procedure, der sikrer, at indløsning kan gennemføres uden minoritetskapitalejerens medvirken, så den indløsende majoritetskapital ejer ikke blokeres i sin overtagelse af selskabet. Samtidig sikres minoritetskapital ejeren adgang til sin indløsningssum ved at der sker deponering heraf.

Arbejdsgruppen om eftersyn af den finansielle regulering har i sin rapport fra april 2018 anført, at arbejdsgruppen finder, at den eksisterende procedure for tvangsindløsning, indebærer administration og et større papirarbejde i forbindelse med udstedelse og efterfølgende manuel håndtering af fysiske beviser. Det gælder, ifølge arbejdsgruppen, både for den indløsende kapital ejer, men også for selskabet og de pengeinstitutter, der deltager i processen. Samtidigt er der ikke med de nuværende procedurer om deponering sikkerhed for, at de indløste kapital ejere er opmærksomme på, at de er blevet indløst, hvilket medfører risiko for at de deponerede indløsningssummer først med stor forsinkelse udbetales til de indløste kapital ejere og i enkeltstående tilfælde risiko for at tilgodehavendet helt overses.

I lyset heraf foreslås det, at proceduren for udbetaling af indløsningssummen i selskabslovens § 72 justeres for kapitalandele, der er udstedt gennem en værdipapircentral. Er kapitalandele udstedt gennem en værdipapircentral, er der til kapital ejernes enkelte depoter tilknyttet afviklingskonti i Nationalbanken eller en anden relevant centralbank via det respektive kontoførende institut. Disse afviklingskonti anvendes allerede i dag ved f.eks. udbytteudbetalinger og salg af kapitalandele mv. Udbetaling af indløsningssummen bør derfor kunne ske efter samme procedure. Forventningen er, at muligheden for at benytte en anden procedure ved udbetaling af indløsningssummen når kapitalandele er udstedt gennem en værdipapircentral, vil føre til lettelser for de involverede parter, idet der undgås en manuel og administrativ tung papirgang. Samtidigt forventes det, at proceduren i højere grad vil sikre, at den indløste kapital ejer får rådighed over indløsningssummen og at dette vil ske hurtigere.

2.17.3. *Lovforslagets indhold*

Det foreslås, at selskabslovens § 72 ændres, således at det fremover bliver muligt at foretage indløsning af minoritetskapitalejere efter en ny, men velkendt procedure. Er kapitalandele udstedt gennem en værdipapircentral foreslås det, at indløsning vil kunne foregå uden deponering af indløsningssum efter deponeringslovens regler. Det foreslås, at udbetaling af indløsningssummen til den eller de indløste kapital ejere vil kunne ske via værdipapircentralen og de kontoførende institutter.

Den eksisterende deponeringsprocedure vil fortsat kunne anvendes, uanset om kapitalandelene er udstedt gennem en værdipapircentral.

Det foreslås endvidere at ændre henvisningen i selskabslovens § 72, stk. 3, 1. pkt., fra selskabslovens § 67, stk. 1, til selskabslovens § 67, stk. 3. Der er tale om en henvisningsfejl. Der tilsigtes ingen materielle ændringer.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 13, nr. 1-3, samt bemærkningerne hertil.

2.18. Hjemmel til at ændre navnet på EKF Danmarks Eksportkredit

2.18.1. Gældende ret

Ved omdannelsen af Eksport Kredit Fonden til en selvstændig offentlig virksomhed ved lov nr. 104 af 3. februar 2016 blev navnet samtidig ændret til EKF Danmarks Eksportkredit. Navnet er sammen med en række binavne fastlagt i vedtægterne, der i medfør af lovens § 5, stk. 3, kan ændres af erhvervs- og vækstministeren (nu erhvervsministeren). Da navneskiftet til EKF Danmark Eksportkredit blev gennemført ved loven, må det antages, at en eventuel fremtidig navneændring ikke kan ske alene gennem en vedtægtsændring, men at det tillige vil kræve en lovændring.

2.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Erhvervsministeren har i dag adgang til at fastsætte og ændre vedtægterne for EKF Danmarks Eksportkredit, hvilket skal ses i sammenhæng med, at erhvervsministeren i henhold til loven udøver de beføjelser, der efter selskabsloven tilkommer generalforsamlingen i et aktieselskab, idet erhvervsministeren sidestilles med en eneaktionær.

Det anses på den baggrund for hensigtsmæssigt, at erhvervsministeren har adgang til at ændre navnet på EKF Danmarks Eksportkredit samt optage nye eller ændre eksisterende binavne gennem en vedtægtsændring, uden at der samtidig skal ske en lovændring, således at erhvervsministerens beføjelser også i denne sammenhæng sidestilles med de beføjelser, som tilkommer en eneaktionær i et aktieselskab.

2.18.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget foreslås det, at navnet på EKF Danmarks Eksportkredit kan ændres gennem en vedtægtsændring. Vedtægterne fastsættes i henhold til den gældende lov af erhvervsministeren. En eventuel navneændring vil skulle overholde de regler, der gælder for kapitalselskabers navne i selskabsloven, herunder kravet om tydelig adskillelse fra navnene på andre virksomheder.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 17, nr. 1, samt bemærkningerne hertil.

2.19. Tavshedspligt for personer, som medvirker til aktiviteter i henhold til lov om EKF Danmarks Eksportkredit

2.19.1. Gældende ret

I forbindelse med vedtagelsen af lov nr. 104 af 3. februar 2016 om EKF Danmarks Eksportkredit blev der ikke indføjet en eksplicit tavshedspligt for personer, der medvirker til aktiviteter omfattet af lovens § 2, som bl.a. omfatter lån- og garantistillelse.

Det blev dog ved lovens § 6, stk. 1, bestemt, at bl.a. lov om offentlighed i forvaltningen ikke gælder for aktiviteter omfattet af lovens § 2, og dette blev i bemærkningerne begrundet med det behov, som EKF Danmarks Eksportkredit har for at kunne garantere sine samarbejdspartnere, hvoraf hovedparten er pengeinstitutter, samme fortrolighed, som der gælder for disse. Det fremgår endvidere af besvarelse af udvalsspørgsmål 1 stillet under under udvalgets behandling af forslag til lov om EKF Danmarks Eksportkredit, Erhvervs-, Vækst- og Eksportudvalget 2015-16 L 50 endeligt svar på spørgsmål 1, at EKF ”fungerer som en finansiell virksomhed, hvilket giver behov for en særlig grad af fortrolighed om EKF’s forretningsmæssige overvejelser og i forhold til EKF’s kunder og samarbejdspartnere. Det svarer til, hvad der ellers ellers gælder på det finansielle område.”.

2.19.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Behovet for en særlig tavshedspligt i forbindelse med EKF Danmarks Eksportkredits finansielle forretninger skal ses i lyset af karakteren af de oplysninger, som vil blive tilvejebragt i forbindelse med EKF Danmarks Eksportkredits virksomhed. Der vil således være tale om virksomhedsfølsomme oplysninger om tekniske indretninger eller fremgangsmåder og om drifts- eller forretningsforhold eller lignende med en væsentlig økonomisk betydning for virksomheden.

Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at det eksisterende lovgrundlag med fordel kan præciseres, så det fremgår klart ikke kun af forarbejderne, men også af lovens paragraffer, at EKF Danmarks Eksportkredit forretningsmæssige overvejelser er omfattet af samme grad af fortrolighed som i de finansielle sektor ellers.

En præcisering er endvidere en naturlig forlængelse af lovens § 6, stk. 1, hvorefter lov om offentlighed i forvaltningen, arkivloven, lov om Folketingets ombudsmand samt forvaltningsloven ikke gælder for de aktiviteter, der udøves i medfør af lovens § 2. Om denne bestemmelse blev det i de specielle bemærkningerne til lov nr. 104 af 3. februar 2016, anført at:

”Hovedparten af EKF Danmarks Eksportkredits samarbejdspartnere er pengeinstitutter, der er underlagt særlige regler om hemmeligholdelse af oplysninger. Det er derfor afgørende, at EKF Danmarks Eksportkredit kan garantere sine samarbejdspartnere samme fortrolighed, idet der ellers kan opstå situationer, hvor pengeinstitutterne vurderer, at risikoen for offentliggørelse af oplysninger vejer tungere end ønsket om finansiering og risikodækning af en forretning. EKF Danmarks Eksportkredit kan således med undtagelsen for lov om offentlighed i forvaltningen, lov om Folketingets Ombudsmand og forvaltningslovens regler forsikre danske virksomheder og udenlandske købere om, at de ikke risikerer offentlig indsigt i et projekt og dets finansiering, til gavn for gennemførelse af projekterne og de dermed forbundne positive konsekvenser.”

2.19.3. *Lovforslagets indhold*

Med lovforslaget foreslås det at præcisere tavshedspligten for de aktiviteter, der udøves i henhold til § 2 i lov om EKF Danmarks Eksportkredit. Konkret angives det eksplicit, at personer, som medvirker til aktiviteter i henhold til lov om EKF Danmarks Eksportkredit § 2, under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e har tavshedspligt med hensyn til enhver oplysning, som de i den forbindelse får kendskab til.

Præciseringen vil betyde, at der anvendes samme formulering og afgrænsning af beskrivelsen af tavshedspligten for henholdsvis EKF Danmarks Eksportkredit og den statslige finansieringsinstitution Vækstfonden. Det vurderes at bidrage til at skabe større klarhed om reglerne, da der er tilsigtet samme grad af fortrolighed for de to institutioner, da de kommercielle aktiviteter, der udøves af henholdsvis Vækstfonden og EKF Danmarks Eksportkredit, tilsiger samme behov for fortrolighed.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 17, nr. 2, samt bemærkningerne hertil.

2.20. *Grønlandske tværgående pensionskassers administration af den obligatoriske pensionsordning i Grønland*

2.20.1. *Gældende ret*

Det følger af den gældende § 304 i anordning om ikrafttræden for Grønland af lov om finansiel virksomhed, at ved tværgående pensionskassers forstås foreninger eller sammenslutninger, hvis formål er at sikre pension efter ensartede regler for alle deres medlemmer. I henhold til § 304 kan tværgående pensionskasser udelukkende optage medlemmer fra en af to afgrænsede grupper: 1) medlemmer, der enten er uddannet inden for bestemte uddannelsesområder eller er ansat i virksomheder af en bestemt art, hvor pensionskassen har til formål som led i ansættelsesvilkårene eller som led i anden tilknytning til en virksomhed at sikre pension efter ensartede regler, eller 2) medlemmer, der er selvstændige erhvervsdrivende inden for samme branche.

Den gældende bestemmelse indebærer en afgrænsning af de medlemmer, som tværgående pensionskasser kan optage. Tværgående pensionskasser må således kun optage medlemmer inden for en nærmere afgrænset gruppe af lønmodtagere eller erhvervsdrivende. Afgrænsningen betyder også, at tværgående pensionskasser ikke må optage medlemmer, der ikke har en tilknytning til arbejdsmarkedet.

Ved Inatsisartutlov nr. 21 af 28. november 2016 er der indført en obligatorisk pensionsordning i Grønland. Det følger af § 1 i Inatsisartutlov nr. 21 af 28. november 2016, at alle borgere, der er fyldt 18 år og som er fuld skattepligtige til Grønland, skal indbetale til en pensionsordning indtil borgerens pensionsalder.

Det følger af § 1, stk. 3, i Inatsisartutlov nr. 21 af 28. november 2016 om obligatorisk pensionsordning, at borgerens pensionsordning skal være oprettet i en pensionskasse omfattet af lov forsikringsvirksomhed, et livs- eller pensionsforsikringsselskab, der har Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, eller i et pengeinstitut, der har hjemsted eller fast driftssted i Grønland og har Finanstilsynets tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed i Grønland.

Det følger af § 7, stk. 5, i Inatsisartutlov nr. 21 af 28. november 2016 om obligatorisk pensionsordning, at såfremt skatteforvaltningen ikke er bekendt med, at en person omfattet af lovens regler har en aktiv pensionsordning, kan skatteforvaltningen oprette en pensionsordning for vedkommende jf. lovens § 8.

Det følger af § 8 i Inatsisartutlov nr. 21 af 28. november 2016 om obligatorisk pensionsordning, at Naalakkersuisut bemyndiges til at indgå en aftale med en pensionskasse omfattet af lov om forsikringsvirksomhed, et livs- eller pensionsforsikringsselskab, der har Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, eller et pengeinstitut, der har hjemsted eller fast driftssted i Grønland og har Finanstilsynets tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed i Grønland, om administrationen af pensionsordninger, der oprettes af skatteforvaltningen i henhold til § 7, stk. 5, i loven.

Finanstilsynet har ved afgørelse af 14. december 2018 fastslået, at det vil være i strid med § 304 i anordning om ikrafttræden for Grønland af lov om finansiel virksomhed, at tværgående pensionskasser administrerer den obligatoriske pensionsordning nævnt i Inatsisartutlov nr. 21 af 28. november 2016.

2.20.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Erhvervsministeriet har taget en ændring af § 304 i anordning om ikrafttræden for Grønland af lov om finansiel virksomhed op til overvejelse på baggrund af en henvendelse fra Naalakkersuisoq for Erhverv, Energi og Forskning i Grønland. Det er Grønlands ønske, at der foretages en ændring af § 304 for Grønland, så grønlandske tværgående pensionskasser ikke er afskåret fra at administrere den obligatoriske pensionsordning i henhold til Inatsisartutlov nr. 21 af 28. november 2016.

Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at det er en uhensigtsmæssig retsstilling, at grønlandske tværgående pensionskasser ikke kan administrere den obligatoriske pensionsordning, når Inatsisartutlov nr. 21 af 28. november 2016 om obligatorisk pensionsordning foreskriver, at tværgående pensionskasser med hjemsted eller fast driftssted i Grønland kan administrere ordningen.

Erhvervsministeriet vurderer, at reglerne i Grønland om afgræsning af medlemskredsen i tværgående pensionskasser ikke bør være til hinder for, at tværgående pensionskasser kan administrere den obligatoriske pensionsordning.

Erhvervsministeriet vurderer, at en ændring af reglerne kan begrundes i det særlige grønlandske hensyn, at der er forholdsvis få udbydere i pensionsmarkedet i Grønland. Der er dog alene tale om en ændring, der skal tilgodese dette forhold, hvorfor ændringen kun bør finde anvendelse for den obligatoriske pensionsordning i Grønland, og tværgående pensionskasser ikke i øvrigt bør få mulighed for at udvide medlemskredsen. Det er derfor samtidig Erhvervsministeriets opfattelse, at ændringen kun bør finde anvendelse på tværgående pensionskasser med hjemsted eller fast driftssted i Grønland.

Erhvervsministeriet finder på ovenstående baggrund, at tværgående pensionskasser med hjemsted eller fast driftssted i Grønland bør kunne administrere den obligatoriske pensionsordning i Grønland.

2.20.3. *Lovforslagets indhold*

Det foreslås, at tværgående pensionskasser med hjemsted eller fast driftssted i Grønland får mulighed for at kunne administrere den obligatoriske pensionsordning i Grønland i overensstemmelse med reglerne i Inatsisartutlov nr. 21 af 28. november 2016 om obligatorisk pensionsordning. Ændringen foreslås kun at gælde for så vidt angår administrationen af den obligatoriske pensionsordning, og tværgående pensionskasser vil således ikke med forslaget kunne optage medlemmer uden for deres almindelige medlemsskare, med mindre det følger af en aftale om administration af obligatoriske pensionsordninger oprettet af skatteforvaltningen i henhold til § 7, stk. 5 og § 8 i Inatsisartutlov nr. 21 af 28. november 2016.

Det foreslås, at adgangen kun vil gælde for tværgående pensionskasser med hjemsted eller fast driftssted i Grønland.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 18, nr. 1, samt bemærkningerne hertil.

2.21. ...

2.21.1. *Gældende ret*

2.21.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*

2.21.3. *Lovforslagets indhold*

2.22. *Aktindsigt i lov om betalinger*

2.22.1. *Gældende ret*

For så vidt angår reglerne for aktindsigt i henhold til § 8 i lov om offentlighed i forvaltningen, finder denne bestemmelse anvendelse på alle sager omfattet af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn, jf. lovens § 145, stk. 1 og 7. Reglerne om såkaldt egenaces finder således anvendelse, uanset om der er eller vil blive truffet en afgørelse efter denne lov.

2.22.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*

Bestemmelsen om aktindsigt i henhold til § 8 i lov om offentlighed er mere vidtrækkende end den tilsvarende bestemmelse i konkurrencelovens § 13, stk. 1, 2. pkt., hvorefter egenaces kun vedrører sager, hvori der er eller vil blive truffet en afgørelse efter den pågældende lov. Denne forskel vurderes uhensigtsmæssig, da virksomheder dermed kan blive behandlet forskelligt i sager, der i vidt omfang må forventes at indeholde de samme typer information.

2.22.3. *Lovforslagets indhold*

Det foreslås, at lov om betalinger § 145, stk. 7, bringes i overensstemmelse med den seneste præcisering af bestemmelsen i konkurrencelovens § 13, stk. 1, 2. pkt. i forhold til virksomheders adgang til egenaccess. Konkret vil dette betyde, at reglerne for egenaces bliver ændret, så de svarer til regler-

ne i konkurrenceloven, således at virksomheders ret til egenaces kun vil omfatte sager, hvori der er eller vil blive truffet en afgørelse. Dette gøres for at sikre, at virksomheder ikke behandles forskelligt i sager, der i vidt omfang må forventes at indeholde de samme typer information, hvilket også er intentionen med lov om betalinger ifølge lovbemærkningerne.

2.23. Øvrige ændringer af den finansielle regulering

2.23.1. Definition af et kontoførende institut

2.23.1.1. Gældende ret

Begrebet kontoførende institut er defineret i § 3, nr. 35, i lov om kapitalmarkeder som en finansiell virksomhed eller en forvalter af alternative investeringsfonde, der har indgået en aftale om tilslutning til en værdipapircentral (CSD) med henblik på registrering af rettigheder over fondsaktiver.

2.23.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Erhvervsministeriet finder, at den gældende definition af et kontoførende institut ikke er tilstrækkelig præcis, da der er andre selskaber, styrelser m.v. end finansielle virksomheder og forvaltere af alternative investeringsfonde, der kan indgå en aftale om tilslutning til en værdipapircentral (CSD) med henblik på registrering af rettigheder over fondsaktiver.

Erhvervsministeriet vurderer derfor, at definitionen i lov om kapitalmarkeder bør nyaffattes, så det tydeligt fremgår, hvem der anses for at være et kontoførende institut.

2.23.1.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at nyaffatte § 3, nr. 35, i lov om kapitalmarkeder så et kontoførende institut defineres som en virksomhed eller myndighed, der har indgået en tilslutningsaftale med en værdipapircentral (CSD), jf. § 190, stk. 1. Med lovforslaget vil andre selskaber, styrelser m.v. end finansielle virksomheder og forvaltere af alternative investeringsfonde også være omfattet af definitionen og dermed lovens regler.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, nr. 1, samt bemærkningerne hertil.

2.23.2. Hjemmel for Finanstilsynet til på sin hjemmeside, at offentliggøre navnene på de virksomheder, som Finanstilsynet har udpeget som operatører af væsentlige tjenester.

2.23.2.1. Gældende ret

Finanstilsynet skal mindst hvert andet år udpege penge- og realkreditinstitutter, operatører af markedspladser og centrale modparter (CCP'er) som operatører af væsentlige tjenester i medfør af henholdsvis § 307 a, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed eller § 58 a, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder. Bestemmelserne blev indført i de to love med lov nr. 436 af 8. maj 2018 om net- og informationssikkerhed for domænenavnssystemer og visse digitale tjenester, der bl.a. gennemfører EU-reglerne om foranstaltninger, der skal sikre et højt fælles sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer i hele Unionen (NIS direktivet) på det finansielle område.

Ved udpegningen af operatører af væsentlige tjenester skal Finanstilsynet lægge vægt på, om virksomheden udbyder en tjeneste, som er væsentlig for opretholdelsen af kritiske samfundsmæssige eller økonomiske aktiviteter, om levering af tjenesten afhænger af net- og informationssystemer, og om en hændelse kan få væsentlige forstyrrende virkninger for leveringen af tjenesten.

Virksomheder, der bliver udpeget som operatører af væsentlige tjenester, skal hurtigst muligt underrette Finanstilsynet og Center for Cybersikkerhed om hændelser, som har væsentlige konsekvenser for kontinuiteten af de væsentlige tjenester, som de leverer. Med en hændelse forstås enhver begivenhed, der har en negativ indvirkning på sikkerheden i en operatørs net- og informationssystemer.

Finanstilsynet har i dag ikke hjemmel til at offentliggøre navnene på de virksomheder, som Finanstilsynet udpeget som operatører af væsentlige tjenester. Finanstilsynet udarbejder derimod en liste over væsentlige tjenester i medfør af § 307 a, stk. 3, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed og § 58 a, stk. 3, 2. pkt., i lov om kapitalmarkeder, som Finanstilsynet efterfølgende offentliggør på sin hjemmeside.

2.23.2.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*

Digitale angreb udgør i dag en stigende trussel mod de finansielle virksomheder. For at skabe mere transparens på området omkring it-sikkerhed, og hvilket tilsyn virksomhederne er underlagt i forbindelse hermed, finder Erhvervsministeriet det derfor også hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet får hjemmel til at offentliggøre en liste over de virksomheder, der er udpeget som operatører af væsentlige tjenester.

Ved udpegningen af operatører af væsentlige tjenester på det finansielle område skal der i medfør af betragtning 28 i NIS-direktivet tages hensyn til virksomhedernes systemiske betydning baseret på de samlede aktiver eller de samlede aktiver i forhold til BNP. Dette særlige krav til det finansielle område i NIS-direktivet hænger i høj grad sammen med de kriterier, som i dag anvendes til Finanstilsynets udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI'er) i medfør af § 308 i lov om finansiel virksomhed. Et SIFI-institut bliver udpeget på baggrund af størrelse, betydning for unionens eller en relevant medlemsstats økonomi, betydningen af grænseoverskridende aktiviteter og instituttets eller koncernens sammenkobling med det finansielle system. Der ses således at være en vis lighed mellem kriterierne for udpegning af væsentlige operatører inden for det finansielle område og udpegning af penge- og realkreditinstitutter som SIFI'er. Det forventes derfor, at eftersom kriterierne for udpegning af operatører af væsentlige tjenester svarer til kriterierne for udpegning af SIFI'er, vil de institutter, der udpeges som SIFI'er, tillige blive udpeget som operatører af væsentlige tjenester, jf. i øvrigt Folketingstidende 2017-2018, tillæg A, L 144 som fremsat, side 12-13.

I medfør af § 311 i lov om finansiel virksomhed offentliggør Finanstilsynet på sin hjemmeside en gang årligt, hvilke SIFI'er, der er udpeget. For så vidt angår operatører af markedspladser er der i dag kun én aktør i Danmark, der potentielt vil kunne blive udpeget, og der findes ikke centrale modparter (CCP'er) i Danmark. Der er derfor allerede en vis gennemsigtighed omkring, hvilke virksomheder

der kan forventes at blive udpeget som operatører af væsentlige tjenester. En offentliggørelse af navnene på de udpegede virksomheder vurderes således ikke at være forbundet med nogen form for byrder eller risiko for virksomhederne.

2.23.2.3. *Lovforslagets indhold*

Det foreslås at indsætte et nyt stykke i § 307 a i lov om finansiel virksomhed og i § 58 a i lov om kapitalmarkeder, hvormed Finanstilsynet får hjemmel til på sin hjemmeside at offentliggøre navnene på de penge- og realkreditinstitutter, operatører af markedspladser og centrale modparter (CCP'er), der er udpeget som operatører af væsentlige tjenester.

Med lovforslaget skabes fuld gennemsigtighed omkring, hvem der er udpeget som operatører af væsentlige tjenester, og som derfor skal leve op til kravene om rapportering af hændelser, der har væsentlige konsekvenser for kontinuiteten af de væsentlige tjenester, som virksomheden leverer.

Lovforslaget ændrer ikke på, at Finanstilsynet i forbindelse med en konkret hændelse kun vil kunne orientere offentligheden om hændelsen efter høring af den berørte virksomhed, og kun hvis offentlighedens kendskab hertil er nødvendigt for at forebygge eller håndtere en igangværende hændelse, jf. § 354 h, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed og § 236 a, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder.

Er det tilstrækkeligt at orientere offentligheden om hændelsen i anonymiseret form, vil navnet på virksomheden ikke blive offentliggjort, jf. i øvrigt Folketingstidende 2017-2018, tillæg A, L 144 som fremsat, side 32-33 og side 35-36.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 14 og § 2, nr. 4 samt bemærkningerne hertil.

2.23.3. *Præcisering af at finansielle rådgivere m.fl. skal videregive provision til kunden uden ugrundet ophold*

2.23.3.1. *Gældende ret*

I henhold til lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, må en finansiell rådgiver, en investeringsrådgiver og en boligkreditformidler kun anvende betegnelsen "uafhængig" eller tilsvarende betegnelser, der giver indtryk af, at virksomheden yder uafhængig rådgivning, hvis de opfylder betingelserne i § 9, stk. 1, nr. 1-3. Ifølge nr. 1 må virksomheden ikke modtage provision eller andet vederlag fra virksomheder, der tilbyder eller formidler finansielle produkter, medmindre den fulde provision videregives til kunden, eller boligaftaler.

2.23.3.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*

Der må ikke være uklarhed om provisionsreglerne på et område, som har til formål at sikre klare regler for finansielle rådgivere, investeringsrådgivere eller boligkreditformidlers uafhængighed. Ifølge de specielle bemærkninger til § 9, stk. 1, nr. 1, gælder forbuddet mod at modtage provision hvis man betegner sig som uafhængig, ikke i de tilfælde hvor virksomheden med det samme videregiver den fulde provision til kunden og dermed ikke har nogen indtjening som følge af den ydede

provision. Dermed angiver bemærkningerne, at videreformidlingen af provisionen til kunden skal ske med det samme.

Ordlyden af selve lovbestemmelsen i nr. 1 er dog ikke lige så klar pga. en grammatisk fejl, hvilket risikerer at skabe tvivl om forbuddets rækkevidde. Da der er tale om en allerede strafbelagt bestemmelse er det nødvendigt, at bestemmelsens anvendelsesområde er beskrevet så præcist som muligt i ordlyden. I forbindelse med den seneste ændring af bestemmelsen, hvor investeringsrådgivere blev omfattet af loven, blev ændringen indsat det forkerte sted i den eksisterende bestemmelse, således at bestemmelsen i dag fremstår sådan, at virksomheden ikke må modtage provision eller andet vederlag fra virksomheder, der tilbyder eller formidler finansielle produkter, medmindre den fulde provision videregives til kunden, eller boligkreditaftaler. Der skulle have stået, at virksomheden ikke må modtage provision eller andet vederlag fra virksomheder, der tilbyder eller formidler finansielle produkter eller boligkreditaftaler, medmindre den fulde provision videregives til kunden. Samtidig bør det præciseres i lovbestemmelsen, at videregivelsen af provisionen til kunden skal ske uden ugrundet ophold.

2.23.3.3. *Lovforslagets indhold*

Det foreslås, at præcisere i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, at såfremt man vil betegne sig som "uafhængig" skal videregivelsen af provisionen ske uden ugrundet ophold samt at rette op på ordstillingen i bestemmelsen. Det foreslås derfor, at præcisere § 9, stk. 1, nr. 1, således, at virksomheden ikke må modtage provision eller andet vederlag fra virksomheder, der tilbyder eller formidler finansielle produkter eller boligkreditaftaler, medmindre den fulde provision videregives til kunden uden ugrundet ophold.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 5, nr. 1, samt bemærkningerne hertil.

2.23.4. *Underretning til tilsynsmyndigheder ved indskrænkning af rådighed over et selskabs aktiver*

2.23.4.1. *Gældende ret*

Ifølge § 251 i lov om finansiell virksomhed er det muligt for Finanstilsynet at forbyde eller begrænse et selskabs rådighed over dets aktiver. Dette kan ske, hvis et gruppe 2-forsikringsselskab, som ikke opfylder kravet til minimumsbasis kapitalen, ikke opfylder en af Finanstilsynet godkendt genopretningsplan, hvis et gruppe 1-forsikringsselskab, der ikke opfylder solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, ikke opfylder en af Finanstilsynet godkendt genopretnings- eller finansieringsplan, jf. §§ 248 a, stk. 2 og 248 b, stk. 2, eller hvis selskabet ikke indenfor en nærmere fastsat frist foretager nødvendige foranstaltninger påbudt af Finanstilsynet, jf. 249, stk. 1 og 250, stk. 1.

Bestemmelsen gennemfører artikel 137, artikel 138, stk. 5 og 139, stk. 3, samt en del af artikel 34, stk. 1 og artikel 41, stk. 1 i Solvens II-direktivet, som senere ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for

Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed) (Omnibus II-direktivet).

2.23.4.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*

Det er vigtigt at Danmark overholder sine internationale forpligtigelser og implementerer direktivbestemmelser i national lovgivning. Ifølge artikel 138, stk. 5 og 139, stk. 3 i Solvens II-direktivet er der en forpligtigelse til at underrette tilsynsmyndighederne i værtslandene om alle foranstaltninger truffet efter lov om forsikringsvirksomhed § 251, stk. 1. De to bestemmelser i Solvens II-direktivet er ikke gennemført i lov om finansiel virksomhed i forbindelse med implementeringen af Solvens II-direktivet. Dette rettes der op på med lovforslaget.

2.23.4.3. *Lovforslagets indhold*

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 2 i § 251, hvorefter Finanstilsynet vil skulle underrette tilsynsmyndighederne i værtslandene om alle foranstaltninger om gruppe 1-forsikringsselskaber truffet efter § 251, stk. 1.

Med lovforslaget bringes bestemmelsen i overensstemmelse med reglerne i Solvens II-direktivet.

Der henvises til lovforslagets § 1 nr. 13 samt bemærkningerne hertil.

2.23.5. *Overgangsregler om matchtilpasning til den risikofrie rentekurve og om fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser*

2.23.5.1. *Gældende ret*

Ifølge §§ 417 a og b i lov om finansiel virksomhed har gruppe 1-forsikringsselskaber mulighed for at søge om at kunne gøre brug af overgangsforanstaltninger for den risikofrie rentekurve eller de forsikringsmæssige hensættelser.

Ifølge § 417 a, kan gruppe 1-forsikringsselskaber ansøge Finanstilsynet om at gøre brug af en justering af den risikofrie rentekurve indtil 1. januar 2032.

Ifølge § 417 b, kan gruppe 1-forsikringsselskaber ansøge Finanstilsynet om at gøre brug af en justering af de forsikringsmæssige hensættelser indtil 1. januar 2032.

Bestemmelserne udgør gennemførelsen af artikel 308 b, c og d i Solvens II-direktivet, som senere ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed) (Omnibus II-direktivet).

2.23.5.2. *Erhvervsministeriets overvejsler*

Ved implementeringen af reglerne i Solvens II-direktivet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, er der udformet et fortolkningsbidrag i bemærkningerne, der begrænser gruppe 1-forsikringsselskaber muligheden for at ansøge Finanstilsynet om at gøre brug af overgangsbestemmelserne i §§ 417 a og b efter 1. januar 2016. Der er imidlertid ikke indsat en begrænsning på muligheden for at ansøge om at gøre brug af overgangsbestemmelserne i Solvens II-direktivet, hvorefter anvendelsen skal begrænses 1. januar 2016.

Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at det bør sikres, at Solvens II-direktivet er korrekt implementeret i dansk ret. Der er derfor et behov for at justere bemærkninger til bestemmelserne, med henblik på at præcisere, at det fortsat er muligt for gruppe 1-forsikringsselskaber at ansøge Finanstilsynet om at gøre brug af overgangsreglerne i lov om finansiel virksomhed §§ 417 a og b frem til udgangen af overgangsperioden den 1. januar 2032.

2.23.5.3. *Lovforslagets indhold*

Det foreslås at nyaffatte lov om finansiel virksomhed §§ 417 a, stk. 1, og 417 b, stk. 1, hvorefter det er muligt, at ansøge om at gøre brug af reglerne frem til overgangsperiodens udløb den 1. januar 2032.

Det foreslås endvidere, at konsekvensrette § 417 b, stk. 2, nr. 1, så dens ordlyd er i overensstemmelse med Solvens II-direktivet. Ændringen vil medføre, at det bliver muligt at ansøge om at gøre brug af reglerne frem til overgangsperiodens udløb den 1. januar 2032.

Der henvises til lovforslagets § 1 nr. 17-20 samt bemærkningerne hertil.

2.23.6. *Øvrige ændringer til lov om betalinger*

2.23.6.1. *Gældende ret*

Virksomheder, som alene udbyder tjenester baseret på betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse og hvor den samlede værdi af betalingstransaktionerne gennemført i de foregående 12 måneder overstiger en værdi svarende til 1 mio. euro, er ikke underlagt et tilladelseskrav efter lov om betalinger for at kunne udføre de aktiviteter. Virksomhederne skal efter § 61 i lov om betalinger dog sende en beskrivelse af de aktiviteter, som virksomheden udøver, til Finanstilsynet. Beskrivelsen skal bl.a. angive, hvilken type betalingsinstrument med begrænset anvendelse der er tale om. Det kan enten være betalingsinstrumenter omfattet af § 5, nr. 14, der kun kan anvendes til at erhverve varer og tjenester hos udbyderen selv eller hos et begrænset netværk af udbydere under en forretningsaftale direkte med udstederen eller betalingsinstrumenter omfattet af § 5, nr. 15, der kun kan anvendes til at erhverve et meget begrænset antal varer og tjenesteydelser. Herefter vurderer Finanstilsynet oplysningerne og meddeler virksomheden, hvorvidt aktiviteterne er omfattet af reglerne.

Virksomheder, som kun udbyder tjenester, der er baseret på elektroniske telekommunikationsnetværk, og som er omfattet af undtagelsen i § 5, nr. 17, er heller ikke underlagt et tilladelseskrav efter lov om betalinger for at kunne udføre de aktiviteter. § 5, nr. 17, omfatter betalingstransaktioner, der

gennemføres af en udbyder af elektroniske kommunikationsnet eller kommunikationstjenester på vegne af en abonnent i tillæg til kommunikationstjenesten, hvis transaktionen opkræves via abonnementet, anvendes til donation til almennyttig virksomhed, billetkøb eller køb af digitalt indhold og stemmebaserede tjenester og ikke overstiger en værdi svarende til 50 euro eller den samlede værdi af transaktioner for en enkelt abonnent ikke overstiger en værdi svarende til 300 euro pr. måned. Virksomhederne skal efter § 62 i lov om betalinger dog sende en beskrivelse af de aktiviteter, som virksomheden udøver, til Finanstilsynet. Herefter vurderer Finanstilsynet oplysningerne og meddeler virksomheden, hvorvidt aktiviteterne er omfattet af reglerne. Virksomheder, der kun udøver den pågældende aktivitet, skal senest den 1. maj hvert år indsende en erklæring til Finanstilsynet om, at virksomheden overholder de nævnte kriterier.

2.23.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det må ikke være uklart for en virksomhed, hvorvidt den er omfattet af reglerne i §§ 61 og 62 i lov om betalinger og derfor skal sende en beskrivelse af sine aktiviteter til Finanstilsynet.

Artikel 37, stk. 2, i 2. betalingstjenestedirektiv omfatter tjenesteudbydere, der udøver en hvilken som helst af de i artikel 3, litra k), nr. i) eller ii) omhandlede aktiviteter, eller som udøver begge aktiviteter, for hvilken den samlede værdi af betalingstransaktioner gennemført i de foregående 12 måneder overstiger 1 mio. EUR. Artikel 37, stk. 3, omfatter tjenesteudbydere, der udøver en aktivitet som omhandlet i artikel 3, litra l). Stk. 2 og 3 er ikke begrænset til at omfatte virksomheder, der udelukkende udfører de respektive aktiviteter.

Bestemmelserne i §§ 61 og 62 i lov om betalinger er en implementering af 2. betalingstjenestedirektiv artikel 37, stk. 2 og 3. §§ 61 og 62 i lov om betalinger kan imidlertid på grund af ordlyden fortolkes således, at virksomheder, der blot udøver en enkelt aktivitet ud over de nævnte, falder uden for bestemmelserne. Da denne konsekvens er utilsigtet, er det Erhvervsministeriets vurdering, at §§ 61-62 skal præciseres i overensstemmelse med 2. betalingstjenestedirektiv.

2.23.6.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at ændre §§ 61 og 62, så de omfatter virksomheder, der udøver aktiviteterne nævnt under afsnit 2.3.1. men ikke kun disse aktiviteter. Præciseringen foreslås foretaget ved at ordene ”alene” i § 61, stk. 1, og ”kun” i § 62, stk. 1, og 3, udgår.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 7, nr. 2-3, samt bemærkningerne hertil.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Forslaget om, at års- og halvårsrapporter fra finansielle virksomheder skal indsendes direkte fra virksomhederne til Erhvervsstyrelsen til offentliggørelse direkte i Erhvervsstyrelsens virksomhedsregister, vil medføre administrative lettelser for såvel Finanstilsynet som Erhvervsstyrelsen. Finanstilsynet skal efter de gældende regler modtage de finansielle virksomheders års- og halvårsrapporter og videresende dem til Erhvervsstyrelsen. Håndteringen af denne arbejdsgang bliver overflødig med de

foreslåede regler. Efter forslaget vil de finansielle virksomheder skulle indberette direkte i Erhvervsstyrelsens registreringssystem, hvilket også vil spare arbejdsgange i Erhvervsstyrelsen med indlægelse af årsrapporterne i det offentlige registreringssystem.

3.1. Digitaliseringsklar lovgivning

Erhvervsministeriet vurderer, at lovforslaget efterlever principperne om digitaliseringsklar lovgivning. Lovforslaget indeholder enkle og klare regler, som bidrager til administrative byrdelettelser for erhvervslivet.

Der er ved lovforslagets udarbejdelse lagt vægt på en sikker og tryk datahåndtering. Derfor vil enhver videregivelse af personoplysninger efterleve de gældende regler om databeskyttelse. Behandling af persondata vil altid ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2016/679/EU af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen) og databeskyttelsesloven.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Forpligtelsen til at udlevere et standardiseret nøgletalsdokument til forbrugere vil medføre omstillingsomkostninger for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og ejendomskreditselskaber til udvikling af it-systemer, som kan understøtte udleveringen af dokumentet. Der vil endvidere være løbende omkostninger i forbindelse med drift af dette system og udlevering af det standardiserede nøgletalsdokument. Det vil først være muligt at vurdere disse omkostninger i forbindelse med udnyttelsen af den foreslåede hjemmelsbestemmelse.

Virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede e-penge og virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester skal oprette en whistleblowerordning, hvis og når de har flere end fem ansatte. Oprettelsen af en whistleblowerordning har økonomiske og administrative konsekvenser for disse virksomheder, men ændringen vurderes ikke at have administrative konsekvenser af betydning, herunder i lyset af, at en række virksomheder allerede har en sådan ordning.

Lovforslaget indeholder en administrativ lempelse for de finansielle virksomheder ved at ophæve kravet om, at virksomhederne systematisk skal indsende dattervirksomheders årsrapporter til Finanstilsynet.

4.1. Agil erhvervsrettet regulering

Lovforslaget vurderes at leve op til principperne for agil erhvervsrettet regulering. Lovforslaget indeholder ikke regler eller ændringsforslag, der ligger hindringer i vejen for anvendelse af nye forretningsmodeller. Endvidere er lovforslaget teknologineutralt, da der ikke stilles krav om specifikke teknologier eller løsninger.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget forventes ikke at få administrative konsekvenser for borgerne.

6. *Miljømæssige konsekvenser*

Lovforslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

7. *Forholdet til EU-retten*

Lovforslaget indeholder en direktivnær implementering af reglerne om revisors meddelelsespligt i UCITS-direktivet og MiFID II-direktivet.

Det følger af artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse, at en kreditgiver og i givet fald en kreditformidler, skal udlevere et ESIS-skema inden indgåelse af en kreditaftale. Det fremgår af artikel 14, stk. 8, at medlemsstaterne ikke kan ændre ESIS-modellen, bortset fra hvad der er fastsat i bilag II. Eventuelle supplerende oplysninger, som kreditgiver eller i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant kan meddele forbrugeren eller i henhold til national ret skal meddele forbrugeren gives i et særskilt dokument, der kan knyttes som bilag til ESIS.

Det vurderes, at forslaget om at udlevere et standardiseret nøgletalsdokument til forbrugere ved fremsættelse af tilbud om realkreditlignende lån ligger inden for rammerne af adgangen til kræve meddelelse af supplerende oplysninger jf. direktivets artikel 14, stk. 8. Det standardiserede nøgletalsdokument er udtryk for overimplementering, da det supplerer oplysningsforpligtelsen i ESIS-skemaet. Denne overimplementering, som vil ske i forbindelse med udnyttelsen af den foreslåede hjemmelsbestemmelse, er imidlertid nødvendig for at sikre at forbrugerne opfanger den relevante information og er i stand til at træffe en beslutning på et tilstrækkeligt kvalificeret grundlag.

Med lovforslaget gennemføres de fornødne ændringer som følge af PRIIP-forordningen. De foreslåede ændringer indebærer bl.a., at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed i forhold til at påse overholdelsen af forordningen for så vidt angår finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og forsikringsformidlere i Danmark. Med de foreslåede ændringer sikres det endvidere, at overtrædelser af reglerne i forordningen kan sanktioneres i Danmark. Disse forhold følger af forordningen. De foreslåede ændringer går ikke videre end det, der er nødvendigt som følge af forordningen.

Lovforslaget gennemfører en ændring af § 147, stk. 1, nr. 4, med henblik på at sikre en korrekt implementering af bestemmelsen i artikel 52, stk. 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter).

Lovforslaget gennemfører en række ændringer i lov om finansiel virksomhed som følge af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Lovforslagets bestemmelser vedrørende whistleblowerordning i virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede e-penge og virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester er i princippet en overimplementering. Reglerne følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (CRD IV), som omfatter kreditinstitutter, men er i Danmark blevet implementeret for alle finansielle virksomheder ved lov nr. 268 af 25. marts 2014 (bankpakke 6). Det skyldtes bl.a. et ønske om at skabe ensartethed i koncerner, der beskæftiger sig med flere forskellige former for finansiell virksomhed. En whistleblowerordning er ikke et krav efter 2. betalingstjenestestedirektiv. Ved implementeringen af 2. betalingstjenestestedirektiv blev betalingstjenesteudbydere omfattet af en række governancekrav vedr. whistleblowerordninger.

Lovforslaget fastlægger tilsynsbeføjelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001. Forordningen er ændret med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer. Det følger desuden af ændringsforordningen, at medlemslandene skal sikre, at overtrædelser af forordningen sanktioneres. Lovforslaget angiver derfor, hvilke bestemmelser i forordningen, der bliver straffebelagt med bøde.

Da forordningen har tre forskellige anvendelsesdatoer, er indarbejdelsen af de nye artikler i lov om betalinger af lovtekniske grunde fordelt på dette lovforslag og to senere lovforslag. Ændringen af artikel 3, som er vedtaget med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/518 af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer, finder anvendelse fra den 15. december 2019. Da §§ 130, 138, 139 og 143 i lov om betalinger henviser til artikel 3, dækker henvisningerne også den ændrede artikel 3. For at kunne straffe overtrædelser af det nye artikel 3, stk. 1a, med bøde skal stk. 1a imidlertid indsættes i § 152, stk. 2, i lov om betalinger. Indsættelsen af artikel 3, stk. 1a, i § 152, stk. 2, er en del af nærværende lovforslag. De nye artikler 3a og 3b finder anvendelse senere. Artikel 3a, stk. 1-4, og den tilhørende del af stk. 7, og artikel 3b finder anvendelse fra den 19. april 2020 og indsættelsen af artiklerne i § 130, stk. 1, 2. pkt., § 138, stk. 1, 8. pkt., § 139, stk. 1, 2. pkt., og § 143, er en del af nærværende lovforslag. Artikel 3a, stk. 5-6, og den tilhørende del af stk. 7, finder anvendelse fra den 19. april 2021 og indsættelsen af disse artikler i de nævnte bestemmelser vil først ske med et senere lovforslag. Indsættelsen i § 152, stk. 2, af først artikel 3a, stk. 1-4, og den tilhørende del af stk. 7, og artikel 3b, derefter af artikel 3a, stk. 5-6, sker over to kommende lovforslag.

8. *Hørte myndigheder og organisationer m.v.*

Et udkast til lovforslaget har i perioden fra den 5. september 2019 til den 3. oktober 2019 været sendt i høring hos følgende organisationer og myndigheder m.v.:

Aarhus BSS, Advokatrådet, Akademisk Arkitektforening, Akademikernes Centralorganisation, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskadestyrelsen, CBS, CEPOS, Computershare, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Iværksætterforening, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk Management Råd, Dansk Metal, Dansk Pantebrevsforening, Dansk Standard, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Maritime, Danske Regioner, Danske Rederier, Datatilsynet, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Domstolsstyrelsen, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Digitaliseringsstyrelsen, Det nationale netværk af virksomhedsledere, Det økonomiske råds sekretariat, Ejendomsforeningen, Energi og Olieforum, Erhvervsstyrelsen, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, Finans Danmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Frederiborg A/S, Finansiell Stabilitet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, First North, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Forbrugsforeningen, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Kim Stormly Hansen, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for platformsøkonomi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen v/ Direktør Flemming Kosakewitsch, FSR – danske revisorer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Garantiformuen, Garantifonden for indskydere og investorer, Garban-Intercapital Scandinavia, HK, Horesta Arbejdsgiverorganisation, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), IBIS – International Bistand, International Solidaritet Oxdam, Intertrust (Denmark), ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Komiteen for god selskabsledelse, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kuratorforeningen, Københavns Universitet, KøbmandStandens OplysningsBureau, Landbrug & Fødevarer, Landsdækkende banker, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsorganisationen i Danmark (LO), Ledernes Hovedorganisation, Liberale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), Moderniseringsstyrelsen, Mybanker, NASDAQ Copenhagen A/S, Nets, Nordic Blockchain Association, Nævnenes Hus, Parcelhusejernes Landsforening, Patent- og Varemærkestyrelsen, Postnords Juridiske afdeling, Revisornævnet, Rigsrevisionen, Rigsadvokaten, Roskilde Universitetscenter, Skattestyrelsen, Sikkerhedsstyrelsen, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, Syddansk Universitet, Søfartsstyrelsen, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Udbetaling Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Thomson Reuters Nordic, Transparency International Danmark, Ørsted, Ålborg Universitet, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden i Færøerne og Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland.

9. *Sammenfattende skema*

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Forslaget om, at års- og halvårsrapporter fra finansielle virksomheder skal indsendes direkte fra virksomhederne til Erhvervsstyrelsen til offentliggørelse direkte i Erhvervsstyrelsens virksomhedsregister, vil medføre administrative lettelser for såvel Finanstilsynet som Erhvervsstyrelsen. Finanstilsynet skal efter de gældende regler modtage de finansielle virksomheders års- og halvårsrapporter og videresende dem til Erhvervsstyrelsen. Håndteringen af denne arbejdsgang bliver overflødig med de foreslåede regler. Efter forslaget vil de finansielle virksomheder skulle indbetrette direkte i Erhvervsstyrelsens registreringssystem, hvilket også vil spare arbejdsgange i Erhvervsstyrelsen med indlæggelse af årsrapporterne i det offentlige registreringssystem.	Ingen
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Forpligtelsen til at udlevere et standardiseret nøgletalsdokument til brugere vil medføre omstillingsomkostninger for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og ejendomskreditselskaber til udvikling af it-systemer, som kan understøtte udleveringen af dokumentet. Der vil endvidere være løbende omkostninger i forbindelse

		<p>med drift af dette system og udlevering af det standardiserede nøgletalsdokument. Det vil først være muligt at vurdere disse omkostninger i forbindelse med udnyttelsen af den foreslåede hjemmelsbestemmelse</p> <p>Virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede e-penge og virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester skal oprette en whistleblowerordning, hvis og når de har flere end fem ansatte. Oprettelsen af en whistleblowerordning har økonomiske og administrative konsekvenser for disse virksomheder, men ændringen vurderes ikke at have administrative konsekvenser af betydning, herunder i lyset af, at en række virksomheder allerede har en sådan ordning.</p>
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Lovforslaget indeholder en administrativ lempelse for de finansielle virksomheder ved at ophæve kravet om, at virksomhederne systematisk skal indsende dattervirksomheders årsrapporter til Finanstilsynet.	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget indeholder en direktivnær implementering af reglerne om revisors meddelelsespligt i UCITS-direktivet og MiFID II-direktivet.</p> <p>Det følger af artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse</p>	

med fast ejendom til beboelse, at en kreditgiver og i givet fald en kreditformidler, skal udlevere et ESIS-skema inden indgåelse af en kreditaftale. Det fremgår af artikel 14, stk. 8, at medlemsstaterne ikke kan ændre ESIS-modellen, bortset fra hvad der er fastsat i bilag II. Eventuelle supplerende oplysninger, som kreditgiver eller i givet fald kreditformidler eller en udpeget repræsentant kan meddele forbrugeren eller i henhold til national ret skal meddele forbrugeren gives i et særskilt dokument, der kan knyttes som bilag til ESIS.

Det vurderes, at forslaget om at udlevere et standardiseret nøgletalsdokument til forbrugere ved fremsættelse af tilbud om realkreditlignende lån ligger inden for rammerne af adgangen til kræve meddelelse af supplerende oplysninger jf. direktivets artikel 14, stk. 8. Det standardiserede nøgletalsdokument er udtryk for overimplementering, da det supplerer oplysningsforpligtelsen i ESIS-skemaet. Denne overimplementering, som vil ske i forbindelse med udnyttelsen af den foreslåede hjemmelsbestemmelse, er imidlertid nødvendig for at sikre at forbrugerne opfanger den relevante information og er i stand til at træffe en beslutning på et tilstrækkeligt kvalificeret grundlag.

Med lovforslaget gennemføres de fornødne ændringer som følge af PRIIP-forordningen. De foreslåede ændringer indebærer bl.a., at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed i forhold til at påse overholdelsen af forordningen for så vidt angår finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og forsikringsformidlere i Danmark. Med de foreslåede ændringer sikres det endvidere, at overtrædelser af reglerne i forordningen kan sanktioneres i Danmark. Disse forhold følger af forordningen. De foreslåede ændringer går ikke videre end det, der er nødvendigt som følge af forordningen.

Lovforslaget gennemfører en ændring af § 147, stk. 1, nr. 4, med henblik på at sikre en korrekt implementering af bestemmelsen i artikel 52, stk. 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter).

Lovforslaget gennemfører en række ændringer i lov om finansiel virksomhed som følge af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Lovforslagets bestemmelser vedrørende whistleblowerordning i virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede e-penge og virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester er en overimplementering. Reglerne følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (CRD IV), som omfatter kreditinstitutter, men er i Danmark blevet implementeret for alle finansielle virksomheder ved lov nr. 268 af 25. marts 2014 (bankpakke 6). Det skyldtes bl.a. et ønske om at skabe ensartethed i koncerner, der beskæftiger sig med flere forskellige former for finansiell virksomhed. En whistleblowerordning er ikke et krav efter 2. betalingstjenestedirektiv. Ved implementeringen af 2. betalingstjenestedirektiv blev betalingstjenesteudbydere omfattet af en række governancekrav vedr. whistleblowerordninger.

Lovforslaget fastlægger tilsynsbeføjelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001. Forordningen er ændret med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer. Det følger desuden af ændringsforordningen, at medlemslandene skal sikre, at overtrædelser af forordningen sanktioneres. Lovforslaget angiver derfor, hvilke bestemmelser i forordningen, der bliver straffebelagt med bøde.

Da forordningen har tre forskellige anvendelsesdatoer, er indarbejdelsen af de nye artikler i lov om betalinger af lovtekniske grunde fordelt på dette lovforslag og to senere lovforslag. Ændringen af artikel 3, som er vedtaget med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/518 af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer, finder anvendelse fra den 15. december 2019. Da §§ 130, 138, 139 og 143 i lov om betalinger henviser til artikel 3, dækker henvisningerne også den ændrede artikel 3. For at kunne straffe overtrædelser af det nye artikel 3, stk. 1a, med bøde skal stk. 1a imidlertid indsættes i § 152, stk. 2, i lov om betalinger. Indsættelsen af artikel 3, stk. 1a, i § 152, stk. 2, er en del af nærværende lovforslag. De nye artikler 3a og 3b finder anvendelse senere. Artikel 3a, stk. 1-4, og den tilhørende del af stk. 7, og artikel 3b finder anvendelse fra den 19. april 2020 og indsættelsen af artiklerne i § 130, stk.

	1, 2. pkt., § 138, stk. 1, 8. pkt., § 139, stk. 1, 2. pkt., og § 143, er en del af nærværende lovforslag. Artikel 3a, stk. 5-6, og den tilhørende del af stk. 7, finder anvendelse fra den 19. april 2021 og indsættelsen af disse artikler i de nævnte bestemmelser vil først ske med et senere lovforslag. Indsættelsen i § 152, stk. 2, af først artikel 3a, stk. 1-4, og den tilhørende del af stk. 7, og artikel 3b, derefter af artikel 3a, stk. 5-6, sker over to kommende lovforslag.	
[Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering]/[Går videre end minimumskrav i EU-regulering] (sæt X)	JA <div style="text-align: center;">X</div>	NEJ

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (fodnoten til lov om finansiel virksomhed)

Ved lov nr. 1147 af 19. december 2017 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love (Forhandlede retningslinjer på det finansielle område, sikring af vandrende arbejdstageres ret til at optjene og bevare pensionsrettigheder, gennemførelse af ændringer som følge af benchmarkforordningen og PRIIP-forordningen, udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) m.v.) blev fodnoten til lov om finansiel virksomhed nyaffattet. Fodnoten blev ligeledes nyaffattet ved lov nr. 41 af 22. januar 2018 om forsikringsformidling. Sidstnævnte lov blev sat i kraft af erhvervsministeren den 1. oktober 2018. I mellemtiden var fodnoten blevet ændret ved lov nr. 436 af 8. maj 2018 om net- og informationssikkerhed for domænenavnssystemer og visse digitale tjenester (NIS-loven). Den ændring, som var indeholdt i § 19, nr. 1, i lov nr. 436 af 8. maj 2018 var ikke indeholdt i nyaffattelsen af fodnoten i § 45 i lov nr. 41 af 22. januar 2018, hvorfor Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016 (NIS-direktivet) ikke fremgår af fodnoten til lov om finansiel virksomhed. Ved lov nr. 554 af 7. maj 2019 blev fodnoten ændret i lov om finansiel virksomhed. Ændringen tager ikke højde for den ændring af fodnoten, der blev foretaget med lov nr. 369 af 9. april 2019 om ændring af selskabsloven, lov om kapitalmarkeder, lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love (gennemførelse af ændringer i aktionærrettighedsdirektivet om tilskyndelse af langsigtet aktivt ejerskab).

Det foreslås at ændre fodnoten til lov om finansiel virksomhed af lovtekniske årsager, således at Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016 (NIS-direktivet) igen kommer til at fremgå af fodnoten og direktiverne står i kronologisk rækkefølge.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

§ 1, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, fastlægger hvilke af lovens øvrige bestemmelser, der finder anvendelse på filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

§ 48 a i lov om finansiel virksomhed bestemmer, at varslingsreglerne i §§ 53 b-d vedr. varslingsreglerne for rente- og gebyrændringer m.v. vedr. realkreditlån og realkreditlignende lån, også gælder for pengeinstitutter, når de yder realkreditlignende lån.

Det foreslås, at ændre § 1, stk. 4, 1. pkt., således, at det fremgår, at § 48 a også finder anvendelse på filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Ændringen skyldes, at der ved indførelsen af § 48 a i lov om finansiel virksomhed fejlagtigt ikke blev indsat en henvisning til bestemmelsen i § 1, stk. 4, så Finanstilsynet kan føre tilsyn med filialers anvendelse af varslingsreglerne i §§ 53 b-d for realkreditlignende lån.

For virksomheder, etableret inden for Den Europæiske Union, eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der i form af filialer eller tjenesteydelser udøver virksomhed her i landet, gælder som udgangspunkt, at de er underlagt tilsyn i det land, hvor den finansielle virksomhed har hjemsted (hjemlandstilsyn).

Med lovændringen sikres forbrugerbeskyttelsen således, at varslingsreglerne i §§ 53 b-d også vil finde anvendelse for filialer af pengeinstitutter her i landet, der yder realkreditlignende lån, når filialen er filial af en udenlandsk virksomhed, der er meddelt tilladelse til at udøve pengeinstitutvirksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der yder realkreditlignende lån. Dermed vil Finanstilsynet også kunne føre tilsyn med, at de pågældende filialer overholder varslingsreglerne. Der henvises i øvrigt til Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 187 som fremsat, side 16-17.

Til nr. 3 (§ 43, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af kreditaftalelovens § 7 a, stk. 1, 1. pkt., at før en forbruger bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud, giver kreditgiveren og i givet fald kreditformidleren på grundlag af de kreditvilkår og -betingelser, som kreditgiveren tilbyder, og i givet fald forbrugerens præferencer og oplysninger forbrugerens de oplysninger, der er nødvendige for at sammenligne forskellige tilbud, så der kan træffes en informeret beslutning om indgåelsen af en kreditaftale. Disse oplysninger skal for så vidt angår kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom, gives ved anvendelse af oplysningsskemaet ESIS i kreditaftalelovens bilag 5, jf. kreditaftalelovens § 7 a, stk. 11.

§ 43, stk. 2 og 3, i lov om finansiel virksomhed bemyndiger erhvervsministeren til at fastsætte regler om god skik og prisoplysninger for finansielle virksomheder. Bestemmelserne kan imidlertid ikke anvendes til at udstede regler, der forpligter finansielle virksomheder til at udlevere et standardiseret nøgletalsdokument ved fremsættelse af tilbud om realkreditlån og realkreditlignende lån.

Det foreslås at indsætte et nyt stykke i § 43, hvorefter erhvervsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om finansielle virksomheders forpligtelse til at udlevere et standardiseret nøgletalsdokument til forbrugere i forbindelse med fremsættelse af tilbud om realkreditlån og realkreditlignende lån.

En finansiel virksomhed er defineret i § 5 i lov om finansiel virksomhed, som pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber.

Et standardiseret nøgletalsdokument er et dokument, som indeholder en række nøgletal om det forelåede realkreditlån eller realkreditlignende lån. Disse nøgletal præsenteres i en bestemt rækkefølge

og med på forhånd fastlagte forklaringer til de enkelte nøgletal. En långiver har ikke selv mulighed for at fastlægge rækkefølge, indhold og tekst i et standardiseret nøgletalsdokument.

Begrebet fremsættelse af tilbud skal forstås bredt, så det ikke kun omfatter et bindende juridisk tilbud, men også kan omfatte f.eks. en individuel beregning af omkostningerne ved at optage et realkreditlån eller realkreditlignende lån. Det vil i bekendtgørelsen blive præciseret, hvornår der foreligger et tilbud, som medfører en forpligtelse til at udlevere det standardiserede nøgletalsdokument.

Et realkreditlån er et lån ydet mod pant i fast ejendom af et realkreditinstitut.

Et realkreditlignende lån er defineret i § 5, stk. 1, nr. 54, som et lån, der på tidspunktet for lånoptagelsen har en aftalt løbetid på mere end 10 år og en hovedstol på mindst 100.000 kr. Endvidere skal lånet have pant i en ejerbolig, et fritidshus eller en landbrugsejendom, der kan belånes efter reglerne for ejerboliger og fritidshuse, være beliggende i Danmark, og lånet skal på tidspunktet for lånoptagelsen ligge inden for de lånegrænser, der følger af § 5, eller være ydet efter § 7 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer, ligesom lånet skal kunne ligge til sikkerhed for særligt dækkede obligationer eller obligationer, som kan betegnes som særligt dækkede obligationer.

Bemyndigelsen vil blive anvendt til at udstede en bekendtgørelse, som forpligter finansielle virksomheder til at udlevere et standardiseret nøgletalsdokument til forbrugere med få nøgleoplysninger ved fremsættelse af tilbud om realkreditlån og realkreditlignende lån.

De oplysninger, som gives på forsiden af det standardiserede nøgletalsdokument kan f.eks. omfatte det samlede kreditbeløb, den månedlige ydelse det første år, gebyrer og omkostninger i forbindelse med låneoptagelsen, rentetillæg eller bidrag for de første 12 måneder, det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren samt debitorrenten og de årlige omkostninger i procent (ÅOP). Nøgletallene skal uddybes på bagsiden af dokumentet.

Til nr. 4 (§ 99, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed)

Ifølge § 99, stk. 2, kan et investeringsforvaltningsselskabs bestyrelse eller direktion ikke give tilladelse i henhold til § 80, stk. 1 og 2, til, at direktører og andre ledende medarbejdere kan være bestyrelsesmedlemmer i eller deltage i ledelsen eller driften af depotselskabet eller et andet selskab, som en af de investeringsforeninger, som investeringsforvaltningsselskabet administrerer, har indgået væsentlige aftaler med, eller i et selskab, der er koncernforbundet med disse selskaber.

Bestemmelsen er en undtagelsesbestemmelse til § 80, stk. 1 og 2. Ifølge § 80, stk. 1, kan personer, der ifølge lov eller vedtægtsbestemmelse er ansat af bestyrelsen i en finansiell virksomhed ikke uden bestyrelsens tilladelse eje eller drive selvstændig erhvervsvirksomhed eller som bestyrelsesmedlem, funktionær eller på anden måde deltage i ledelsen eller driften af anden erhvervsvirksomhed end den finansielle virksomhed. Ifølge § 80, stk. 2, kan andre ansatte i en finansiell virksomhed, for hvem der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og den finansielle virksomheds interesser, ikke uden

direktionens tilladelse eje eller drive selvstændig erhvervsvirksomhed eller som bestyrelsesmedlem, funktionær eller på anden måde deltage i ledelsen eller driften af anden erhvervsvirksomhed end den finansielle virksomhed. Bestyrelsen skal orienteres om tilladelser givet af direktionen.

Bestemmelsen i § 99, stk. 2, medvirker til at undgå interessekonflikter. Bestemmelsen medvirker til at sikre, at der er en gensidig kontrolfunktion mellem depotselskabet, der har særlige forpligtelser i forhold til de foreninger, som det er depotselskab for og investeringsforvaltningsselskabet, der også skal sørge for, at foreningen administreres betryggende. Investeringsforvaltningsselskabet skal sørge for, at depotselskabet opfylder sine forpligtelser i henhold til de aftaler, som det har indgået med foreningen eller dets forvaltningsselskab.

Det foreslås, at henvisningen til § 80, stk. 1 og 2 udgår af § 99, stk. 2.

Lovforslaget er begrundet i det forhold, at der ikke må være tvivl om, at forbuddet i § 99, stk. 2, er absolut. Der må ikke kunne opstå tvivl om, at formålet med bestemmelsen er, at direktører eller andre ledende medarbejdere i investeringsforvaltningsselskabet ikke må deltage i bestyrelsen, ledelsen eller driften i depotselskabet eller andre selskaber, der er indgået væsentlige aftaler med.

Med ændringen vil det klart fremgå, at bestyrelsen eller direktionen i et investeringsforvaltningsselskab ikke kan give tilladelse til, at direktører eller andre ledende medarbejdere i investeringsforvaltningsselskabet kan være bestyrelsesmedlemmer i eller deltage i ledelsen eller driften af depotselskaber eller et andet selskab, som en af de investeringsforeninger, som investeringsforvaltningsselskabet forvalter, har indgået væsentlige aftaler med, eller et selskab, der er koncernforbundet med disse selskaber.

Vurderingen af om en medarbejder skal anses for at være en ledende medarbejder i henhold til § 99, stk. 2, beror på en konkret vurdering af medarbejderens funktion og omstændighederne i øvrigt. I vurderingen af om der er tale om en ledende medarbejder, vil der blandt andet blive lagt vægt på, om den pågældende medarbejder har instruktionsbeføjelser over for andre medarbejdere og om medarbejderen har beslutningskompetence.

Ændringen er af lovteknisk karakter og vil ikke føre til ændringer af bestemmelsens materielle indhold.

Til nr. 5 (§ 126 e, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 126 e, stk. 1, foreskriver at gruppe 1-forsikringsselskaber ved opgørelsen af selskabets forsikringsmæssige hensættelser anvender en risikofri rentekurve, som er fastlagt af Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA).

Med lovforslaget foreslås, at ændre § 126 e, stk. 1, 2. pkt., hvorefter der ved opgørelsen af et gruppe 1-forsikringsselskabs forsikringsmæssige hensættelser skal anvendes en risikofri rentekurve, som

fastlægges af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 77 e, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Det fremgår af det foreslåede stk. 1, at gruppe 1-forsikringsselskaber ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser skal anvende en risikofri rentekurve, der er vedtaget af Kommissionen ved en gennemførelsesretsakt.

Fastlæggelsen af en rentekurve på europæisk plan medvirker til at sikre en ensartet opgørelse af og undgå kunstige udsving i de forsikringsmæssige hensættelser og i det kapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet. Herudover skaber rentekurven incitament til god risikostyring. Den risikofrie rentekurve fastlægges under hensyntagen til relevante finansielle instrumenters løbetid og til hvor dybt, likvidt og gennemsigtigt markedet er. Rentekurven bliver fastlagt og offentliggjort for hver relevant valuta mindst hvert kvartal.

For så vidt angår valutaer og nationale markeder, for hvilke der ikke er vedtaget justering i en gennemførelsesretsakt, anvendes der ingen volatilitetsjustering på den relevante risikofrie rentekurve til at beregne det bedste skøn.

Den foreslåede ændring er udtryk for en præcisering af den nuværende regulering for at sikre, at bestemmelsen er i overensstemmelse med Solvens II-reguleringen.

Bestemmelsen i § 126 e gennemfører artikel 77 a-e i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet. Bestemmelsen medfører, at alle forsikringsselskaber i EU skal anvende den samme rentekurve til at diskontere deres forpligtelser med.

Til nr. 6 (§ 157a, i lov om finansiell virksomhed)

Ifølge § 157 a, nr. 1, skal vedtægterne for kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 157, 2. pkt., indeholde bestemmelser om, at kapitalforeningen eller det udenlandske investeringsinstitut på en investors anmodning skal indløse investors andel af formuen med midler, der hidrører fra formuen.

Endvidere skal vedtægterne ifølge § 157 a, nr. 2, indeholde bestemmelser om, at kapitalforeningens eller det udenlandske investeringsinstituts afdelinger hverken må stille garantier for tredjemand eller yde eller optage lån bortset fra optagelse af kortfristede lån på højst 10 pct. af formuen for at indløse investorer, for at udnytte tegningsrettigheder eller til midlertidig finansiering af indgåede handler.

Yderligere skal vedtægterne ifølge § 157 a, nr. 3, indeholde bestemmelser om, at kapitalforeningen eller det udenlandske investeringsinstitut kan investere sin formue i likvide midler, herunder valuta, eller i de finansielle instrumenter, som er nævnt i bilag 5, i overensstemmelse med de krav, der stilles til instrumenter og deres udstedere i kapitel 14 i lov om investeringsforeninger m.v.

Endeligt følger det af § 157 a, nr. 4, at vedtægterne skal indeholde bestemmelser om risikospredning, jf. § 157 b, som omhandler krav til, at vedtægterne skal fastsætte, at formuen i den enkelte afdeling kan investeres i overensstemmelse med reglerne i § 157 b.

Det foreslås at nyaffatte § 157 a, således at vedtægterne for en kapitalforening eller et udenlandsk investeringsinstitut omfattet af § 157, stk. 1, 2. pkt. vil skulle indeholde visse bestemmelser.

En kapitalforening er en alternativ investeringsfond med en eller flere investorer, der er stiftet i medfør af afsnit VIII i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., og hvis formål er at skabe afkast til foreningens investorer ved investering i likvide midler, herunder valuta, eller finansielle instrumenter omfattet af bilag 5, i lov om finansiell virksomhed.

Et udenlandsk investeringsinstitut omfattet af § 157, stk. 1, 2. pkt. i lov om finansiell virksomhed er et investeringsinstitut, der svarer til kapitalforeninger.

Det foreslås i § 157 a, nr. 1, at vedtægterne for en kapitalforening eller et udenlandsk investeringsinstitut omfattet af § 157, stk. 1, 2. pkt., skal indeholde bestemmelser om, at kapitalforeningen eller det udenlandske investeringsinstitut på en investors anmodning skal indløse investorens andel af formuen med midler, der hidrører fra formuen.

Kapitalforeninger kan etableres på forskellige måder og for at sikre investorbeskyttelse, er det vigtigt, at der fremgår eksplicit af kapitalforeningens eller det udenlandske investeringsinstituts vedtægter, at investors andel af formuen på investors anmodning skal indløses med midler, der hidrører fra formuen, jf. § 157 a, nr. 1. Dette krav medfører, at en investor, der investerer i andele i en kapitalforening eller et udenlandsk investeringsinstitut, altid vil kunne afhænde sine andele, uanset om der er eksterne købere til andelene eller ej.

Ved investors anmodning forstås, at en investor altid kan afhænde sine andele uanset, om der er købere til andele eller ej. Hvis der ikke er mulighed for at sælge andelene til andre investorer, vil kapitalforeningen indløse andelene.

Ved investors andel af formuen forstås, at investor for sit indskud i kapitalforeningen får andele i kapitalforeningen og dermed ejer en andel af kapitalforeningens formue.

Ved midler, der hidrører fra formuen forstås, at kapitalforeningen indløser investors andele med midler fra kapitalforeningens formue.

Det foreslås i § 157 a, nr. 2, at vedtægterne for en kapitalforening eller et udenlandsk investeringsinstitut omfattet af § 157, stk. 1, 2. pkt., skal indeholde bestemmelser om, at kapitalforeningens eller

det udenlandske investeringsinstituts afdelinger ikke må stille garantier for tredjemand, yde eller optage lån. Kapitalforeningens eller det udenlandske investeringsinstituts afdelinger må dog optage kortfristede lån på højst 10 pct. af formuen bortset fra lån med investeringsformål.

Ændringen af § 157 a, nr. 2, betyder, at afdelinger i kapitalforeninger og det udenlandske investeringsinstituts afdelinger får samme mulighed for at optage kortfristede lån, som danske UCITS har efter § 68, stk. 2, nr. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.

Med ændringen vil afdelinger i kapitalforeninger og i udenlandske investeringsinstitutter, der svarer til kapitalforeninger, få mulighed for at optage kortfristede lån på højst 10 pct. af afdelingens formue, bortset fra lån med investeringsformål (gearing). Gearing er en metode, som anvendes til at øge eksponeringen ved at investere for lånte midler. Med ændringen udvides kapitalforeningers og udenlandske investeringsinstitutters adgang til låneoptagelse, da lånet ikke længere skal være formålsbestemt.

Lånet skal være kortfristet, hvilket indebærer, at lånet skal være midlertidigt og ikke må få karakter af et stående lån. En kapitalforening kan bl.a. få behov for et lån til midlertidig finansiering af indgåede handler. Til eksempel kan anføres, at en kapitalforening køber værdipapirer, som skal finansieres ved salg af værdipapirer. Går provenuet fra de solgte værdipapirer først ind på kapitalforeningens konto senere end det tidspunkt, hvor kapitalforeningen skal betale for de købte værdipapirer, har kapitalforeningen brug for et midlertidigt lån til at finansiere købet. Når pengene fra de solgte værdipapirer går ind på kapitalforeningens konto, har kapitalforeningen ikke længere brug for lånet, der derfor vil have karakter af at være midlertidigt eller kortfristet.

Afdelingens formue udgøres af den samlede værdi af afdelingens værdipapirer og kontanter.

Det foreslås i § 157 a, nr. 3, at vedtægterne for en kapitalforening eller et udenlandsk investeringsinstitut omfattet af § 157, stk. 1, 2. pkt., skal indeholde bestemmelser om, at kapitalforeningen eller det udenlandske investeringsinstitut kan investere sin formue i likvide midler, herunder valuta, eller i de finansielle instrumenter, som er nævnt i bilag 5, i overensstemmelse med de krav, der stilles til instrumenter og deres udstedere i kapitel 14 i lov om investeringsforeninger m.v.

Vedtægterne vil skulle indeholde bestemmelser om, at kapitalforeningen eller det udenlandske investeringsinstitut kan investere i henholdsvis likvide midler, herunder valuta, eller finansielle instrumenter, som er nævnt i bilag 5, i lov om finansiell virksomhed.

De finansielle instrumenter, som er nævnt i bilag 5 i lov om finansiell virksomhed er omsættelige værdipapirer, bortset fra betalingsinstrumenter, der kan handles på kapitalmarkedet, herunder aktier i selskaber og andre værdipapirer, der kan sidestilles med aktier i selskaber, partnerskaber og andre foretagender, depotbeviser vedrørende aktier, obligationer og andre gældsinstrumenter, herunder de-

potbeviser vedrørende sådanne værdipapirer, og alle andre værdipapirer, hvormed førnævnte værdipapirer kan erhverves eller sælges, eller som afregnes kontant med et beløb, hvis størrelse fastsættes med værdipapirer, valutaer, renter eller afkast, råvareindeks samt andre indeks og mål som reference.

De finansielle instrumenter, som er nævnt i bilag 5 er endvidere pengemarkedsinstrumenter, herunder skatkammerbeviser, indlånsbeviser og commercial papers, dog ikke betalingsinstrumenter og andele i institutter for kollektiv investering.

Endvidere er det optioner, futures, swaps, fremtidige renteaftaler (FRA'er) og enhver anden derivataftale vedrørende værdipapirer, valutaer, renter eller afkast, emissionskvoter eller andre derivater, finansielle indeks eller finansielle mål, som kan afvikles fysisk eller afregnes kontant; optioner, futures, swaps, terminskontrakter og enhver anden derivataftale vedrørende råvarer, som skal afregnes kontant, eller som kan afregnes kontant, hvis en af parterne ønsker det af anden grund end misligholdelse eller anden ophørsgrund; optioner, futures, swaps og enhver anden derivataftale vedrørende råvarer, som kan afvikles fysisk, såfremt de handles på et reguleret marked, en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF), bortset fra engrosenergiprodukter, som handles på en organiseret handelsfacilitet (OHF), og som kun kan afvikles fysisk; optioner, futures, swaps, terminskontrakter og enhver anden derivataftale vedrørende råvarer, der ikke er omfattet af bilag 5, nr. 6, og som kan afvikles fysisk og ikke har noget kommercielt formål, og som har karakteristika som andre afledte finansielle instrumenter.

Endeligt er det kreditderivater, finansielle differencekontrakter (CFD'er), optioner, futures, swaps, fremtidige renteaftaler (FRA'er) og enhver anden derivataftale, som vedrører klimatiske variabler, fragtrater, inflationsrater eller andre officielle økonomiske statistikker, samt enhver anden derivataftale, som skal afregnes kontant, eller som kan afregnes kontant, hvis en af parterne ønsker det af anden grund end misligholdelse eller anden ophørsgrund, vedrørende aktiver, rettigheder, forpligtelser, indekser og mål, som ikke er omfattet af bilag 5, nr. 1-9 og 11, og som har karakteristika som andre afledte finansielle instrumenter, idet der bl.a. tages hensyn til, om de handles på et reguleret marked, en organiseret handelsfacilitet (OHF) eller en multilateral handelsfacilitet (MHF), og emissionskvoter bestående af enhver enhed anerkendt som overensstemmende med kravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet.

Kapitalforeningen eller det udenlandske investeringsinstitut vil skulle investere i overensstemmelse med reglerne i kapitel 14 i lov om investeringsforeninger m.v. Kapitel 14 indeholder regler om anbringelse af midler og likviditet m.v.

Det foreslås i § 157 a, nr. 4, at vedtægterne for en kapitalforening eller et udenlandsk investeringsinstitut omfattet af § 157, stk. 1, 2. pkt., skal indeholde bestemmelser om risikospredning, jf. § 157 b.

Af hensyn til investorbeskyttelse stilles det som betingelse for optagelsen af kortfristede lån, at afdelingen i kapitalforeningen eller det udenlandske investeringsinstituts afdeling, ikke benytter de kortfristede lån til yderligere investeringer for dermed at geare sine investeringer. Denne betingelse vil sikre, at investorerne beskyttes mod, at kapitalforeningen eller det udenlandske investeringsinstituts afdelinger og dermed indirekte investorerne opnår en risiko, der er større end kapitalforeningens eller det udenlandske investeringsinstituts formue.

Kravet i § 157 a, nr. 3 og 4 skal sikre, at kapitalforeningers og udenlandske investeringsinstitutters midler placeres i finansielle instrumenter, der svarer til de instrumenter, som en dansk UCITS kan investere i, og ud fra bestemmelserne om risikospredning.

Til nr. 7 (§ 175 b, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynet kan ifølge lov om finansiel virksomhed § 175 b træffe afgørelse om ikke at medtage et selskab i koncernen ved opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen.

Det foreslås at nyaffatte § 175 b, stk. 8, hvorefter Finanstilsynet kan træffe afgørelse om ikke at medtage et selskab i koncernen eller gruppen ved opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen, når særlige betingelser er opfyldt.

Formålet med nyaffattelsen er at skabe klarhed om, hvornår Finanstilsynet kan træffe afgørelse om ikke at medtage et selskab i koncernen eller gruppen ved opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen, samt at sikre at reglerne er i overensstemmelse med Solvens II-reguleringen.

Det fremgår af det foreslåede § 175 b, stk. 8, nr. 1, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om ikke at medtage et selskab i koncernen eller gruppen ved opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen, når selskabet er beliggende i et tredjeland, hvor der er retlige hindringer for videregivelsen af de nødvendige oplysninger.

Reglen skal ses i sammenhæng med bekendtgørelse nr. 1727 af 19. december 2017 om opgørelse af kapitalgrundlag og solvenskapitalkrav for koncerner m.v., hvis § 27 implementerer Solvens II-direktivets artikel 229. § 27 bestemmer, at såfremt Finanstilsynet ikke har adgang til de oplysninger vedrørende virksomheden, som er nødvendige for at opgøre koncernsolvensen, fratrækkes den bogførte værdi for en tilknyttet virksomhed eller en tilknyttet tredjelandsvirksomhed ved opgørelsen af kapitalgrundlaget til dækning af koncernsolvensen.

Det fremgår af det foreslåede § 175 b, stk. 8, nr. 2, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om ikke at medtage et selskab i koncernen eller gruppen ved opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen, når selskabet, der påtænkes medtaget, kun er af ringe betydning set ud fra formålene med koncerntilsynet. Dette gælder dog ikke, hvis selskabet, set sammen med flere andre selskaber i koncernen, som helhed er af ikke uvæsentlig betydning.

Det fremgår af det foreslåede § 175, stk. 8, nr. 3, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om ikke at medtage et selskab i koncernen eller gruppen ved opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen, når det under hensyntagen til formålene med koncerntilsynet ville være uhensigtsmæssigt eller vildledende at medtage det pågældende selskab.

En afgørelse efter denne bestemmelse må træffes ud fra en konkret vurdering baseret på den enkelte sag. Forud for en afgørelse som følge af denne bestemmelse, skal Finanstilsynet konsultere de berørte tilsynsmyndigheder.

Når Finanstilsynet ikke medtager et forsikrings- eller genforsikringsselskab i koncerntilsynet efter dette stykke, kan tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor det pågældende selskab der bliver truffet afgørelse over er beliggende, anmode selskabet, der er moderselskab i koncernen, om enhver oplysning, der kan fremme tilsynet med det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab. Det samme gælder tilsvarende, hvis moderselskaber i koncernen, som selskaber, der bliver truffet afgørelse om er beliggende i Danmark, kan Finanstilsynet anmode koncernens moderselskab om enhver oplysning, der kan fremme tilsynet med det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der bliver truffet afgørelse om.

§ 175 b, stk. 8, er indsat i lov om finansiel virksomhed i forbindelse med implementering af Solvens II-direktivet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, og senere tilpasset ved lov nr. 1549 af 13. december 2016. Ved implementeringen af den gældende § 175 b, stk. 8, er de nærmere betingelser for, at Finanstilsynet kan beslutte ikke at medtage et selskab i koncernen eller gruppen ved opgørelsen af solvenskapitalkravet, som fremgår af Solvens II-direktivets artikel 214 (2), ikke medtaget. For at skabe klarhed over selskabernes retsstilling, foreslås det at lave en direktivnær implementering af Solvens II-direktivets krav i artikel 214 (2).

Den foreslåede ændring er udtryk for en præcisering af den nuværende regulering for at sikre, at bestemmelsen er i overensstemmelse med Solvens II-reguleringen.

Til nr. 8. (§ 184, stk. 2, 3. pkt. i lov om finansiel virksomhed)

Hvert enkelt bestyrelsesmedlem i finansielle virksomheder har ansvar for, at årsrapporten indsendes til Finanstilsynet inden for de i lovgivningen fastsatte frister. Det foreslås at indsætte en præcisering, hvorefter, at årsrapporten skal indsendes til Finanstilsynet, jf. § 194, stk. 1, og Erhvervsstyrelsen, jf. § 195, stk. 1.

Forslaget er en konsekvensændring til forslaget om ændring af § 195, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter virksomhederne skal indsende deres godkendte årsrapport direkte til Erhvervsstyrelsen og ikke som efter de gældende regler til Finanstilsynet. Virksomhederne skal fortsat som hidtil indsende den af bestyrelsen godkendte årsrapport til Finanstilsynet efter § 194, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Endvidere indsættes en henvisning til henholdsvis § 194, stk. 1, og § 195, stk. 1, hvoraf pligten til at indsende årsrapporten fremgår, i bestemmelsen. Henvisningen har til formål at pege på de bestemmelser i loven, hvor indsendelse til henholdsvis Finanstilsynet og til Erhvervsstyrelsen er krævet.

Til nr. 9 (§ 185 i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 185, stk. 1, kræver, at alle medlemmer af bestyrelsen og direktionen skal underskrive årsrapporten og datere underskriften. Underskrifterne skal gives i tilknytning til en ledelsespåtegning med et nærmere bestemt indhold. Lovens § 6 b giver mulighed for, at underskrifterne kan gives digitalt.

Kravet om underskrifternes tilknytning til ledelsespåtegningen kan imidlertid ikke opfyldes, når der underskrives digitalt, fordi de digitale underskriftsløsninger, der kendes i dag, f.eks. NemID, ikke muliggør, at underskriften placeres i tilknytning til ledelsespåtegningen, da det er dokumentet i sin helhed, der underskrives digitalt.

Det foreslås at indsætte et nyt stykke 2, hvorefter kravet i stk. 1 om, at underskriften og underskriftens datering skal gives i tilknytning til ledelsespåtegningen bortfalder, hvis årsrapporten underskrives digitalt, jf. § 6 b i lov om finansiel virksomhed. Underskriverens navn skal dog fremgå tydeligt i tilknytning til ledelsespåtegningen.

Forslaget har til formål at sikre, at kravet om tilknytning til ledelsespåtegning ikke er til hinder for, at der kan anvendes digitale underskrifter, når ledelsesmedlemmerne skal underskrive årsrapporten. Af hensyn til regnskabsbrugernes mulighed for at identificere underskriverne foreslås det samtidig i den nye bestemmelses 2. pkt., at underskriverens navn skal fremgå tydeligt, dvs. med trykte bogstaver, i tilknytning til ledelsespåtegningen.

En bestemmelse svarende til den foreslåede findes i § 9, stk. 2, i årsregnskabsloven, men har ikke hidtil været gældende for finansielle virksomheder, der ikke er omfattet af årsregnskabsloven. Med lovforslaget tilvejebringes dermed parallelitet i regler for forskellige virksomhedstyper på et område, hvor der ikke er grund til forskelle.

Til nr. 10. (§ 195, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende bestemmelse i § 195, stk. 1, medfører, at de finansielle virksomheder, de finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder uden ugrundet ophold skal indsende deres godkendte årsrapport i tre eksemplarer til Finanstilsynet. Årsrapporten skal være modtaget i Finanstilsynet senest fire måneder efter regnskabsårets afslutning. Finanstilsynet videresender, i medfør af den gældende bestemmelse i § 195, stk. 4, det ene eksemplar til Erhvervsstyrelsen, som derefter offentliggør årsrapporten i styrelsens it-system.

Med lovforslaget foreslås, at ændre § 195, stk. 1, således at den godkendte årsrapport vil skulle indsendes til Erhvervsstyrelsen uden ugrundet ophold efter endelig godkendelse og senest 4 måneder

efter regnskabsårets afslutning. Virksomheder, der har pligt til at udarbejde halvårsrapport, vil ligeledes skulle indsende den udarbejdede halvårsrapport til Erhvervsstyrelsen senest 3 måneder efter halvårsperiodens afslutning.

Virksomheder omfattet af lov om finansiel virksomhed vil skulle indsende deres årsrapporter og halvårsrapporter direkte til Erhvervsstyrelsen. Indsendelsen til Erhvervsstyrelsen af regnskabsrapporterne vil ske med henblik på offentliggørelse i Erhvervsstyrelsen it-system.

Indsendelse vil skulle foretages uden ugrundet ophold efter endelig godkendelse. I praksis vil det betyde, at årsrapporten vil skulle indsendes inden for et par dage efter, at den er godkendt på selskabets generalforsamling. Fristen på 4 måneder regnes fra tidspunktet for afslutningen af den regnskabsperiode, som årsrapporten vedrører, dvs. som altovervejende hovedregel den 31. december. For virksomheder, der udarbejder halvårsrapporter gælder en frist på 3 måneder regnet fra afslutningen af den halvårsperiode, som halvårsrapporten vedrører, dvs. som altovervejende hovedregel den 30. juni. Ikke alle finansielle virksomheder har pligt til at udarbejde og offentliggøre halvårsrapporter, eksempelvis kan forsikringsselskaber, der ikke er børsnoterede, undlade at udarbejde halvårsrapporter.

Til nr. 11. (§ 195, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende bestemmelse i § 195, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed indeholder et krav om, at finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder skal indsende årsrapporten for samtlige de af virksomhedernes dattervirksomheder, der ikke er finansielle virksomheder omfattet af Finanstilsynets tilsyn. Hermed forstås, at samtlige udenlandske dattervirksomheders og samtlige danske ikke-finansielle dattervirksomheders årsrapporter skal indsendes.

Kravet om indsendelse af dattervirksomhedernes årsrapporter er administrativt krævende for finansielle virksomheder med mange dattervirksomheder. Da Finanstilsynet kun i særlige tilfælde har behov for at gennemse dattervirksomheders årsrapporter, foreslås det derfor, at dette krav ophæves. I de særlige tilfælde hvor Finanstilsynet har behov for at gennemse en årsrapport for en finansiel virksomheds dattervirksomhed, vil Finanstilsynet kunne rekvirere den pågældende årsrapport ud fra Finanstilsynets generelle hjemmel til at kræve oplysninger fra de finansielle virksomheder.

Efter den gældende § 195, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, videresender Finanstilsynet det ene eksemplar af den reviderede og godkendte årsrapport til Erhvervsstyrelsen.

Det foreslås at ophæve § 195, stk. 3 og 4 og indsætte et nyt stk. 3 hvorefter Finanstilsynet efter forhandling med Erhvervsstyrelsen kan fastsætte nærmere regler om indsendelse af årsrapporter til Erhvervsstyrelsen og regler om offentliggørelse af årsrapporter. Der kan herunder fastsættes nærmere regler om, at årsrapporter og halvårsrapporter skal indsendes digitalt til Erhvervsstyrelsen, og at kommunikation i forbindelse hermed skal foregå digitalt.

Ændringen af § 195, stk. 1, i dette lovforslag om indsendelse af årsrapporterne for finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder nødvendiggør fastsættelsen af en række praktiske forhold om opsætning, indsendelsesformater og e-mailadresser m.v., der skal lette fremgangsmåden i forbindelse med indsendelse, modtagelse og offentliggørelse af årsrapporterne. Det foreslås derfor i det foreslåede stk. 3, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om indsendelse til samt offentliggørelse af årsrapporter og halvårsrapporter i Erhvervsstyrelsen.

Forslaget ligger i forlængelse af lov nr. 341 af 27. april 2011 om ændring af årsregnskabsloven og forskellige andre love, som indførte mulighed for, at Erhvervsstyrelsen for virksomheder omfattet af årsregnskabsloven, kan fastsætte regler om, at årsrapporter og andre dokumenter, som efter loven skal indsendes til Erhvervsstyrelsen, skal indsendes digitalt. Den foreslåede bestemmelse indfører således regler for de finansielle virksomheder, som allerede gælder for virksomheder omfattet af årsregnskabsloven med hensyn til digital indsendelse af års- og halvårsrapporter. Den bemyndigelse, som foreslås til Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om indsendelse, modtagelse og offentliggørelse af års- og halvårsrapporter vil blive udnyttet efter forhandling med Erhvervsstyrelsen om udformningen af reglerne. Reglerne vil således blive udformet med udgangspunkt i og ud fra erfaringerne med de regler, som allerede gælder for virksomheder omfattet af årsregnskabsloven.

Det er hensigten, at det skal være obligatorisk at indsende digitalt, men det er ikke hensigten, at ændringerne af indsendelsesreglerne skal nødvendiggøre anvendelse af it-systemer, som de finansielle virksomheder ikke allerede besidder. Hvis der opstår behov for sådanne ændringer på et senere tidspunkt, vil de først blive gennemført efter nærmere drøftelser med de finansielle virksomheders brancheorganisationer.

Til nr. 12. (§ 196, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed)

Den gældende § 196, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed indeholder en undtagelse fra kravet om indsendelse af årsrapporterne i mere end et eksemplar, når indsendelsen sker digitalt. De foreslåede ændringer af § 195, stk. 1, hvorefter årsrapporten alene skal indsendes i ét eksemplar til Erhvervsstyrelsen, som videresender til Finanstilsynet, medfører, at § 196, stk. 4, ikke længere er relevant. Med lovforslaget foreslås bestemmelsen derfor ophævet.

Til nr. 13 (§ 251, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed)

Finanstilsynet har som led i de i §§ 167, 248, § 248 a, stk. 2, § 248 b, stk. 2, § 249, stk. 1, og § 250, stk. 1, nævnte foranstaltninger, mulighed for at forbyde såvel et gruppe 1- og et gruppe 2-forsikrings-selskab at råde over dets aktiver eller begrænse selskabets rådighed herover.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i § 251, stk. 2, hvorefter Finanstilsynet underretter tilsynsmyndighederne i værtslandene om alle foranstaltninger om gruppe 1-forsikrings-selskabet truffet efter § 251, stk. 1.

I situationer, hvor Finanstilsynet er hjemlandets tilsynsmyndighed skal tilsynsmyndigheder i værtslandene efter anmodning fra Finanstilsynet træffe de samme foranstaltninger i værtslandene. Finanstilsynet angiver, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger. Den samme forpligtelse gælder for Finanstilsynet i situationer, hvor en tilsynsmyndighed i et andet værtsland har truffet en lignende afgørelse.

Ved implementeringen af Solvens II-direktivet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015 er forpligtelsen til at underrette andre tilsynsmyndighederne om foranstaltninger truffet efter § 251, stk. 1, ikke implementeret i lov om finansiel virksomhed. Det rettes der med forslaget op på.

Med den foreslåede ændring sikres at bestemmelsen er i overensstemmelse med Solvens II-direktivets artikel 138 og 139.

Til nr. 14 (§ 307 a i lov om finansiel virksomhed)

Efter § 307 a, stk.1, i lov om finansiel virksomhed udpeger Finanstilsynet mindst hvert andet år de penge- og realkreditinstitutter, der er operatører af væsentlige tjenester. I medfør af § 307 a, stk. 2, skal Finanstilsynet i forbindelse med udpegningen lægge vægt på, at de tjenester, der leveres, er væsentlige for opretholdelsen af kritiske samfundsmæssige eller økonomiske aktiviteter, leveringen af tjenesten afhænger af net- og informationssystemer og en hændelse vil få væsentlige forstyrrende virkninger for leveringen af tjenesten.

Finanstilsynet har ikke hjemmel til at offentliggøre, hvilke penge- og realkreditinstitutter, der er udpeget som operatører af væsentlige tjenester.

Det foreslås, at der i § 307 a, stk. 3, indsættes hjemmel til at Finanstilsynet på sin hjemmeside kan offentliggøre, hvilke penge- og realkreditinstitutter, der er udpeget som operatører af væsentlige tjenester.

Med lovforslaget vil der blive skabt fuld gennemsigtighed omkring, hvilke penge- og realkreditinstitutter der bliver udpeget som operatører af væsentlige tjenester og derfor skal leve op til kravene om rapportering til Finanstilsynet og Center for Cybersikkerhed om hændelser, der har væsentlige konsekvenser for kontinuiteten af de væsentlige tjenester, som virksomheden leverer.

Til nr. 15 (§ 347 d i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynet kan ikke på nuværende tidspunkt træffe afgørelse om forbud mod en værdipapirhandlers eller en fondsmæglers medlemskab af eller deltagelse på en markedsplads.

Det foreslås, at der indsættes en ny § 347 d, hvoraf det fremgår, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om et midlertidigt forbud mod en værdipapirhandlers eller en fondsmæglers medlemskab af eller deltagelse på en markedsplads, hvis værdipapirhandleren eller fondsmægleren er pålagt en tvangs-

bøde i medfør af § 374, stk. 3, eller hvis værdipapirhandleren eller fondsmægleren overtræder bestemmelserne i § 9 a, stk. 5 og 6, §§ 9 b, 38, § 39, stk. 1-3, §§ 46 a, 46 b, 61 c, § 64, stk. 1-5, §§ 64 a, 70, 71, 72, 73, 77 d, § 77 e, stk. 1 og 2, § 80 a eller § 313.

Bestemmelsen i § 9 a, stk. 5 og 6, fastslår fondsmæglerselskabers forpligtelser ved benyttelse af tilknyttede agenter. Fondsmæglerselskaber bærer økonomisk ansvar for deres tilknyttede agents aktiviteter, og de skal sikre tilknyttede agents ordentlige ageren. I § 9 b oplistes betingelser, som stilles over for tilknyttede agenter.

§§ 38 og 39, stk. 1-3, fastlægger en række oplysningsforpligtelser ved danske finansielle virksomheders etablering af filialer og benyttelse af tilknyttede agenter i udlandet samt ved deres udøvelse af grænseoverskridende tjenesteydelser i andre EU/EØS-lande.

§§ 46 a og 46 b stiller en række krav til investeringsrådgivning på uafhængigt grundlag og fastsætter et provisionsforbud for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber.

§ 61 c pålægger finansielle virksomheder mv. en oplysningspligt om kvalificerede andele herunder ved kendskab til visse erhvervelser eller afhændelser heraf.

§ 64 stiller et krav om kompetencer og omdømme af ledelsen i en finansiell virksomhed. I henhold til § 64 a skal ledelsen i en finansiell virksomhed afsætte tilstrækkelig tid til at varetage sit hverv.

Bestyrelsen for en finansiell virksomhed mv. skal efter § 70 fastlægge og foretage en løbende vurdering af risikoprofil, politikker og retningslinjerne for direktionen.

§ 71 stiller krav om effektive former for virksomhedsstyring. § 72 bestemmer, at en værdipapirhandler skal træffe de nødvendige forholdsregler og anvende hensigtsmæssige procedurer mv. for at sikre sammenhæng og regelmæssighed i sin virksomhed.

I § 73 er der hjemlet et forbud mod sammenfald i personkredsen for bestyrelsen og direktørposten eller posten som revisionschef.

§ 77 d fastsætter krav til virksomheders lønpolitik. I henhold til § 77 e, stk. 1 og 2, skal værdipapirhandlere sikre, at aflønning af virksomhedens ansatte ikke er i strid med virksomhedens forpligtelse til at handle i kundernes bedste interesse. Herunder må ansatte hos værdipapirhandlere ikke modtage variable lønde, der er afhængige af opnåelse af et salgsmål for den ansatte.

§ 80 a stiller krav til nedsættelse mv. af nominerings- og risikoudvalg i visse pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber.

§ 313 fastsætter grænser for antallet af ledelsesposter i SIFler og G-SIFler.

Ved en værdipapirhandler forstås virksomheder, der som et fast erhverv eller på et professionelt grundlag yder investeringsservice eller udfører investeringsaktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, i lov om finansiel virksomhed, jf. § 9, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Ved en fondsmægler forstås en værdipapirhandler, der ikke har tilladelse efter § 7, stk. 1, § 8, stk. 1, eller § 10, stk. 1, jf. § 9, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Ved en markedsplads forstås et reguleret marked, en MHF eller en OHF, jf. § 3, stk. 1, nr. 5, i lov om kapitalmarkeder.

Finanstilsynets beføjelse i medfør af forslaget til § 347 d kan anvendes, hvor Finanstilsynet ved påbud eller påtale har konstateret, at en eller flere af de nævnte bestemmelser er overtrådt, eller hvor Finanstilsynet har pålagt en tvangsbøde for ikke at efterkomme en anmodning fra Finanstilsynet om udlevering af oplysninger i henhold til § 374, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed. Beføjelsen vil også kunne anvendes, hvor en overtrædelse er konstateret ved dom eller ved et vedtaget bødeforelæg. Fælles er dermed, at der skal være truffet en afgørelse fra Finanstilsynet eller pålagt en strafferetlig sanktion, der fastslår en overtrædelse, førend beføjelsen kan anvendes. Finanstilsynet følger de almindelige forvaltningsretlige principper, herunder proportionalitetsprincippet, ved anvendelse af sine beføjelser.

Et midlertidigt forbud medfører, at værdipapirhandleren eller fondsmægleren ikke længere kan handle på markedspladsen. Det faktum, at forbuddet alene er midlertidigt, betyder, at Finanstilsynet i afgørelsen enten skal liste en række forhold, som skal være opfyldt, førend medlemskabet eller deltagelsen kan genoptages, eller et tidspunkt, hvor afgørelsen genvurderes.

Finanstilsynets afgørelse om midlertidigt forbud mod medlemskab eller deltagelse på en markedsplads skal overholde de almindelige forvaltningsretlige regler. Dvs. afgørelsen skal indeholde en begrundelse, der skal partshøres over forhold, som ikke er parten bekendt, og afgørelsen skal ledsages af en klagevejledning.

Det foreslås med § 347 d, stk. 2, at der kan fastsættes regler om, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om et midlertidigt forbud mod en værdipapirhandlers eller en fondsmæglers medlemskab af eller deltagelse på en markedsplads, hvis værdipapirhandleren eller fondsmægleren overtræder regler udstedt i medfør af lov om finansiel virksomhed.

Med den foreslåede bestemmelse kan Finanstilsynet gives beføjelser til at gribe ind overfor værdipapirhandlere og fondsmæglere, hvis de overtræder reglerne i bekendtgørelser, der gennemfører MiFID II. Denne hjemmel bruges til at indsætte beføjelser i de relevante bekendtgørelser.

De relevante bekendtgørelser og bestemmelser heri omfatter på nuværende tidspunkt §§ 9-11 i bekendtgørelse nr. 921 af 26. juni 2017 om de organisatoriske krav til værdipapirhandlere, §§ 2, 3, 5, 10, 15 og 21 i bekendtgørelse nr. 1026 af 30. juni 2016 om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl. som ændret ved bekendtgørelse nr. 461 af 9. maj 2018, bekendtgørelse nr. 917 af 25. juni 2017 om værdipapirhandlers udførelse af ordrer, bekendtgørelse nr. 1580 af 17. december 2018 om investorbeskyttelse ved værdipapirhandel, bekendtgørelse nr. 864 af 23. juni 2017 om kompetencekrav til ansatte, der yder investeringsrådgivning og formidler information om visse investeringsprodukter, bekendtgørelse nr. 922 af 29. juni 2017 om produktgodkendelsesprocedurer og bekendtgørelse nr. 1645 af 18. december 2018 om produktgodkendelsesprocedurer for detailbankprodukter.

§§ 9-11 i bekendtgørelse nr. 921 af 26. juni 2017 omhandler værdipapirhandlers forpligtelse til at træffe alle relevante forholdsregler for at forebygge eller håndtere interessekonflikter, føre og opbevare fyldestgørende dokumentation for udførte tjenesteydelser, aktiviteter og transaktioner samt etablere sikkerhedsmekanismer til datasikkerhed.

Bestemmelser i §§ 2, 3, 5, 10, 15 og 21 i bekendtgørelse nr. 1026 af 30. juni 2016 stiller en række krav til pengeinstitutter, fondsmæglerselskaber mv. samt til deres bestyrelse og direktionen om at træffe tilstrækkelige foranstaltninger til at drive virksomhed på betryggende vis.

Bekendtgørelse nr. 917 af 25. juni 2017 fastsætter foranstaltninger, som værdipapirhandlere skal træffe ved udførelse af kundeordrer.

Bekendtgørelse nr. 1580 af 17. december 2018 vedrører regler om investorbeskyttelse i forbindelse med værdipapirhandlers m.fl. levering af investeringsservice til kunder.

I bekendtgørelse nr. 864 af 23. juni 2017 fastsættes kompetencekrav til ansatte i pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber, som yder investeringsrådgivning og formidler information om visse investeringsprodukter til detailkunder.

Bekendtgørelse nr. 922 af 29. juni 2017 fastsætter nærmere krav til godkendelsesprocedurer og styringsordninger. Finansielle virksomheder skal rette sig efter disse krav, når de skaber, udvikler, udsteder, udbyder eller anbefaler finansielle instrumenter og strukturerede indlån til kunder.

Bekendtgørelse nr. 1645 af 18. december 2018 stiller en række krav til produktudvikleres og distributørers processer for udvikling og styring af produkter rettet mod forbrugere.

Bestemmelsen gennemfører sammen med lovforslagets § 2, nr. 5, artikel 70, stk. 6, litra e, i MiFID II.

Til nr. 16 (§ 351 a i lov om finansiell virksomhed)

Finanstilsynet har ikke efter gældende ret beføjelsen til at gribe ind overfor investeringsselskaber, der har hjemland i et andet EU/EØS-land, men som er aktive i Danmark, og som overtræder reglerne i MiFID II.

Det foreslås, at der indsættes en ny § 351 a, der giver Finanstilsynet mulighed for at sanktionere investeringsselskaber, der alene har værtsland i Danmark, og som overtræder reglerne, der implementerer MiFID II.

De kompetente myndigheder i EU/EØS-landene samarbejder om tilsyn med virksomheder, der har grænseoverskridende aktiviteter. Det betyder, at hvis Finanstilsynet konstaterer, at et investeringsselskab, der har værtsland i Danmark, overtræder regler fastsat i medfør af MiFID II, vil Finanstilsynet indledningsvis kontakte den kompetente myndighed i hjemlandet mhp. at få overtrædelserne stoppet, jf. også artikel 86, stk. 1, 1. afsnit, i MiFID II.

Det samme gælder, hvor et investeringsselskab, der har værtsland i Danmark, som driver en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF), overtræder de regler, der er fastsat i medfør af MiFID II. Her er Finanstilsynet forpligtet til at forelægge overtrædelserne for den kompetente myndighed i hjemlandet, inden den foreslåede bestemmelse anvendes, jf. artikel 86, stk. 3, 1. afsnit, i MiFID II.

Det foreslås med § 351 a, stk. 1, at hvis Finanstilsynet konstaterer, at et investeringsselskab, der har værtsland i Danmark, handler på en måde, der skader de danske investorers interesser eller de danske markeders ordentlige funktion, kan Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger for at beskytte investorerne og markedets ordentlige funktion, herunder ved afgørelse forbyde investeringsselskabet at foretage yderligere transaktioner i Danmark.

Et investeringsselskab er defineret som en juridisk eller fysisk person, hvis faste erhverv eller virksomhed består i at yde investeringsservice til tredjemand eller udføre investeringsaktiviteter på et professionelt grundlag, jf. § 5, stk. 1, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Værtsland for investeringsselskaber er defineret som et land inden for EU/EØS, som ikke er investeringsselskabets hjemland, og hvor et investeringsselskab har en filial eller yder investeringsservice eller udfører investeringsaktiviteter, jf. § 5, stk. 1, nr. 60, i lov om finansiel virksomhed. Danmark er dermed værtsland for investeringsselskaber, der har tilladelse som investeringsselskab i et andet EU/EØS-land, hvor investeringsselskabet udfører aktiviteter i Danmark.

Med den foreslåede bestemmelse til § 351 a, stk. 1, får Finanstilsynet mulighed for at træffe foranstaltninger overfor et investeringsselskab, som Finanstilsynet som udgangspunkt ikke har beføjelser til at reagere overfor, når den kompetente myndighed i investeringsselskabets hjemland ikke har kunnet træffe de nødvendige foranstaltninger til at stoppe handlinger, der skader investorernes interesser

eller markedernes korrekte funktion, jf. artikel 86, stk. 1, 2. afsnit, litra a, i MiFID II. Hvis Finanstilsynet benytter sig af bestemmelsen, skal den kompetente myndighed i hjemlandet orienteres med henblik på en effektiv indsats mod overtrædelser af reglerne, jf. artikel 86, stk. 2, 2. afsnit i MiFID II.

Handlinger, der skader investorernes interesser eller markedernes ordentlige funktion, omfatter handlinger, der udgør en overtrædelse af de regler for investeringsselskaber, som er implementeret for at gennemføre MiFID II, jf. artikel 86, stk. 1, 1. afsnit, i MiFID II. Det omfatter eksempelvis regler til sikring af investorbeskyttelse indeholdt i afdeling 2 af MiFID II, artikel 24-30, som gennemført ved bl.a. §§ 46 a og 46 b i lov om finansiel virksomhed og bekendtgørelse nr. 1580 af 17. december 2018 om investorbeskyttelse ved værdipapirhandel.

Det følger af bestemmelsen, at Finanstilsynet kan træffe de nødvendige foranstaltninger for at beskytte investorernes interesser. Ved nødvendige foranstaltninger forstås påbud om korrekt håndtering af investorbeskyttelsesreglerne. Finanstilsynet kan endvidere beslutte at nedlægge forbud mod at et investeringsselskab foretager yderligere transaktioner i Danmark. Det vil medføre, at investeringsselskabet ikke må indgå transaktioner i finansielle instrumenter udstedt af danske selskaber, og ikke længere kan indgå transaktioner i finansielle instrumenter, der handles på markedspladser, der har hjemland i Danmark. Det omfatter både transaktioner foretaget på investeringsselskabets egne vegne og på vegne af kunder. En afgørelse om forbud om at foretage yderligere transaktioner i Danmark skal være proportional.

Det foreslås med § 351 a, stk. 2, at konstaterer Finanstilsynet, at et investeringsselskab, der har værtsland i Danmark, som driver en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF), handler på en måde, der skader investorernes interesser eller markedernes ordentlige funktionalitet, kan Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger for at beskytte investorernes interesser og markedets ordentlige funktion, herunder påbyde investeringsselskabet ikke at give adgang for fjernmedlemmer og -brugere her i landet, til den multilaterale handelsfacilitet (MHF) eller den organiserede handelsfacilitet (OHF).

De kompetente myndigheder i EU/EØS-landene samarbejder om tilsyn med virksomheder, der har grænseoverskridende aktiviteter. Det betyder, at hvis Finanstilsynet konstaterer, at et investeringsselskab, der har værtsland i Danmark, overtræder regler fastsat i medfør af MiFID II, vil Finanstilsynet indledningsvis kontakte den kompetente myndighed i hjemlandet med henblik på at få overtrædelserne stoppet, jf. også artikel 86, stk. 1, 1. afsnit, i MiFID II.

Det samme gælder, hvor et investeringsselskab, der har værtsland i Danmark, som driver en MHF eller OHF, overtræder de regler, der er fastsat i medfør af MiFID II. Her er Finanstilsynet forpligtet til at forelægge overtrædelserne for den kompetente myndighed i hjemlandet, jf. artikel 86, stk. 3, 1. afsnit, i MiFID II.

Et investeringsselskab er defineret som en juridisk eller fysisk person, hvis faste erhverv eller virksomhed består i at yde investeringsservice til tredjemand eller udføre investeringsaktiviteter på et professionelt grundlag, jf. § 5, stk. 1, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Værtsland for investeringsselskaber er defineret som et land inden for EU/EØS, som ikke er investeringsselskabets hjemland, og hvor et investeringsselskab har en filial eller yder investeringsservice eller udfører investeringsaktiviteter, jf. § 5, stk. 1, nr. 60, i lov om finansiel virksomhed. Danmark er dermed værtsland for investeringsselskaber, der har tilladelse som investeringsselskab i et andet EU/EØS-land, hvor investeringsselskabet udfører aktiviteter i Danmark.

Med den foreslåede bestemmelse får Finanstilsynet mulighed for at gribe ind overfor et investeringsselskab, som driver en MHF eller OHF, der overtræder regler fastsat i medfør af MiFID II, i de tilfælde, hvor den kompetente myndighed i investeringsselskabets hjemland ikke har kunnet træffe de nødvendige foranstaltninger for at stoppe handlinger, der skader investorernes interesser eller markedernes korrekte funktion. Hvis Finanstilsynet benytter sig af bestemmelsen, skal den kompetente myndighed i hjemlandet orienteres med henblik på en effektiv indsats mod overtrædelser af reglerne, jf. artikel 86, stk. 3, 2. afsnit, i MiFID II.

Handlinger, der skader investorernes interesser eller markedernes korrekte funktion, omfatter handlinger, der udgør en overtrædelse af de regler som er implementeret for at gennemføre MiFID II, jf. artikel 86, stk. 3, 1. afsnit, i MiFID II. Det omfatter eksempelvis regler om en betryggende og hensigtsmæssig drift af en MHF eller en OHF som reguleret i artikel 18, stk. 1-4, 6 og artikel 19, stk. 2, i MiFID II, som er gennemført ved § 89 i lov om kapitalmarkeder.

Nødvendige foranstaltninger kan eksempelvis omfatte påbud om ændring af MHF'ens eller OHF'ens egne regler, der skal sikre redelig og korrekt handel for medlemmerne. Et forbud mod at give adgang for fjernmedlemmer og -deltagere medfører, at selskaber, der er etableret i Danmark, som er medlemmer af MHF'en eller OHF'en, ikke længere må få adgang til at handle.

Finanstilsynets påbud i medfør af § 351 a skal udformes som en afgørelse, hvorfor de almindelige forvaltningsregler regler skal overholdes. Dvs. afgørelsen skal indeholde en begrundelse, der skal partshøres over forhold, som ikke er parten bekendt, og afgørelsen skal ledsages af en klagevejledning, jf. også kravene om en begrundelse i artikel 86, stk. 4, i MiFID II.

Finanstilsynet har derudover mulighed for at indbringe sagen for Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA), jf. artikel 86, stk. 1, 2. afsnit, litra b, og artikel 86, stk. 3, 3. afsnit, i MiFID II, hvis der er uoverensstemmelser mellem Finanstilsynet og den kompetente myndighed i hjemlandet i medfør af artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed).

Bestemmelsen gennemfører artikel 86, stk. 1, 2. afsnit, litra a, og sammen med lovforslagets § 2, nr. 5, artikel 86, stk. 3, 2. afsnit, i MiFID II

Til nr. 17 (§ 373, stk. 2, 1. pkt. i lov om finansiel virksomhed)

§ 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed er en straffebestemmelse. Det er i bestemmelsen angivet, hvilke overtrædelser af bl.a. lov om finansiel virksomhed, der kan straffes med bøde.

Straf efter § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed forudsætter, at der er begået en overtrædelse af én af de bestemmelser, som fremgår af bestemmelsen.

Det følger af § 373, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, jf. § 27 i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter for straf ved overtrædelse af bestemmelserne virksomheden, jf. § 373, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Der vil således kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, og endelig vil der også kunne rejses tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden alene. Udgangspunktet er tiltale mod virksomheden for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer, har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og denne ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

I § 1, nr. 50 i lov nr. 552 af 7. maj 2019 foretages en række ændringer i § 373, stk. 2, 1. pkt. Den ændring som vedrører § 71 i lov om finansiel virksomhed var foretaget forkert, hvilket der rettes op ved med nærværende lovforslag. Fejlen bestod i, at § 71, stk. 1-3, skulle ændres til: § 71, stk. 1 og 2. Imidlertid står der § 71, stk. 1 og 3, i bestemmelsen.

Det foreslås, at ændre henvisningen i lovens § 373, stk. 2, 1. pkt. fra § 71, stk. 1 og 3, til § 71, stk. 1 og 2.

Ændringen er en konsekvensændring af, at § 71, stk. 2, blev ophævet i § 1, nr. 12, i lov nr. 552 af 7. maj 2019, hvorefter § 71, stk. 3, blev § 71, stk. 2. Derfor skal henvisningen til § 71, stk. 1 og 3, i § 373, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed ændres til § 71, stk. 1 og 2.

Det foreslås endvidere, at ændre henvisningen i lovens § 373, stk. 2, 1. pkt., fra § 185, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1. pkt. til § 185, stk. 1 og 3, og stk. 4, 1. pkt., idet der med lovforslaget foreslås indsat et nyt § 185, stk. 2. Ændringen er alene en konsekvens af, at de nuværende stk. 2 og 3 bliver stk. 3 og 4.

Til nr. 18 (§ 417 a, stk. 1 i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 417 a, stk. 1 vedrører overgangsforanstaltninger for den risikofrie rentekurve. Med bestemmelsen har gruppe 1-forsikringsselskaberne mulighed for at ansøge om, at få lov til at gøre brug af en justering af den risikofrie rentekurve indtil 2032.

Det foreslås at nyaffatte bestemmelsen, således at et gruppe 1-forsikringsselskab, som ikke anvender en matchtilpasning til den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 2, på forsikringsforpligtelserne, kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende en justeret rentekurve opgjort efter stk. 2, indtil den 1. januar 2032 for forsikringsforpligtelser i henhold til aftaler, der blev indgået før den 1. januar 2016 og aftaler der fornyes efter den 31. december 2015. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter 1. pkt., kan ikke opnå tilladelse efter § 417 b.

Med lovændringen nyaffattes lovbemærkningerne til bestemmelsen for at præcisere retsstillingen.

Bestemmelsen har til hensigt at lette overgangen fra kostprisbaseret værdiansættelse til markedskonsistent værdiansættelse i forsikringsselskaberne i de lande, der på nuværende tidspunkt ikke anvender markedskonsistent værdiansættelse, og som ellers ville have udfordringer med at skifte over til solvens II-reguleringen. Lettelsen består i en justering af den risikofrie rentekurve efter § 126 e. Gruppe 1-forsikringsselskaberne har mulighed for at ansøge om justering af den risikofrie rentekurve indtil 1. januar 2032.

I Danmark beregnes den årlige justering af den risikofrie rentekurve ved at måle forskellen mellem den danske diskonteringsrentekurve pr. 31. december 2015 og den til enhver tid gældende risikofrie rentekurve primo året. Herefter indregnes justeringen med den relevante andel. Andelen opgøres som et årligt lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032.

Den danske diskonteringsrentekurve pr. 31. december 2015 var allerede baseret på markedsrenter og var i mange henseender tilsvarende den gældende risikofrie rentekurve. Anvendelse af overgangsforanstaltningen for danske selskaber vil derfor medføre, at selskaberne, der anvender en markedsbaseret diskonteringsrentekurve, vil overgå til en mindre markedskonsistent værdiansættelse i op til 16 år, for så derefter at komme tilbage til markedskonsistent værdiansættelse. Det er ikke Finanstilsynets forventning, at danske forsikringsselskaber generelt vil få godkendt anvendelse af overgangsforanstaltningen, da selskaberne herved i en periode vil overgå til en mindre markedskonsistent værdiansættelse, hvilket kan give udfordringer i forhold til blandt andet selskabernes risikostyring. Finanstilsynet kan dog ikke udelukke, at enkelte forsikringsselskaber med kapitalmæssige udfordringer kan få godkendt anvendelse af overgangsforanstaltningen under en række betingelser, der skal sikre at beskyttelsen af forsikringstagernes interesser ikke bringes i fare ved anvendelse af overgangsforanstaltningen.

Finanstilsynet kan tillade gruppe 1-forsikringsselskaber at anvende en justeret rentekurve opgjort efter stk. 2 indtil den 1. januar 2032.

Ønsker et gruppe 1-forsikringsselskab at gøre brug af den justerede rentekurve, jf. stk. 2, vil selskabet kunne søge om tilladelse hertil indtil udløbet af overgangsperioden den 1. januar 2032. Tilladelsen vil gælde fra den dato, hvor tilladelsen er givet og frem til udgangen af overgangsperioden den 1. januar 2032. Selskabet vil derfor ikke kunne vælge at overgå til den risikofrie rentekurve i § 126 e, stk. 1, før den 1. januar 2032.

Der vil blive lagt vægt på en række faktorer, når Finanstilsynet skal vurdere, om et forsikringsselskab kan få godkendt anvendelsen af overgangsforanstaltningen. Finanstilsynet vil blandt andet lægge vægt på baggrunden for de kapitalmæssige udfordringer, og hvordan udfordringerne er relateret til overgangen til Solvens II, samt hvorvidt anvendelse af overgangsforanstaltningen kan bidrage til at afhjælpe de kapitalmæssige udfordringer. Desuden skal forsikringsselskabet dokumentere, at det kan foretage effektiv risikomåling og risikostyring ved anvendelse af overgangsforanstaltningen, og at forsikringsselskabet kan opnå bedst muligt afkast til gavn for forsikringstagerne, når der tages højde for omkostningerne ved at afdække den yderligere risiko ved at anvende overgangsforanstaltningen. Forsikringsselskaber, der anvender overgangsforanstaltningen, vil være underlagt Finanstilsynets skærpede tilsyn.

Det følger endvidere af stk. 1, at gruppe 1-forsikringsselskaber, der anvender en matchtilpasning efter § 126 e, stk. 2, og gruppe 1-forsikringsselskaber, der anvender fradraget efter § 417 b, ikke samtidig vil kunne anvende den justerede rentekurve opgjort efter § 417 a, stk. 2.

§ 417 a gennemfører dele af artikel 308 b, stk. 17, og artikel 308 c i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Til nr. 19 (§ 417 b, stk. 1 i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 417 b, stk. 1 vedrører overgangsforanstaltninger for de forsikringsmæssige hensættelser. Med bestemmelsen har gruppe 1-forsikringsselskaberne mulighed for at ansøge om at få lov til at gøre brug af en justering af de forsikringsmæssige hensættelser indtil den 1. januar 2032.

Det foreslås at nyaffatte § 417 b, stk. 1, hvorefter et gruppe 1-forsikringsselskab indtil den 1. januar 2032 kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende et fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser opgjort efter stk. 2. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter § 417, stk. 1, kan ikke opnå tilladelse efter § 417 a.

Med lovændringen nyaffattes lovbemærkningerne til bestemmelsen for at præcisere retsstillingen.

Bestemmelsen har til hensigt at lette overgangen fra kostprisbaseret værdiansættelse til markedskon-sistent værdiansættelse i forsikringsselskaberne, hvor denne overgang vil give udfordringer.

Lettelsen af overgangen består i en justering af de forsikringsmæssige hensættelser, der opgøres i overensstemmelse med reglerne fastsat i bekendtgørelse nr. 593 af 31. maj 2017 om rapporter om solvens og finansiell situation for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v. Justeringen sker i forhold til de værdiansættelsesprincipper, som selskaberne anvendte før den 1. januar 2016. Værdiansættelsesprincipperne, der anvendtes før den 1. januar 2016 var i vidt omfang fastlagt ud fra de samme overordnede principper, der beskrives i reglerne i bekendtgørelse om værdiansættelse, men en række særlige hensyn bevirker, at der vil være visse forskelle.

Selskaberne får mulighed for at ansøge om justering af de forsikringsmæssige hensættelser indtil den 1. januar 2032.

I Danmark beregnes den årlige justering af hensættelserne ved at måle forskellen mellem de forsikringsmæssige hensættelser pr. den 31. december 2015 og den 1. januar 2016. Herefter indregnes justeringen med den relevante andel. Andelen opgøres som et lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032. Hvis det enkelte selskabs risikoprofil ændrer sig væsentligt efter tidspunktet for de to målepunkter (31. december 2015 og 1. januar 2016), kan der foretages en genberegning til opgørelsen af den årlige justering hvert. 2. andet år i overgangsperioden.

Det er ikke Finanstilsynets forventning, at danske forsikringsselskaber generelt vil få godkendt anvendelse af overgangsforanstaltningen. Finanstilsynet kan dog ikke udelukke, at enkelte forsikringsselskaber med kapitalmæssige udfordringer kan få godkendt anvendelse af overgangsforanstaltningen under en række betingelser, der skal sikre at beskyttelsen af forsikringstagernes interesser ikke bringes i fare ved anvendelse af overgangsforanstaltningen.

Finanstilsynet kan tillade gruppe 1-forsikringsselskaber at anvende et fradrag opgjort efter stk. 2 i de forsikringsmæssige hensættelser i op til en 16-årig periode fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032.

Fradraget kan anvendes særskilt ned på enkelte homogene risikogrupper som defineret i Solvens II-reguleringen.

Ønsker et gruppe 1-forsikringsselskab, at gøre brug af fradraget, jf. stk. 2, kan selskabet søge om tilladelse hertil inden udløbet af overgangsperioden den 1. januar 2032. Tilladelsen gælder for den dato, hvor tilladelsen er givet fra, og frem til udgangen af overgangsperioden den 1. januar 2032. Et selskab, der anvender fradraget, kan derfor ikke vælge at overgå til at opgøre de forsikringsmæssige hensættelser uden at anvende fradraget før den 1. januar 2032.

Gruppe 1-forsikringsselskaber ikke kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende den justerede rentekurve efter § 417 a, når selskabet har fået tilladelse til at anvende fradraget opgjort efter stk. 2. Det er ikke hensigten, at anvendelsen af overgangsforanstaltningerne skal anvendes som et redskab

til en generel nedsættelse af de forsikringsmæssige hensættelser, hvorfor det ikke er muligt at anvende både en justeret rentekurve og et fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser.

§ 417 b gennemfører dele af artikel 308 b, stk. 17, og artikel 308 d i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Til nr. 20 (§ 417 b, stk. 2, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

§ 417 b vedrører overgangsforanstaltninger for de forsikringsmæssige hensættelser, og har til hensigt at lette overgangen fra kostprisbaseret værdiansættelse til markedskonsistent værdiansættelse i forsikringsselskaberne. Bestemmelsen giver mulighed for, at Finanstilsynet kan tillade gruppe 1-forsikringsselskaber at anvende et fradrag opgjort efter stk. 2 i de forsikringsmæssige hensættelser.

§ 417 b, stk. 2, fastsætter, hvordan fradraget skal opgøres. Ifølge § 417 b, stk. 2, nr. 1 skal fradraget opgøres som en andel, der opgøres som et lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032 af forskellen mellem de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, og opgjort i overensstemmelse med regler udstedt i medfør af § 126 e, stk. 6, for så vidt angår gruppe 1-forsikringsselskabers værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser den 1. januar 2016, som fremgår af nr. 1, og de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, og opgjort i overensstemmelse med bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser den 31. december 2015, som fremgår af nr. 2.

Der er ingen danske forsikringsselskaber, der har fået godkendt anvendelse af overgangsforanstaltningen.

§ 417 b, stk. 2, er indsat i lov om finansiel virksomhed i forbindelse med implementering af Solvens II-direktivet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015 og ændret af lovtekniske årsager ved lov nr. 1563 af 15. december 2015.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører dele af artikel 308 d i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Det foreslås at udskrive ISPV'er af bestemmelsen, så bestemmelsen er i overensstemmelse med den præcise ordlyd i Solvens II-direktivet.

§ 417 b gennemfører dele af artikel 308 b, stk. 17, og artikel 308 d i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Til § 2

Til nr. 1 (§ 3, nr. 35, i lov om kapitalmarkeder)

Et kontoførende institut er i § 3, nr. 35, defineret som en finansiell virksomhed eller en forvalter af alternative investeringsfonde, der har indgået en aftale om tilslutning til en værdipapircentral (CSD) med henblik på registrering af rettigheder over fondsaktiver.

Det foreslås at nyaffatte § 3, nr. 35, hvorefter et kontoførende institut defineres som en virksomhed eller myndighed, der har indgået en tilslutningsaftale med en værdipapircentral (CSD), jf. § 190, stk. 1.

Med den foreslåede ændring vil det blive præciseret, at også andre selskaber, styrelser m.v. end finansielle virksomheder og forvaltere af alternative investeringsfonde kan indgå tilslutningsaftaler med en værdipapircentral (CSD) ifølge § 190, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder. Efter § 190, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder kan en værdipapircentral (CSD) indgå aftaler med finansielle virksomheder, investeringsselskaber og kreditinstitutter med tilladelse i et andet EU/EØS-land, Moderniseringsstyrelsen, værdipapircentraler (CSD'er), centrale modparter (CCP'er), Danmarks Nationalbank og centralbanker fra andre EU/EØS-lande.

Til nr. 2 (§ 57 a, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

Ifølge § 57 a, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder skal den eksterne revisor for en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af en dataindberetningstjeneste straks meddele Finanstilsynet oplysninger om ethvert forhold og en hver afgørelse vedrørende selskabet, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor og som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som særlig vedrører operatøren af et reguleret marked eller udbyderen af en dataindberetningstjenestes virksomhed, eller som kan påvirke operatøren af et reguleret markeds eller udbyderen af en dataindberetningstjenestes fortsatte aktivitet, eller føre til revisors nægtelse af at påtage regnskabet eller til, at konklusionen modificeres.

Det foreslås i § 57 a, stk. 1, at ændre terminologien "selskabet" til "virksomheden", da betegnelsen "virksomheden" er bredere end "selskabet" og er i bedre overensstemmelse med ordlyden af artikel 77 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (MiFID II direktivet).

Den pågældende ændring er alene af lovteknisk karakter.

Til nr. 3 (§ 57 a, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder)

Ifølge § 57 a, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder omfatter meddelelsespligten tillige ethvert forhold og enhver afgørelse omfattet af stk. 1, som den eksterne revisor bliver vidende om som revisor for et selskab, der har snævre forbindelser med operatøren af et reguleret marked eller udbyderen af en dataindberetningstjeneste.

Det foreslås i § 57 a, stk. 2, at ændre terminologien ”selskab” til virksomhed”, da betegnelsen ”virksomhed” er bredere end ”selskab” og er i bedre overensstemmelse med ordlyden af artikel 77 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (MiFID II direktivet). Ændringen skal ligeledes ses i lyset af, at bestemmelsen gøres ens med tilsvarende bestemmelser i § 100 i lov om investeringsforeninger, jf. lovforslagets § 3, nr. 6.

Den pågældende ændring er alene af lovteknisk karakter.

Til nr. 4 (§ 58 a i lov om kapitalmarkeder)

Efter § 58 a, stk.1, i lov om kapitalmarkeder udpeger Finanstilsynet mindst hvert andet år de operatører af markedspladser og centrale modparter (CCP’er), der er operatører af væsentlige tjenester. I medfør af § 58 a, stk. 2, skal Finanstilsynet i forbindelse med udpegningen lægge vægt på, at de tjenester, der leveres, er væsentlige for opretholdelsen af kritiske samfundsmæssige eller økonomiske aktiviteter, leveringen af tjenesten afhænger af net- og informationssystemer og en hændelse vil få væsentlige forstyrrende virkninger for leveringen af tjenesten.

Finanstilsynet har ikke hjemmel til at offentliggøre, hvilke operatører af markedspladser og centrale modparter (CCP’er), der er udpeget som operatører af væsentlige tjenester.

Det foreslås, at der i § 58 a, stk. 3, indsættes hjemmel til, at Finanstilsynet på sin hjemmeside kan offentliggøre, hvilke operatører af markedspladser og centrale modparter (CCP’er), der er udpeget som operatører af væsentlige tjenester.

Med lovforslaget skabes fuld gennemsigtighed omkring, hvilke operatører af markedspladser og centrale modparter (CCP’er), der bliver udpeget som operatører af væsentlige tjenester og derfor skal leve op til kravene om rapportering til Finanstilsynet og Center for Cybersikkerhed om hændelser, der har væsentlige konsekvenser for kontinuiteten af de væsentlige tjenester som virksomheden leverer.

Til nr. 5 (§ 218, stk. 2 og 3, i lov om kapitalmarkeder)

Finanstilsynet kan i medfør af § 218 kræve suspension af handlen på markedspladser med et finansielt instrument, sletning af et finansielt instrument fra handlen på en markedsplads, midlertidigt eller permanent ophør af enhver praksis eller adfærd, som er i strid med denne lov og regler fastsat i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmisbrug (forordningen om markedsmisbrug) (markedsmisbrugsforordningen) eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFIR), og nedlæggelse af midlertidigt forbud mod udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed, som er i strid med denne lov og regler fastsat i medfør heraf, markedsmisbrugsforordningen eller MiFIR.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 218, stk. 2, hvorefter Finanstilsynet kan træffe afgørelse om et midlertidigt forbud mod et fondsmæglerselskabs medlemskab af eller deltagelse på en markedsplads, hvis fondsmæglerselskabet overtræder bestemmelserne i kapitel 24, artiklerne nævnt i § 248 om overtrædelse af MiFIR, eller hvis fondsmæglerselskabet er pålagt en tvangsbøde i medfør af § 256, stk. 2.

Reglerne for fondsmæglerselskaber i lov om kapitalmarkeder gælder også for pengeinstitutter og realkreditinstitutter, som udfører aktiviteter som nævnt i bilag 4, afsnit A, i lov om finansiel virksomhed, jf. § 2, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder. Derudover fremgår det af § 2, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder, hvem kapitel 24 i lov om kapitalmarkeder gælder for.

Markedsplads er defineret som et reguleret marked, en MHF eller en OHF, jf. § 3, stk. 1, nr. 5, i lov om kapitalmarkeder.

Finanstilsynets beføjelse kan anvendes, hvor Finanstilsynet ved påbud eller påtale har konstateret, at en eller flere af de nævnte bestemmelser er overtrådt, eller hvor Finanstilsynet har pålagt en tvangsbøde for ikke at efterkomme en anmodning fra Finanstilsynet om udlevering af oplysninger i henhold til § 214 i lov om kapitalmarkeder. Beføjelsen vil også kunne anvendes, hvor en overtrædelse er konstateret ved dom eller ved et vedtaget bødeforelæg. Fælles er dermed, at der skal være truffet en afgørelse fra Finanstilsynet eller pålagt en strafferetlig sanktion, der fastslår en overtrædelse, førend beføjelsen kan anvendes. Finanstilsynet følger de almindelige forvaltningsretlige principper, herunder proportionalitetsprincippet, ved anvendelse af sine beføjelser.

Et midlertidigt forbud medfører, at fondsmægleren ikke længere kan handle på markedspladsen. Det faktum, at forbuddet alene er midlertidigt, betyder, at Finanstilsynet i afgørelsen enten skal liste en række forhold, som skal være opfyldt førend medlemskabet eller deltagelsen kan genoptages, eller et tidspunkt, hvor afgørelsen genvurderes.

Det foreslås endvidere, at der indsættes et nyt § 218, stk. 3, hvoraf det fremgår, at konstaterer Finanstilsynet, eller har Finanstilsynet grund til at antage, at et reguleret marked, der har Danmark som værtsland, optræder på en måde, der skader investorernes interesser eller markedernes korrekte funktion, kan Finanstilsynet træffe alle nødvendige foranstaltninger for at beskytte investorernes interesser og markedets ordentlige funktion, herunder påbyde det regulerede marked ikke at give adgang til fjerntmedlemmer og -deltagere, der er etableret i Danmark.

De kompetente myndigheder i EU/EØS-landene samarbejder om tilsyn med virksomheder, der har grænseoverskridende aktiviteter. Det betyder, at hvis Finanstilsynet konstaterer, at et reguleret marked, der har værtsland i Danmark, overtræder de regler, der er fastsat i medfør af MiFID II vil Finanstilsynet indledningsvis kontakte den kompetente myndighed i hjemlandet mhp. at få overtrædelserne stoppet, jf. også artikel 86, stk. 3, 1. afsnit, i MiFID II, inden den foreslåede bestemmelse vil blive anvendt af Finanstilsynet.

Hvis det regulerede marked på trods af hjemlandets kompetente myndigheders foranstaltninger fortsat skader investorernes interesser eller markedernes korrekte funktion, fordi foranstaltningerne fra den kompetente myndighed ikke er tilstrækkelige, kan Finanstilsynet på baggrund af det foreslåede stk. 3 påbyde det regulerede marked ikke at give adgang til danske fjernmedlemmer og -deltagere for at sikre disse mod den skadelige adfærd. Hvis Finanstilsynet benytter sig af bestemmelsen, skal den kompetente myndighed i hjemlandet orienteres mhp. en effektiv indsats mod overtrædelser af reglerne, jf. artikel 86, stk. 3, 2. afsnit, i MiFID II.

Værtsland for regulerede markeder skal forstås i overensstemmelse med MiFID II. Værtsland for et reguleret marked er defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 56, i MiFID II. Det fremgår af bestemmelsen, at der ved værtsland for et reguleret marked forstås en medlemsstat, hvor et reguleret marked stiller de nødvendige foranstaltninger til rådighed for at lette adgangen for fjernmedlemmer eller deltagere, der er etableret i den medlemsstat, til at handle i selskabets system.

Et reguleret marked er defineret i § 3, nr. 2, i lov om kapitalmarkeder som et multilateralt system, jf. nr. 1. Et multilateralt system er defineret som ethvert system eller enhver facilitet, hvor forskellige tredjeparters købs- eller salgsinteresser i finansielle instrumenter kan sammenføres.

Handler, der skader investorernes interesser eller markedernes korrekte funktion, omfatter handlinger, der udgør en overtrædelse af de regler, som er implementeret for at gennemføre MiFID II, jf. artikel 86, stk. 3, 1. afsnit, i MiFID II. Det omfatter eksempelvis regler om operatørens ansvar for en betryggende og hensigtsmæssig drift af et reguleret marked, jf. § 71 i lov om kapitalmarkeder, som gennemfører artikel 44, stk. 3, og artikel 47, stk. 1 og 2, i MiFID II.

Nødvendige foranstaltninger kan eksempelvis omfatte påbud om ændring af det regulerede markeds regler, der skal sikre redelig og korrekt handel for medlemmerne. Et forbud mod at give adgang for fjernmedlemmer og -deltagere medfører, at selskaber, der er etableret i Danmark, som er medlemmer af det regulerede marked, ikke længere må få adgang til at handle. Finanstilsynet følger de almindelige forvaltningsretlige principper, herunder proportionalitetsprincippet, ved anvendelse af sine beføjelser.

Finanstilsynets påbud i medfør af § 218, stk. 2 og 3, skal udformes som en afgørelse, hvorfor de almindelige forvaltningsregler regler skal overholdes. Dvs. afgørelsen skal indeholde en begrundelse, der skal partshøres over forhold, som ikke er parten bekendt, og afgørelsen skal ledsages af en klagevejledning, jf. også kravene om en begrundelse i artikel 86, stk. 4, i MiFID II.

Finanstilsynet har mulighed for at indbringe sagen for ESMA, jf. artikel 86, stk. 3, 3. afsnit, i MiFID II, hvis der er uoverensstemmelser mellem Finanstilsynet og den kompetente myndighed i hjemlandet i medfør af artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed).

Bestemmelsen gennemfører sammen med lovforslagets § 1, nr. 15, artikel 70, stk. 6, litra e, i MiFID II og sammen med lovforslagets § 1, nr. 16, artikel 86, stk. 3, 2. afsnit, i MiFID II.

Til § 3

Til nr. 1 (§ 83, stk. 2, 3. pkt., i lov om investeringsforeninger)

Forslaget er en konsekvens af forslaget om ændring af § 94, stk. 1, i lov om investeringsforeninger, hvorefter investeringsforeningerne skal indsende deres godkendte årsrapport direkte til Erhvervsstyrelsen. Investeringsforeningerne skal fortsat som hidtil indsende den af bestyrelsen godkendte årsrapport til Finanstilsynet efter § 93 i lov om investeringsforeninger.

Det foreslås desuden for overskuelighedens skyld at indsætte en henvisning til henholdsvis § 93, stk. 1, og § 94, stk. 1, hvoraf pligten til at indsende årsrapporten fremgår, i bestemmelsen.

Til nr. 2 (§ 84 i lov om investeringsforeninger)

Den gældende § 84, stk. 1, kræver, at alle medlemmer af bestyrelsen og direktionen skal underskrive årsrapporten og datere underskriften. Underskrifterne skal gives i tilknytning til en ledelsespåtegning med et nærmere bestemt indhold. Lovens § 187 giver mulighed for, at underskrifterne kan gives digitalt.

Kravet om underskrifternes tilknytning til ledelsespåtegningen kan imidlertid ikke opfyldes, når der underskrives digitalt, fordi de digitale underskriftsløsninger, der kendes i dag, fx NemID, ikke muliggør, at underskriften placeres i tilknytning til ledelsespåtegningen, da det er dokumentet i sin helhed, der underskrives digitalt.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i § 84, stk. 2, hvorefter kravet om, at underskriften skal gives i tilknytning til en ledelsespåtegning, bortfalder, når der underskrives digitalt, men at underskriverens navn i så fald skal fremgå tydeligt i tilknytning til ledelsespåtegningen.

Forslaget har til formål at sikre, at kravet om tilknytning til ledelsespåtegning ikke er til hinder for, at der kan anvendes digitale underskrifter, når ledelsesmedlemmerne skal underskrive årsrapporten. Af hensyn til regnskabsbrugernes mulighed for at identificere underskriverne foreslås det samtidig i den nye bestemmelses 2. pkt., at underskriverens navn skal fremgå tydeligt, dvs. med trykte bogstaver, i tilknytning til ledelsespåtegningen.

En bestemmelse svarende til den foreslåede findes i § 9, stk. 2, i årsregnskabsloven, men har ikke hidtil været gældende for investeringsforeninger, der ikke er omfattet af årsregnskabsloven. Med lovforslaget tilvejebringes dermed parallelitet i regler for forskellige virksomhedstyper på et område, hvor der ikke er grund til forskelle.

Til nr. 3 (§ 94, stk. 1, i lov om investeringsforeninger)

De gældende regler i § 94, stk. 1, kræver, at danske UCITS skal indsende deres årsrapport i to eksemplarer til Finanstilsynet. Efter § 94, stk. 3, videresender Finanstilsynet det ene eksemplar af en investeringsforenings eller en SIKAV's årsrapport til Erhvervsstyrelsen, som derefter offentliggør årsrapporten i styrelsens it-system. Årsrapporten skal være modtaget senest 4 måneder efter regnskabsårets afslutning.

Med lovforslaget foreslås at nyaffatte § 94, stk. 1, således at investeringsforeningerne skal indsende deres årsrapporter og halvårsrapporter direkte til Erhvervsstyrelsen. Indsendelsen til Erhvervsstyrelsen af regnskabsrapporterne sker med henblik på offentliggørelse i Erhvervsstyrelsen it-system.

Indsendelse skal foretages uden ugrundet ophold efter endelig godkendelse. I praksis betyder dette, at årsrapporten skal indsendes inden for et par dage efter, at den er godkendt på foreningens generalforsamling. Fristen på 4 måneder regnes fra tidspunktet for afslutningen af den regnskabsperiode, som årsrapporten vedrører, dvs. som altovervejende hovedregel den 31. december. For investeringsforeninger gælder for halvårsrapporter en frist på 2 måneder regnet fra afslutningen af den halvårsperiode, som halvårsrapporten vedrører, dvs. som altovervejende hovedregel den 30. juni.

Til nr. 4. (§ 94, stk. 3, i lov om investeringsforeninger)

Den gældende bestemmelse i § 94, stk. 3, fastslår, at Finanstilsynet videresender et eksemplar af en investeringsforenings eller en SIKAV's årsrapport til Erhvervsstyrelsen, hvor årsrapporten er offentligt tilgængelig efter de regler, som styrelsen fastsætter herfor. Denne regel er overflødig med forslaget om et nyt § 94, stk. 1, jf. ovenfor, hvorefter virksomhederne indsender deres årsrapporter og halvårsrapporter direkte til Erhvervsstyrelsen.

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 3, hvorefter Finanstilsynet efter forhandling med Erhvervsstyrelsen får hjemmel til at fastsætte nærmere regler om indsendelse af årsrapporter til Erhvervsstyrelsen.

Ændringen af § 94, stk. 1, i dette lovforslag om indsendelse af årsrapporter og halvårsrapporter til Erhvervsstyrelsen nødvendiggør fastsættelsen af en række praktiske forhold om opsætning, indsendelsesformater og e-mailadresser m.v., der skal lette fremgangsmåden i forbindelse med indsendelse, modtagelse og offentliggørelse af årsrapporterne. Det foreslås derfor i det foreslåede § 94, stk. 3, at Finanstilsynet efter forhandling med Erhvervsstyrelsen bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om indsendelse til samt offentliggørelse af årsrapporter og halvårsrapporter i Erhvervsstyrelsen.

Forslaget ligger i forlængelse af lov nr. 341 af 27. april 2011 om ændring af årsregnskabsloven og forskellige andre love, som indførte mulighed for, at Erhvervsstyrelsen for virksomheder omfattet af årsregnskabsloven, kan fastsætte regler om, at årsrapporter og andre dokumenter, som efter loven skal indsendes til Erhvervsstyrelsen, skal indsendes digitalt. Den foreslåede bestemmelse indfører således regler for investeringsforeninger, som allerede gælder for virksomheder omfattet af årsregnskabsloven med hensyn til digital indsendelse af års- og halvårsrapporter. Den bemyndigelse, som foreslås til Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om indsendelse, modtagelse og offentliggø-

relse af års- og halvårsrapporter vil blive udnyttet efter forhandling med Erhvervsstyrelsen om udformningen af reglerne. Reglerne vil således blive udformet med udgangspunkt i og ud fra erfaringerne med de regler, som allerede gælder for virksomheder omfattet af årsregnskabsloven.

Det er ikke hensigten, at ændringerne af indsendelsesreglerne skal nødvendiggøre anvendelse af it-systemer, som de danske UCITS ikke allerede besidder. Hvis der opstår behov for sådanne ændringer på et senere tidspunkt, vil de først blive gennemført efter nærmere drøftelser med danske UCITS' brancheorganisation. Den foreslåede hjemmel svarer til den hjemmel, der foreslås indsat i § 193, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 5. (§ 95, stk. 5, i lov om investeringsforeninger)

Den gældende § 95, stk. 5, i lov om investeringsforeninger indeholder en undtagelse fra kravet om indsendelse af årsrapporterne i mere end et eksemplar, når indsendelsen sker digitalt. De foreslåede ændringer af § 94, stk. 1, hvorefter årsrapporten alene skal indsendes i ét eksemplar til Erhvervsstyrelsen medfører, at § 95, stk. 5, ikke længere er relevant, hvorfor bestemmelsen foreslås ophævet.

Til nr. 6 (§ 100 i lov om investeringsforeninger m.v.)

Ifølge § 100 i lov om investeringsforeninger m.v. skal en ekstern revisor og en intern revisionschef straks meddele Finanstilsynet om forhold, der er af afgørende betydning for en dansk UCITS fortsatte aktivitet, herunder forhold, som revisorerne måtte være gjort bekendt med som led i hvervet som revisor i den danske UCITS, som virksomheden har snævre forbindelser med.

Den gældende meddelelsespligt omfatter tillige den interne revisionschef. Det er en overimplementering af direktivets bestemmelse. I praksis vil UCITS ikke have intern revision. Det foreslås derfor, at den interne revisionschef fritages fra meddelelsespligten i bestemmelsen.

Ifølge den foreslåede § 100, stk. 1, nr. 1, indtræder pligten når forholdet eller afgørelsen kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelser for meddelelse af tilladelse, eller som særlig vedrører en dansk UCITS drift.

Yderligere foreslås det i § 100, stk. 1, nr. 2, at pligten tillige indtræder når forholdet eller afgørelsen kan påvirke den danske UCITS fortsatte aktivitet.

I praksis vil der straks skulle gives meddelelse fra den eksterne revisor til Finanstilsynet, hvis revisor for en dansk UCITS eksempelvis opdager alvorlige problemer med - eller væsentlig risiko for alvorlige problemer med - den danske UCITS' eller dennes afdelingers drift, IT-sikkerhed, manglende styring af væsentlige processer eller opfyldelsen af formuekrav, jf. § 100, stk. 1, nr. 1 og 2.

Endelig foreslås det i § 100, stk. 1, nr. 3, at pligten tillige indtræder når forholdet eller afgørelsen kan føre til nægtelse af at påtage regnskabet eller til, at konklusionen modificeres.

Dette medfører, at den eksterne revisor straks skal meddele Finanstilsynet, hvis revisor vil nægte at påtage regnskabet eller modificere konklusionen i revisionspåtegningen på regnskabet for en dansk UCITS.

Straks betyder, at revisor skal give meddelelse til Finanstilsynet med det samme, den pågældende har den fornødne viden om forhold omfattet af bestemmelsen. Revisor kan således ikke vente til der er bedre tid eller på udarbejdelse af dokumenter m.v.

Det foreslås i § 100, stk. 2, at udstrække meddelelsespligten til tillige at omfatte ethvert forhold og enhver afgørelse, omfattet af stk. 1, som revisor bliver vidende om som ekstern revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med den danske UCITS.

Ved snævre forbindelser forstås en situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er knyttet til hinanden gennem kapitalinteresser (besiddelser af mindst 20 procent af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed direkte eller gennem kontrol), koncernforhold (moder- og dattervirksomheder), eller en situation, hvor de fysiske eller juridiske personer er fast knyttet til samme person i et kontrolforhold.

Det betyder, at hvis en revisor for en virksomhed, der eksempelvis besidder 20 procent af kapitalen i en dansk UCITS, ved revisionen af selskabet opdager, at der er forhold hos den danske UCITS, som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som særlig vedrører den danske UCITS eller dennes afdelinger, jf. § 100, stk. 1, nr. 1, eller der er forhold, som kan påvirke den danske UCITS's fortsatte drift, jf. § 100, stk. 1, nr. 2, eller forhold, som kan føre til nægtelse af at påtage regnskabet eller til, at konklusionen modificeres for den danske UCITS, jf. § 100, stk. 1, nr. 3, så skal revisor straks give meddelelse herom til Finanstilsynet, jf. § 100, stk. 2.

Danske UCITS er defineret i lovens § 1, stk. 2, som investeringsforeninger, selskaber for investering med kapital, der er variabel (SIKAV'er) og værdipapirfonde.

Ifølge lov om investeringsforeninger m.v. § 190, stk. 1, 1. pkt., kan overtrædelse af § 100 straffes med bøde. I praksis vil Finanstilsynet straffe førstegangsforseelser, der ikke er grove, med påbud. Ved gentagne eller grove overtrædelser, af bestemmelsen kan bødestraf anvendes. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af § 100, er den eksterne revisor, da meddelelsespligten i medfør af § 100 påhviler den enkelte eksterne revisor. Ved ekstern revisor forstås den revisor, som er valgt på UCITS'ens generalforsamling til at forestå revisionen, eller som er udpeget af det valgte revisionsfirma, og som underskriver revisionspåtegningen på UCITS'ens årsregnskab. Det betyder, at det er den valgte/udpegede eksterne revisor, og ikke det revisionsfirma revisoren repræsenterer, der kan straffes med bøde, hvis revisor tilsidesætter sin meddelelsespligt.

Lovforslaget gennemfører artikel 106 i UCITS-direktivet i lov om investeringsforeninger m.v.

Til nr. 7 (§ 147, stk. 1, nr. 4, i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 147 i lov om investeringsforeninger m.v. omhandler spredningsregler for afdelinger i danske UCITS og implementerer artikel 52, stk. 1, litra a, stk. 2, 1. afsnit, 1. og 2. pkt., dele af stk. 3, stk. 4, 1. og 2. afsnit, og stk. 5, 1., 3. og 4. afsnit i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter). Bestemmelsen sikrer, at der ved midlernes placering sker en spredning af risikoen.

Ifølge § 147, stk. 1, nr. 4, må en afdeling højst investere 35 pct. af sin formue i værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter udstedt af et land eller en international institution af offentlig karakter, som et eller flere medlemslande deltager i, og som er godkendt af Finanstilsynet. Placeringsgrænsen i § 147, stk. 1, nr. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., skal overholdes af den enkelte emittent, eller af alle emittenter i samme koncern tilsammen. Hvis en afdeling i en dansk UCITS investerer i værdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter udstedt af forskellige emittenter, men disse emittenter indgår i samme koncern, må investeringerne tilsammen således ikke overskride 35 pct. af afdelingens formue.

Det foreslås at nyaffatte § 147, stk. 1, nr. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., hvorefter en afdeling højst må investere 35 pct. af afdelingens formue i værdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter udstedt eller garanteret af et land, en regional myndighed eller en international institution af offentlig karakter, som et eller flere medlemslande deltager i, og som er godkendt af Finanstilsynet

Med ændringen omfattes lokale offentlige myndigheder som f.eks. kommuner og regioner af bestemmelsen.

Bestemmelsen implementerer artikel 52, stk. 3 i UCITS-direktivet korrekt i dansk ret. Der er tale om direktivnær implementering.

Til nr. 8 (§ 190, stk. 1, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger)

Overtrædelse af § 84, stk. 1 og 2, og stk.3, 1. pkt., straffes med bøde.

Med lovforslaget indsættes et nyt stk. 2 i § 84. Stykke 2 og 3 bliver herefter stykke 3 og 4. Som konsekvens heraf foreslås det at ændre henvisningen fra § 84, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1. pkt., til § 84, stk. 1 og 3, og stk. 4, 1. pkt.

Til § 4

Til nr. 1 (§ 8 a, stk. 7, i lov om ejendomskreditselskaber)

Det følger af kreditaftalelovens § 7 a, stk. 1, 1. pkt., at før en forbruger bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud, giver kreditgiveren og i givet fald kreditformidleren på grundlag af de kreditvilkår og

betingelser, som kreditgiveren tilbyder, og i givet fald forbrugerens præferencer og oplysninger forbrugerens de oplysninger, der er nødvendige for at sammenligne forskellige tilbud, så der kan træffes en informeret beslutning om indgåelsen af en kreditaftale.

Disse oplysninger skal for så vidt angår kreditaftaler, der sikres ved pant eller anden rettighed knyttet til fast ejendom, gives ved anvendelse af oplysningsskemaet ESIS i kreditaftalelovens bilag 5, jf. kreditaftalelovens § 7 a, stk. 11.

§ 8 a, stk. 2 og 4, i lov om ejendomskreditselskaber bemyndiger erhvervsministeren til at fastsætte regler om god skik og prisoplysninger for ejendomskreditselskaber. Bestemmelserne kan imidlertid ikke anvendes til at udstede regler, der forpligter ejendomskreditselskaber til at udlevere et standardiseret nøgletalsdokument til forbrugere ved fremsættelse af tilbud om realkreditlignende lån.

Det foreslås at indsætte et nyt stykke i § 8 a, hvorefter erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om ejendomskreditselskabers forpligtelse til at udlevere et standardiseret nøgletalsdokument til forbrugere ved fremsættelse af tilbud om realkreditlignende lån.

Ifølge § 1, stk. 2, i lov om ejendomskreditselskaber forstås ved ejendomskreditselskaber, selskaber, som udøver mindst en af følgende aktiviteter; erhvervsmæssigt køb eller salg af pantebreve i fast ejendom, herunder erhvervsmæssigt salg af pantebreve i egen fast ejendom, eller erhvervsmæssig ydelse af boligkreditaftaler.

Et standardiseret nøgletalsdokument er et dokument, som indeholder en række nøgletal om det foreslåede realkreditlignende lån. Disse nøgletal præsenteres i en bestemt rækkefølge og med på forhånd fastlagte forklaringer til de enkelte nøgletal. En långiver har ikke selv mulighed for at fastlægge rækkefølge, indhold og tekst i et standardiseret nøgletalsdokument.

Begrebet fremsættelse af tilbud skal forstås bredt, så det ikke kun omfatter et bindende juridisk tilbud, men også kan omfatte f.eks. en individuel beregning af omkostningerne ved at optage et realkreditlignende lån. Det vil i bekendtgørelsen blive præciseret, hvornår der foreligger et tilbud, som medfører en forpligtelse til at udlevere det standardiserede nøgletalsdokument.

Et realkreditlignende lån er defineret i § 1 a, nr. 3, som et lån, der på tidspunktet for lånoptagelsen har en aftalt løbetid på mere end 10 år og en hovedstol på mindst 100.000 kr. Endvidere skal lånet have pant i en ejerbolig eller et fritidshus beliggende i Danmark, og pantet må ikke være ydet i form af et ejerpantebrev eller skadesløsbrev. Lånet skal endvidere på tidspunktet for lånoptagelsen ligge inden for de lånegrænser, der følger af § 5, eller være ydet efter § 7 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.

Bemyndigelsen vil blive anvendt til at udstede en bekendtgørelse, som forpligter ejendomskreditselskaber til at udlevere et standardiseret nøgletalsdokument til forbrugere med få nøgleoplysninger ved fremsættelse af tilbud om realkreditlignende lån.

De oplysninger, som gives på forsiden af det standardiserede nøgletalsdokument med nøgletal kan f.eks. omfatte det samlede kreditbeløb, den månedlige ydelse det første år, gebyrer og omkostninger i forbindelse med låneoptagelsen, rentetillæg eller bidrag for de første 12 måneder, det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren samt debitorrenten og de årlige omkostninger i procent (ÅOP). Nøgletallene skal uddybes på bagsiden af dokumentet.

Til § 5

Til nr. 1 (§ 9, stk. 1, nr. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Ifølge § 9, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, må en finansiell rådgiver, en investeringsrådgiver og en boligkreditformidler kun anvende betegnelsen uafhængig eller tilsvarende betegnelser, der giver indtryk af, at virksomheden yder uafhængig rådgivning, hvis de opfylder betingelserne i § 9, stk. 1, nr. 1-3. Ifølge nr. 1 må virksomheden ikke modtage provision eller andet vederlag fra virksomheder, der tilbyder eller formidler finansielle produkter eller boligkreditaftaler, medmindre den fulde provision videregives til kunden.

Ved den seneste ændring af bestemmelsen i nr. 1, hvor investeringsrådgivere blev omfattet af loven, indsatte man ændringen det forkerte sted i teksten. Ændringen skulle præcisere, at forbuddet mod at modtage provision, hvis man betegner sig som "uafhængig", ikke gælder i de tilfælde, hvor virksomheden med det samme videresender den fulde provision til kunden og dermed ikke har nogen indtjening som følge af den ydede provision. Ændringen blev dog indsat det forkerte sted i den eksisterende bestemmelse, sådan at bestemmelsen i dag fremstår sådan, at virksomheden ikke må modtage provision eller andet vederlag fra virksomheder, der tilbyder eller formidler finansielle produkter, medmindre den fulde provision videregives til kunden, eller boligkreditaftaler. Denne formulering giver ikke mening, og der skulle stå, at virksomheden ikke må modtage provision eller andet vederlag fra virksomheder, der tilbyder eller formidler finansielle produkter eller boligkreditaftaler, medmindre den fulde provision videregives til kunden.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 156 som fremsat, side 97, at bestemmelsen medfører, at "forbuddet mod at modtage provision, hvis man betegner sig som "uafhængig", ikke gælder i de tilfælde, hvor virksomheden med det samme videresender den fulde provision til kunden og dermed ikke har nogen indtjening som følge af den ydede provision". Dermed angiver bemærkningerne, at videreformidlingen af provisionen til kunden skal ske med det samme. Der fremgår dog ingen tidsmæssig angivelse af, hvornår en provision eller andet vederlag skal videregives til kunden af selve bestemmelsens ordlyd. Da der er tale om en allerede straffebelagt bestemmelse er det nødvendigt, at bestemmelsens anvendelsesområde er beskrevet så præcist som muligt i ordlyden.

Det foreslås, at præcisere, at videregivelsen af provisionen skal ske uden ugrundet ophold samt at rette op på ordstillingen i bestemmelsen. Det foreslås derfor, at præcisere § 9, stk. 1, nr. 1, således, at virksomheden ikke må modtage provision eller andet vederlag fra virksomheder, der tilbyder eller formidler finansielle produkter eller boligkreditaftaler, medmindre den fulde provision videregives til kunden uden ugrundet ophold.

Forslaget skal – ud over en korrekt ordmæssig stilling af teksten – sikre, at det tydeligt fremgår af selve bestemmelsens ordlyd, at den allerede pligtmæssige videregivelse af provision fra uafhængige finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere skal ske uden ugrundet ophold.

At virksomheden skal videregive provisionen til kunden betyder, at virksomheden f.eks. skal udbetale eller kreditere, en modtagen provision eller andet vederlag til kunden. Det vil bero på en konkret vurdering, hvad der forstås ved uden ugrundet ophold. Umiddelbart vil en videregivelse inden for to dage efter, at provisionen er modtaget anses for at være sket uden ugrundet ophold. Der kan dog være særlige omstændigheder som medfører, at virksomheden vil være længere tid om at videregive provisionen, f.eks. på grund af it-problemer, weekender og helligdage.

Overtrædelser af § 9 straffes efter de gældende regler med bøde, jf. § 26, stk. 2, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere. Med ændringen sikres det, at eventuelle fremtidige overtrædelser af bestemmelsen, som følge af, at der ikke uden ugrundet ophold sker en videregivelse til kunden af en modtagen provision udgør et selvstændigt forhold, som kan straffes med bøde.

Til nr. 2 (§ 11, stk. 1, 3. pkt., i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

§ 11, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere indeholder en pligt for Finanstilsynet til at påse overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør heraf.

Det foreslås, at der indsættes et nyt 3. pkt., hvorefter Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet være udpeget som den kompetente myndighed for PRIIP-forordningen for så vidt angår finansielle rådgivere og investeringsrådgivere.

PRIIP-forordningen indeholder krav om, at producenter af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer udarbejder et dokument med central investorinformation (Key Investor Document) for disse produkter, inden de stilles til rådighed for detailinvestorer, og at dem,

der rådgiver om eller sælger produkterne, stiller dokumentet med central investorinformation til rådighed for detailinvestorer i god tid, inden de køber disse produkter.

PRIIP'er er en fællesbetegnelse for sammensatte investeringsprodukter og forsikringsbaserede investeringsprodukter, hvis afkast er baseret på et eller flere underliggende aktiver, f.eks. aktier, obligationer eller udviklingen i et indeks for råvarer, valutakurser m.v., og som er udformet med henblik på at levere et afkast over en mellemlang eller lang investeringsperiode, hvilket typisk vil være 5 år eller derover.

Ved sammensatte investeringsprodukter forstås en investering, hvor det beløb, der skal tilbagebetales til detailinvestor (afkastet), afhænger af eksponeringen mod referenceværdier eller mod udviklingen af et eller flere aktiver, som detailinvestorer ikke direkte har købt. Et eksempel på et sådan produkt er en struktureret obligation, der som gældsinstrument adskiller sig fra andre obligationer ved, at afkastet afhænger af udviklingen i et eller flere underliggende aktiver (optionselementet).

Ved forsikringsbaseret investeringsprodukt forstås et forsikringsprodukt, der har en værdi ved udløb eller en tilbagekøbsværdi, som direkte eller indirekte er helt eller delvis eksponeret mod markedsudsving. Et eksempel på et sådan produkt er en unit-link-ordning, der ikke benyttes til pensionsformål. En unit-link-ordning er et livsforsikringsprodukt, hvor afkastet på kundens opsparing er afhængig af udviklingen i en eller flere underliggende pensionsfonde.

Et dokument med central investorinformation skal være skrevet tydeligt og i et klart sprog. Dokumentet skal indeholde oplysninger om bl.a. produktets karakteristika, risici og omkostninger.

Ifølge artikel 15, stk. 2, i PRIIP-forordningen overvåger de kompetente myndigheder markedet for forsikringsbaserede investeringsprodukter, der markedsføres, distribueres eller sælges i eller fra deres medlemsstat. Med lovforslaget vil denne opgave være pålagt Finanstilsynet i Danmark, som efter det foreslåede 3. pkt. i § 11, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, kan påtale eller påbyde finansielle rådgivere eller investeringsrådgivere at overholde bestemmelserne i artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19.

Ifølge artikel 25 skal medlemsstaterne ved arten og niveauet af administrative sanktioner og foranstaltninger sikre, at de kompetente myndigheder tager højde for alle relevante omstændigheder, f.eks. overtrædelsens grovhed og varighed, overtrædelsens indvirkning på detailinvestorerens interesser og evt. tidligere overtrædelser.

Undlader en virksomhed, der udøver finansiell rådgivning eller en investeringsrådgivning at efterkomme et påbud, straffes virksomheden med bøde, jf. § 26, stk. 3, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere.

Til nr. 3 (§ 26, stk. 2, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Det følger af artikel 24, stk. 1 og 2, i PRIIP-forordningen, at de kompetente myndigheder skal have beføjelse til at pålægge administrative sanktioner og træffe andre administrative foranstaltninger i forbindelse med overtrædelse af artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19.

Det følger samtidig af artikel 22, stk. 1, 2. afsnit, i PRIIP-forordningen, at medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser af forordningen, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til deres nationale lovgivning.

Det foreslås derfor i § 26, stk. 2, at indsætte en hjemmel til straf for overtrædelse artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Med lovforslaget indføres mulighed for at give bødestraf for overtrædelser af en række forpligtelser, der påhviler den person, der rådgiver om eller sælger et PRIIP i henhold til PRIIP-forordningen.

En person, der sælger PRIIP'er defineret, som en person, der tilbyder eller indgår en PRIIP-kontrakt med en detailinvestor, jf. artikel 4, nr. 5, i PRIIP-forordningen. Der stilles ikke her krav om, at sælger er en juridisk person. Det vil sige, at også fysiske personer kan sælge PRIIP'er. I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter for sælgeren af et PRIIP, kan de mulige ansvarssubjekter både være en fysisk eller juridisk person. I de situationer, hvor sælger er en virksomhed, er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. I de tilfælde vil det være udgangspunktet i valget af ansvarssubjekt, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til ud over tiltalen mod den juridiske person tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed.

Nedenfor anføres forpligtelserne vedrørende de enkelte artikler i PRIIP-forordningen, hvorefter overtrædelse heraf vil kunne straffes med bøde efter lovforslaget:

Artikel 13, stk. 1, 3 og 4, i PRIIP-forordningen stiller krav om, at dokumentet med central information skal stilles til rådighed for detailinvestorer i god tid, inden de pågældende detailinvestorer bliver bundet af en kontrakt eller et tilbud vedrørende PRIIP'et.

Den strafbare handling er, at detailinvestorer ikke i god tid modtager dokumentet med central information, inden de bliver bundet af en kontrakt om køb af et PRIIP.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 13, stk. 1, 3 og 4, er den person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, hvad enten denne er en fysisk eller juridisk person.

Artikel 14 i PRIIP-forordningen indeholder krav om, at dokumentet med central information skal stilles til rådighed for detailinvestoren vederlagsfrit på papir, et andet varigt medium eller via et websted.

Den strafbare handling er, at detailinvestoren ikke får dokumentet med central information stillet til rådighed vederlagsfrit på papir, et andet varigt medium eller via et websted.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 14 er den person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, hvad enten denne er en fysisk eller juridisk person.

Artikel 19 i PRIIP-forordningen stiller krav om, at PRIIP-producenten og den person, der rådgiver om eller sælger PRIIP'et, indfører passende klageprocedurer.

Den strafbare handling er, at den person, der rådgiver om eller sælger PRIIP'et ikke har indført passende klageprocedurer.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 19 er den person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, hvad enten denne er en fysisk eller juridisk person, og PRIIP-producenten.

Til § 6

Til nr. 1 (§ 22, stk. 1, 2. pkt., i lov om forsikringsformidling)

§ 22, stk. 1, i lov om forsikringsformidling indeholder en pligt for Finanstilsynet til at påse overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør heraf.

Det foreslås, at der indsættes et nyt 2. pkt., hvorefter Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Finanstilsynet bliver med lovforslaget den kompetente myndighed i relation til PRIIP-forordningen for så vidt angår forsikringsformidlere. Det betyder, at Finanstilsynet som kompetent myndighed skal påse, at finansielle rådgivere og investeringsrådgivere overholder PRIIP-forordningens krav til udarbejdelse af et dokument med investorinformation.

PRIIP-forordningen indeholder krav om, at producenter af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer udarbejder et dokument med central investorinformation (Key Investor Document) for disse produkter, inden de stilles til rådighed for detailinvestorer, og at dem, der rådgiver om eller sælger produkterne, stiller dokumentet med central investorinformation til rådighed for detailinvestorer i god tid, inden de køber disse produkter.

PRIIP'er er en fællesbetegnelse for sammensatte investeringsprodukter og forsikringsbaserede investeringsprodukter, hvis afkast er baseret på et eller flere underliggende aktiver, f.eks. aktier, obligationer eller udviklingen i et indeks for råvarer, valutakurser m.v., og som er udformet med henblik på at levere et afkast over en mellemlang eller lang investeringsperiode, hvilket typisk vil være 5 år eller derover.

Ved sammensatte investeringsprodukter forstås en investering, hvor det beløb, der skal tilbagebetales til detailinvestor (afkastet), afhænger af eksponeringen mod referenceværdier eller mod udviklingen af et eller flere aktiver, som detailinvestorer ikke direkte har købt. Et eksempel på et sådan produkt vil være en struktureret obligation, der som gældsinstrument adskiller sig fra andre obligationer ved, at afkastet afhænger af udviklingen i et eller flere underliggende aktiver (optionselementet).

Ved forsikringsbaseret investeringsprodukt forstås et forsikringsprodukt, der har en værdi ved udløb eller en tilbagekøbsværdi, som direkte eller indirekte er helt eller delvis eksponeret mod markedsudsving. Et eksempel på et sådan produkt vil være en unit-link-ordning, der ikke benyttes til pensionsformål. En unit-link-ordning er et livsforsikringsprodukt, hvor afkastet på kundens opsparing er afhængig af udviklingen i en eller flere underliggende pensionsfonde.

Et dokument med central investorinformation skal skrives tydeligt og i et klart sprog. Dokumentet vil skulle indeholde oplysninger om bl.a. produktets karakteristika, risici og omkostninger.

Ifølge artikel 15, stk. 2, i PRIIP-forordningen overvåger de kompetente myndigheder markedet for forsikringsbaserede investeringsprodukter, der markedsføres, distribueres eller sælges i eller fra deres medlemsstat. Med lovforslaget vil denne opgave blive pålagt Finanstilsynet i Danmark som efter det foreslåede 2. pkt. i § 22, stk. 1, i lov om forsikringsformidling, kan påtale eller påbyde forsikringsformidlere at overholde bestemmelserne i artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19. Undlader en forsikringsformidler at efterkomme et påbud, vil virksomheden blive straffet med bøde, jf. § 42, stk. 3, i lov om forsikringsformidling.

Det følger desuden af artikel 17 i PRIIP-forordningen, at en medlemsstats kompetente myndighed, i dette tilfælde Finanstilsynet, under en række nærmere angivne betingelser kan forbyde markedsføring og distribution af PRIIP'er eller træffe andre foranstaltninger over for sådanne produkter, hvis de udgør en væsentlig trussel mod investorbeskyttelsen, de finansielle markeders orden og integritet eller den finansielle stabilitet i medlemsstaten.

Det følger videre af artikel 25, at medlemsstaterne ved arten og niveauet af administrative sanktioner og foranstaltninger skal sikre, at de kompetente myndigheder tager højde for alle relevante omstændigheder, f.eks. overtrædelsens grovhed og varighed, overtrædelsens indvirkning på detailinvestorerens interesser og evt. tidligere overtrædelser.

Til nr. 2 (§ 42, stk. 2, i lov om forsikringsformidling)

Det følger af artikel 24, stk. 1 og 2, i PRIIP-forordningen, at de kompetente myndigheder skal have beføjelse til at pålægge administrative sanktioner og træffe andre administrative foranstaltninger i forbindelse med overtrædelse af artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19.

Det følger samtidig af artikel 22, stk. 1, 2. afsnit, i PRIIP-forordningen, at medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser af forordningen, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til deres nationale lovgivning.

Det foreslås derfor i § 42, stk. 2, at indsætte en hjemmel til straf for overtrædelse af artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Med lovforslaget bliver der indført en mulighed for at give bødestraf for overtrædelser af en række forpligtelser, der påhviler PRIIP-producenten og den person, der rådgiver om eller sælger et PRIIP i henhold til PRIIP-forordningen.

En PRIIP-producent defineres ifølge artikel 4, nr. 4, i PRIIP-forordningen som enhver enhed, der producerer PRIIP'er eller foretager ændringer af et eksisterende PRIIP.

Derimod defineres en person, der sælger PRIIP'er, som en person, der tilbyder eller indgår en PRIIP-kontrakt med en detailinvestor, jf. artikel 4, nr. 5, i PRIIP-forordningen. Der stilles ikke her krav om, at sælger er en juridisk person. Det vil sige, at også fysiske personer kan sælge PRIIP'er. I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter for sælgeren af et PRIIP, kan de mulige ansvarssubjekter både være en fysisk eller juridisk person. I de situationer, hvor sælger er en virksomhed, er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. I de tilfælde vil det være udgangspunktet i valget af ansvarssubjekt, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til - ud over tiltalen mod den juridiske person - tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed.

Nedenfor anføres forpligtelserne vedrørende de enkelte artikler i PRIIP-forordningen, hvorefter overtrædelse heraf vil kunne straffes med bøde efter lovforslaget:

Artikel 5, stk. 1, i PRIIP-forordningen stiller krav om, at PRIIP-producenten udarbejder et dokument med central information for dette produkt i overensstemmelse med kravene i denne forordning og offentliggør dokumentet på sit websted, inden et PRIIP udbydes til detailinvestorer.

Den strafbare handling vil være enten manglende udarbejdelse af et dokument med central information, eller at dokumentet ikke er i overensstemmelse med kravene i PRIIP-forordningen.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 5, stk. 1, er PRIIP-producenten.

Artikel 6 i PRIIP-forordningen indeholder en række krav om format og indhold af dokumentet med central information. Eksempelvis skal dokumentet med central information være nøjagtigt, redeligt, klart og ikke vildledende.

Den strafbare handling vil bestå i, at dokumentet ikke overholder forordningens krav om format og indhold af dokumentet.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 6 er PRIIP-producenten.

Artikel 7 i PRIIP-forordningen indeholder krav til sproget i dokumentet med central information. Eksempelvis skal dokumentet med central information affattes på et officielt sprog.

Den strafbare handling vil bestå i, at dokumentet ikke overholder forordningens krav til, hvilket sprog dokumentet kan affattes på.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 7 er PRIIP-producenten.

Artikel 8, stk. 1-3, i PRIIP-forordningen indeholder øvrige krav til dokumentet med central information, herunder krav til titel, opstilling og indhold. Eksempelvis skal dokumentets titel være iøjnefaldende og stå øverst på første side af dokumentet med central information.

Den strafbare handling vil bestå i, at dokumentet ikke overholder forordningens øvrige krav til dokumentet, herunder krav til titel, opstilling og indhold.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 8, stk. 1-3, er PRIIP-producenten.

Artikel 9 i PRIIP-forordningen indeholder krav til markedsføringsmeddelelser, der indeholder specifikke oplysninger om PRIIP'et. Eksempelvis må markedsføringsmeddelelser ikke indeholde udsagn, som er i modstrid med oplysningerne i dokumentet med central information.

Den strafbare handling vil bestå i, at dokumentet ikke overholder forordningens krav til markedsføringsmeddelelser.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 9 er PRIIP-producenten.

Ifølge artikel 10, stk. 1, i PRIIP-forordningen skal PRIIP-producenten regelmæssigt gennemgå oplysningerne i dokumentet med central information og ændre dokumentet, hvis gennemgangen viser, at det er nødvendigt.

Den strafbare handling vil være, at PRIIP-producenten ikke regelmæssigt gennemgår oplysningerne i dokumentet og ikke ændrer dokumentet, hvis gennemgangen viser, at det er nødvendigt.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 10, stk. 1, er PRIIP-producenten.

Artikel 13, stk. 1, 3 og 4, i PRIIP-forordningen stiller krav om, at dokumentet med central information skal stilles til rådighed for detailinvestorer i god tid, inden de pågældende detailinvestorer bliver bundet af en kontrakt eller et tilbud vedrørende PRIIP'et.

Den strafbare handling vil være, at detailinvestorer ikke i god tid modtager dokumentet med central information, inden de bliver bundet af en kontrakt om køb af et PRIIP.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 13, stk. 1, 3 og 4, er den person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, hvad enten denne er en fysisk eller juridisk person.

Artikel 14 i PRIIP-forordningen indeholder krav om, at dokumentet med central information skal stilles til rådighed for detailinvestoren vederlagsfrit på papir, et andet varigt medium eller via et websted.

Den strafbare handling vil være, at detailinvestoren ikke får dokumentet med central information stillet til rådighed vederlagsfrit på papir, et andet varigt medium eller via et websted.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 14 er den person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, hvad enten denne er en fysisk eller juridisk person.

Artikel 19 i PRIIP-forordningen stiller krav om, at PRIIP-producenten og den person, der rådgiver om eller sælger PRIIP'et, indfører passende klageprocedurer.

Den strafbare handling vil være, at den person, der rådgiver om eller sælger PRIIP'et ikke har indført passende klageprocedurer.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 19 er den person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, hvad enten denne er en fysisk eller juridisk person, og PRIIP-producenten.

Til nr. 3 (§ 42, stk. 3, i lov om forsikringsformidling)

§ 42, stk. 3, i lov om forsikringsformidling angiver at manglende efterlevelse af påbud eller forbud straffes med bøde.

Det foreslås at ændre 42, stk. 3, så det fremgår, at også den forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler, som overtræder et forbud, en begrænsning eller en restriktion meddelt i henhold til artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) straffes med bøde.

Med lovforslaget foreslås det, at Finanstilsynet udpeges som den kompetente myndighed for PRIIP-forordningen for så vidt angår forsikringsformidlere. Herved tillægges Finanstilsynet bl.a. kompetence til at udøve de beføjelser vedrørende produktintervention, som følger af PRIIP-forordningen. Disse beføjelser består i, at Finanstilsynet under ganske særlige omstændigheder kan forbyde eller indføre andre restriktioner i markedsføringen af PRIIP'er, jf. artikel 17 i PRIIP-forordningen.

Artikel 17 i PRIIP-forordningen giver Finanstilsynet som kompetent myndighed mulighed for at udstede forbud eller pålægge begrænsninger, hvis en række betingelser er opfyldt.

Ansvarssubjektet er den fysiske eller juridiske person, der enten producerer, rådgiver om eller sælger et sammensat eller forsikringsbaseret investeringsprodukt. Den strafbare handling består eksempelvis i, at en producent markedsfører et sammensat produkt på trods af, at Finanstilsynet har nedlagt et forbud mod produktet. Den strafbare handling kan desuden være en distributør, der sælger et forsikringsbaseret produkt i strid med de restriktioner, som Finanstilsynet måtte have fastsat.

Det vil ved strafudmålingen være relevant at tage udgangspunkt i den fortjeneste virksomheden har haft i forhold til det pågældende produkt ved at have handlet i strid med den restriktion, som virksomheden er blevet pålagt.

Til § 7

Til nr. 1 (§ 1, stk. 7, 1. pkt., i lov om betalinger)

Efter § 1, stk. 7, i lov om betalinger, kan erhvervsministeren helt eller delvist dispensere fra en række af lovens bestemmelser, herunder § 81 i lov om betalinger, som omhandler den såkaldte kontantregel, hvorefter en betalingsmodtager, omfattet af lov om betalinger, er forpligtet til at modtage betaling med kontanter i tidsrummet fra kl. 06.00 til kl. 22.00.

Efter gældende ret kan ministeren give både en konkret eller en generel dispensation. Det vil sige, at ministeren eksempelvis kan give en navngiven virksomhed dispensation fra kontantreglen i form af en konkret forvaltningsakt på baggrund af en individuel ansøgning, eller ministeren kan anvende dispensationsmuligheden til eksempelvis at indføre forsøgsordninger om lempelse af kontantreglen.

Bestemmelsen blev indført med lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger, som trådte i kraft den 1. januar 2018.

Ved en fejl blev der i § 1, stk. 7, indsat en generel henvisning til § 81 om kontantreglen, hvor henvisningen retteligt alene skulle have været til § 81, stk. 1-4, da § 81, stk. 5, indeholder en bemyndigelse til erhvervsministeren om at fastsætte regler om, at bestemte typer af betalingsmodtagere er forpligtet til altid at modtage betaling med kontanter, uanset tidspunktet på dagen, herunder for eksempel døgn-apoteker, lægevagten, tandlægevagten og andre typer af betalingsmodtagere, hvor købet ikke kan udskydes til senere, eksempelvis som følge af helbredsmæssige årsager.

Det foreslås på den baggrund at foretage en lovteknisk korrektion, således at erhvervsministerens dispensationsmulighed i § 1, stk. 7, alene omfatter § 81, stk. 1-4.

Med den foreslåede formulering af bestemmelsen i § 1, stk. 7, vil erhvervsministeren fortsat kunne dispensere helt eller delvist fra lovens § 81, stk. 1-4. Det vil sige, at erhvervsministeren eksempelvis kan give en navngiven virksomhed dispensation fra kontantreglen i form af en konkret forvaltningsakt på baggrund af en individuel ansøgning, eller anvende dispensationsmuligheden til eksempelvis at indføre forsøgsordninger om lempelse af kontantreglen.

Bemyndigelsen skal som udgangspunkt anvendes restriktivt. Det vil sige, at der skal være tungtvægende grunde til at anvende bestemmelsen. Dette vil for eksempel være tilfældet, hvor det vil forekomme urimeligt byrdefuldt at lade lovens regulering finde anvendelse.

Erhvervsministeren har haft dispensationskompetencen siden lov om betalinger trådte i kraft den 1. januar 2018. Selve muligheden for at dispensere fra kontantreglen er imidlertid ikke ny, da muligheden også var omfattet af § 56 i den tidligere lov om betalingstjenester og videreført men nyaffattet i den nugældende lov om betalinger. Dispensationsbeføjelsen efter § 56 delegerede ministeren til Finanstilsynet ved bekendtgørelse om henlæggelse af beføjelser til Finanstilsynet (bekendtgørelse nr. 44 af 19. december 2015).

Efter lov om betalinger trådte i kraft, har erhvervsministeren givet både afslag på og godkendt ansøgninger om dispensationer, og der er således fastlagt en praksis for den nyaffattede kontantregel. Denne praksis viser for eksempel, at der skal kunne gives dispensation til årlige tilbagevendende begivenheder af kort varighed og inden for et afgrænset område, såsom festivaler.

Henset til at der nu er skabt en praksis for den nyaffattede kontantregel, er vurderingen bag dispensationsmuligheden nu mindre skønsbaseret og mere driftsrelateret, hvorfor det forventes, at erhvervsministeren fremadrettet vil delegere dispensationskompetencen i § 1, stk. 7, til Finanstilsynet, hvilket vil være i overensstemmelse med den tidligere gældende kompetencefordeling, som var fastlagt under den dagældende kontantregel i den tidligere lov om betalingstjenester. Finanstilsynet vil skulle administrere dispensationsmuligheden i overensstemmelse med den ovenfor nævnte fastlagte praksis.

Til nr. 2 (§ 52, stk. 2, i lov om betalinger)

Virksomheder med begrænset tilladelse efter §§ 50-51 er ikke omfattet af kravet i § 26 om at have en whistleblowerordning.

Det foreslås, at §§ 26-27 finder tilsvarende anvendelse for virksomheder med begrænset tilladelse efter §§ 50 eller 51.

Med forslaget vil der herefter gælde de samme krav om oprettelse af en whistleblowerordning for virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge og virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, som allerede gælder for e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter. Der henvises til bemærkningerne til §§ 26-27, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 157 som fremsat, side 134 ff. og Folketingstidende 2018-19, A, L 189 som fremsat, side 116 ff.

Det foreslås, at virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede e-penge og virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester skal have en whistleblowerordning i overensstemmelse med § 26, når virksomheden har mere end fem ansatte.

Virksomhedens ansatte vil via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kunne indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af lov om betalinger, regler fastsat i medfør heraf eller bestemmelser indeholdt i de forordninger, som Finanstilsynet fører tilsyn med i medfør af de regler, der fremgår af § 130, begået af virksomheden, herunder af ansatte, tidligere ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i selskabet. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt.

Med lovforslagets § 7, nr. 6 og **Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.**, udvides tilsynsområdet i § 130, hvorefter Finanstilsynet fører tilsyn med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Kravet i § 26, om at virksomheden skal have en særlig kanal, vil indebære, at virksomheden skal have etableret en ordning med det formål, at ansatte som minimum skal kunne indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af lov om betalinger, regler fastsat i medfør heraf eller bestemmelser indeholdt i de forordninger, som Finanstilsynet fører tilsyn med i medfør af de regler, der fremgår af § 130. Dette indebærer, at det er faktiske såvel som potentielle overtrædelser, der kan indberettes om under ordningen.

Som dataansvarlig vil virksomheden til enhver tid skulle efterleve principperne for behandling af personoplysninger, jf. artikel 5 i databeskyttelsesforordningen. Det betyder bl.a., at når personoplysninger ikke længere er nødvendige for at efterleve dokumentationskravet, vil virksomheden som udgangspunkt skulle slette eller anonymisere personoplysningerne.

At kanalen tillige skal være uafhængig og selvstændig vil betyde, at der skal etableres en selvstændig funktion, der er uafhængig af den daglige ledelse, og hvor indberetning kan ske uden om de normale procedurer. Det kan f.eks. være direkte til den afdeling eller ansatte, som behandler indberetningerne.

Ordningen efter § 26, stk. 1, skal være indrettet således, at indberetninger om en virksomheds overtrædelse eller potentielle overtrædelse af lov om betalinger, regler fastsat i medfør heraf eller bestemmelser indeholdt i de forordninger, som Finanstilsynet fører tilsyn med i medfør af de regler, der fremgår af § 130 skal kunne foretages anonymt. At indberetninger skal kunne foretages anonymt indebærer, at den, der indberetter en overtrædelse, kan gøre det fuldstændigt anonymt. Det kan f.eks. ske via en løsning på virksomhedens intranet, hvor der kan indsendes indberetninger uden angivelse af navn, uden mulighed for sporing af computerens IP-adresse og lignende. Indberetningerne bør som udgangspunkt alene være tilgængelige for den afdeling eller ansatte, som behandler indberetningerne.

Anonyme henvendelser til en whistleblowerordning kan svække mulighederne for at bevise, at der er sket forskelsbehandling som følge af indberetningen, jf. § 27, da kravet om anonymitet medfører, at virksomheden ikke ved, hvem der har foretaget indberetningen. Det er imidlertid vigtigt at sikre, at de ansatte, der anvender ordningen, kan være fuldstændig anonyme, idet det kan være svært for en ansat at beslutte at indberette en overtrædelse til virksomheden, hvis det ikke kan ske anonymt. En ansat kan eksempelvis være bange for at miste sit arbejde, imens andre ansatte kan føle, at de har handlet illoyalt over for en kollega eller over for virksomheden.

En overtrædelse eller en potentiel overtrædelse begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden omfatter enhver overtrædelse eller potentiel overtrædelse af virksomhedens forpligtelser, også selvom denne ikke kan henføres til en enkelt person, men eksempelvis skyldes en grundlæggende systemfejl i virksomheden. Der vil tillige kunne blive indberettet overtrædelser, der skyldes en undladelse.

En virksomhed kan outsource en whistleblowerordning til en ekstern leverandør, f.eks. et advokatfirma. En virksomhed kan imidlertid ikke fraskrive sig sine forpligtelser efter lovgivningen, og en virksomhed, der benytter sig af outsourcing, er således fortsat ansvarlig for, at ordningen lever op til lovgivningens krav hertil.

Hvis en virksomhed har valgt at outsource en del af de forpligtelser, der påhviler den, til en ekstern virksomhed, kan de ansatte i virksomheden også indberette manglende efterlevelse af forpligtelserne, som sker hos det eksterne selskab, til virksomhedens whistleblowerordning. Ansatte hos det eksterne selskab vil kunne indberette overtrædelser til Finanstilsynet.

Et selskab, som varetager, administrerer eller på anden måde håndterer en ordning på vegne af en virksomhed med begrænset tilladelse efter §§ 50-51, skal være opmærksomme på anden særlovgivning, der kan være til hinder herfor. Selskaber, der varetager, administrerer eller på anden måde håndterer en ordning på vegne af virksomheder omfattet den foreslåede bestemmelse, skal endvidere være

opmærksom på eventuelle lovbestemte oplysningsforpligtelser, som virksomhederne er underlagt efter f.eks. hvidvaskloven m.v., idet denne bestemmelse ikke fritager virksomheden herfor.

Virksomhederne skal følge op på indberetninger til ordningen og kunne dokumentere skriftligt, hvordan de har fulgt op på indberetningerne. Det kan f.eks. være efter anmodning fra Finanstilsynet som led i Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, jf. § 132 i lov om betalinger. Det sikrer bedre kontrol med overholdelse af den finansielle regulering, og at de omfattede virksomheder får fulgt op på indberetninger om overtrædelser og potentielle overtrædelser af lov om betalinger, regler fastsat i medfør heraf eller bestemmelser indeholdt i de forordninger, som Finanstilsynet fører tilsyn med i medfør af de regler, der fremgår af § 130 og dokumenteret dette på fyldestgørende vis.

Hvilke oplysninger, virksomheden skal opbevare for at opfylde dokumentationskravet, vil være op til den enkelte virksomhed at vurdere. Det kan f.eks. være relevant mailkorrespondance, interne undersøgelsesrapporter eller andet materiale, der dokumenterer, at virksomheden på betryggende vis har fulgt op på indberetningerne.

Som dataansvarlig vil virksomheden til enhver tid skulle efterleve principperne for behandling af personoplysninger, jf. artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2016/679/EU af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen). Det betyder bl.a., at når personoplysninger ikke længere er nødvendige for at efterleve dokumentationskravet, vil virksomheden som udgangspunkt skulle slette eller anonymisere personoplysningerne.

Hvis en virksomhed har outsourcet whistleblowerordningen til en ekstern leverandør, er denne leverandør databehandler i henhold til artikel 4, nr. 8, i databeskyttelsesforordningen. Leverandøren skal derfor også efterleve principperne for behandling af personoplysninger, herunder reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Ordningen kan efter § 26, stk. 1, etableres gennem en kollektiv overenskomst. I praksis betyder det, at arbejdsmarkedets parter efter aftale med virksomheden har mulighed for at etablere en ordning i f.eks. et fagforbund, hvortil ansatte i virksomheden kan indberette overtrædelser. En whistleblowerordning for en virksomhed med begrænset tilladelse til at udstede e-penge og en virksomhed med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, der baserer sig på en aftale mellem de forhandlingsberettigede parter, skal leve op til kravene i § 26, stk. 1, som beskrevet ovenfor. Gennem en kollektiv overenskomst skal forstås i overensstemmelse med artikel 152, artikel 154, stk. 1, og artikel 155, stk. 1, i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsområde samt artikel 28 i den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder.

Pligten til at videregive informationerne kan følge af anden særlovgivning, jf. eksempelvis hvidvaskloven.

Det følger af § 26, stk. 3, at stk. 1 alene finder anvendelse for virksomheder, som beskæftiger flere end 5 ansatte. Det findes ikke at være proportionalt at kræve, at virksomheder med op til 5 ansatte skal etablere en whistleblowerordning. For at sikre, at virksomhederne har den fornødne tid til at etablere ordningen ved overskridelser af grænsen på 5 ansatte, fremgår det af § 26, stk. 3, 2. pkt., at ordningen nævnt i stk. 1 og 2 skal være etableret senest 3 måneder efter, at virksomheden har ansat den sjette ansatte.

Finanstilsynet kan i særlige tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning, dispensere fra kravet i stk. 1. Dispensation kan alene gives, hvor der foreligger særlige forhold som tilsiger, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at stille krav om etablering af en whistleblowerordning. Eksempler herpå kan være, hvis overskridelsen af grænsen på 5 ansatte er midlertidig, eller hvis virksomheden er under afvikling.

Det foreslås desuden, at en virksomhed med begrænset tilladelse til at udstede e-penge og en virksomhed med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester skal overholde § 27. Det betyder, at virksomheden i medfør af § 27, stk. 1, ikke må udsætte ansatte eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af, at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet en overtrædelse eller en potentiel overtrædelse af lov om betalinger, regler fastsat i medfør heraf eller bestemmelser indeholdt i de forordninger, som Finanstilsynet fører tilsyn med i medfør af de regler, der fremgår af § 130, til Finanstilsynet eller til en ordning i virksomheden.

Ved indberetning forstås enhver anmeldelse eller meddelelse til Finanstilsynet eller til en virksomheds whistleblowerordning omhandlende en virksomheds, herunder en ansats eller et bestyrelsesmedlems, overtrædelse eller mulige overtrædelse af lov om betalinger, regler fastsat i medfør heraf eller bestemmelser indeholdt i de forordninger, som Finanstilsynet fører tilsyn med i medfør af de regler, der fremgår af § 130. Indberetning til whistleblowerordninger etableret via kollektiv overenskomst efter § 26, stk. 2, er også omfattet af § 27.

Der skal være årsagssammenhæng mellem den ufordelagtige behandling eller de ufordelagtige følger og den ansattes indberetning af en overtrædelse. Det er således den ansattes indberetning til Finanstilsynet eller den interne whistleblowerordning af virksomhedens overtrædelse eller mulige overtrædelse af lov om betalinger, regler fastsat i medfør heraf eller bestemmelser indeholdt i de forordninger, som Finanstilsynet fører tilsyn med i medfør af de regler, der fremgår af § 130 og ikke andre forhold, der skal være årsag til den ufordelagtige behandling eller de ufordelagtige følger.

En indberetning til Finanstilsynet eller virksomhedens interne whistleblowerordning, der er foretaget med rimelig grund af en ansat, kan ikke anses for brud på regler om tavshedspligt, hvad enten disse regler følger af lov, bekendtgørelse eller en kontrakt.

Det er alene den ansattes indberetning af overtrædelse af regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af, der er omfattet af beskyttelsen i den foreslåede bestemmelse. For love, som både Finanstilsynet

og andre myndigheder påser overholdelsen af, omfatter beskyttelsen i den foreslåede bestemmelse ikke indberetning af overtrædelse af den del af lovgivningen, som påses af andre myndigheder. Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen påser eksempelvis begge overholdelsen af lovebekendtgørelse nr. 1287 af 20. november 2018 om godkendte revisorer og revisionsvirksomheder (revisorloven).

Forbuddet mod ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger gælder også ved fastsættelse, tildeling og udbetaling af variabel løn til ansatte eller tidligere ansatte. Det indebærer, at en virksomhed med begrænset tilladelse til at udstede e-penge og en virksomhed med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester ikke må begrænse den ansattes eller tidligere ansattes variable løndele på grundlag af, at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet virksomhedens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af lov om betalinger, regler fastsat i medfør heraf eller bestemmelser indeholdt i de forordninger, som Finanstilsynet fører tilsyn med i medfør af de regler, der fremgår af § 130 til Finanstilsynet eller til en ordning i virksomheden.

Ved vurderingen af om en person er ansat eller tidligere ansat i virksomheden kan følgende forhold indgå: Aftalegrundlaget for en persons ansættelse, f.eks. om en person har eller har haft en ansættelseskontrakt, om virksomheden har eller har haft instruksbeføjelse over personen, om virksomheden bestemmer eller har bestemt personens arbejdstider, om personen aflønnes eller har været aflønnet som en ansat, om personen i overvejende grad har eller har haft én og samme arbejdsgiver, om virksomheden fører eller har ført tilsyn og kontrol med personens arbejde, om virksomheden afholder eller har afholdt udgifter forbundet med personens arbejde, og om personen har eller har haft ret til opsigelsesvarsel. Opregningen er ikke udtømmende, og andre forhold vil ligeledes kunne indgå i vurderingen.

Ved variable løndele forstås aflønningsordninger, hvor den endelige aflønning ikke er kendt på forhånd, herunder bonusordninger, resultatkontrakter, engangsvederlag og andre lignende ordninger, der ikke er en del af den faste løndel.

Når virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede e-penge og virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester foreslås at være omfattet af § 27, må de ikke ved fastsættelse, tildeling eller udbetaling af variabel løn til deres ansatte eller tidligere ansatte begrænse den variable løndel på grundlag af, at personen har indberettet en overtrædelse eller en potentiel overtrædelse af lov om betalinger, regler fastsat i medfør heraf eller bestemmelser indeholdt i de forordninger, som Finanstilsynet fører tilsyn med i medfør af de regler, der fremgår af § 130 til Finanstilsynet eller til en ordning i virksomheden. Det vil eksempelvis indebære, at virksomheden ikke må betinge en variabel løndel af, at en ansat ikke har foretaget indberetninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af lov om betalinger, regler fastsat i medfør heraf eller bestemmelser indeholdt i de forordninger, som Finanstilsynet fører tilsyn med i medfør af de regler, der fremgår af § 130 til Finanstilsynet eller til virksomhedens ordning. Forslaget indebærer eksempelvis også, at virksomheden heller ikke kan undlade at udbetale en variabel løndel til en tidligere ansat på grundlag af, at personen har

foretaget en indberetning om en overtrædelse eller en potentiel overtrædelse begået af virksomheden eller dens ledelse til Finanstilsynet eller til virksomhedens ordning.

Virksomheden må heller ikke reducere eller undlade at udbetale udskudt variabel løn til en tidligere ansat som følge af den tidligere ansattes indberetning til ordningen.

Overtrædelse af den gældende § 27, stk. 1, vil omfatte den situation, hvor en virksomhed udsætter ansatte eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af, at den ansatte eller tidligere ansatte har indberettet virksomhedens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af lov om betalinger, regler fastsat i medfør heraf eller bestemmelser indeholdt i de forordninger, som Finanstilsynet fører tilsyn med i medfør af de regler, der fremgår af § 130, til Finanstilsynet eller til en ordning i virksomheden. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er de virksomheder, som udsætter sine ansatte eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger i strid med den gældende § 27, stk. 1.

Forslaget indebærer, at ansatte eller tidligere ansatte i virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede e- penge og virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, hvis rettigheder er krænket ved overtrædelse af stk. 1, i medfør af § 27, stk. 2, kan tilkendes en godtgørelse i overensstemmelse med principperne i lov om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til beskæftigelse m.v. Godtgørelsen fastsættes under hensyn til den ansattes eller tidligere ansattes ansættelsestid og sagens omstændigheder i øvrigt.

Godtgørelsen skal ikke modsvare et økonomisk tab for den ansatte eller tidligere ansatte. Der er ikke fastsat et maksimum for godtgørelsen. Den fastsættes af domstolene og voldgiftsretterne under hensyn til den ansattes eller tidligere ansattes ansættelsestid og de konkrete omstændigheder i sagen under iagttagelse af bl.a. det EU-retlige effektivitetsprincip, hvorefter reglerne ikke må være udformet således, at de i praksis gør det umuligt eller urimeligt vanskeligt at opnå erstatning. Godtgørelsen skal dække den ikke-økonomiske skade, den ansatte eller tidligere ansatte har lidt, jf. herved princippet om godtgørelse for tort i § 26 i bekendtgørelse nr. 1070 af 24. august 2018 af lov om erstatningsansvar. Efter stk. 1 skal den, der er ansvarlig for en retsstridig krænkelse af en andens frihed, fred, ære eller person, betale den forurettede godtgørelse for tort. Ifølge bemærkningerne til lovforslag lov om erstatningsansvar § 26, stk. 2, udmåles tortgodtgørelse under hensyn til krænkelsens grovhed, handlingens beskaffenhed og omstændighederne i øvrigt, jf. Folketingstidende 2000-01, tillæg A, side L 143 som fremsat, side 19. En eventuel godtgørelse er dog ikke til hinder for, at den ansatte eller tidligere ansatte modtager erstatning for et økonomisk tab, forudsat at betingelserne i henhold til de almindelige erstatningsretlige regler er opfyldt.

Den ansatte eller tidligere ansatte kan ikke få ret til godtgørelse i medfør af flere forskellige regelsæt for samme hændelse. Det samme gør sig gældende, hvis den ansatte eller tidligere ansatte er berettiget til en godtgørelse i henhold til overenskomster og andre arbejdsretlige aftaler. I forbindelse med fastsættelse af godtgørelsen skal domstolene tage udgangspunkt i praksis efter § 16, stk. 3, i lov om

ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til beskæftigelse m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 645 af 8. juni 2011 med senere ændringer, hvorefter godtgørelsen skal fastsættes under hensyn til lønmodtagerens ansættelsestid og sagens omstændigheder i øvrigt.

En ansat eller tidligere ansat, der mener at have været udsat for repressalier m.v. som følge af en indberetning om overtrædelse eller en potentiel overtrædelse af lov om betalinger, regler fastsat i medfør heraf eller bestemmelser indeholdt i de forordninger, som Finanstilsynet fører tilsyn med i medfør af de regler, der fremgår af § 130, til Finanstilsynet eller til et selskabs whistleblowerordning, skal anlægge sag mod virksomheden om krav på godtgørelse ved de almindelige domstole. Hvis den ansattes eller tidligere ansattes overenskomst giver mulighed for behandling af et sådan krav i det fagretlige system, kan den ansatte eller tidligere ansatte indbringe sit krav for de efter overenskomsten aftalte organer som eksempelvis voldgiftretten.

Efter § 27, stk. 3, kan stk. 1 og 2 ikke fraviges ved aftale til ugunst for den ansatte eller tidligere ansatte. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at der aftales en bedre retsstilling for den ansatte eller tidligere ansatte. Efter bestemmelsen vil det ikke være muligt at indgå et udenretligt forlig til fuld og endelig afgørelse, der stiller den ansatte eller tidligere ansatte ringere end bestemmelsen tilsiger.

Finanstilsynet vil i medfør af § 135, stk. 1, nr. 5, kunne inddrage virksomhedens tilladelse, hvis virksomheden ikke opfylder betingelserne i lovens kapitel 2-3, herunder reglerne i § 26 om whistleblowerordning. Virksomheder, der i medfør af § 52 allerede har en tilladelse efter §§ 50-51 skal fra den 1. januar 2020 overholde kravene i §§ 26-27 til en whistleblowerordning. Virksomheder, der først søger om en tilladelse efter vedtagelsen af dette lovforslag, vil allerede ved ansøgningen skulle dokumentere, at de fra 1. januar 2020 har en whistleblowerordning.

Indførelsen af en whistleblowerordning for virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede e-penge og virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester er et nationalt krav, der ikke følger af EU-regler.

Det fremgår af straffebestemmelsen i den gældende § 152, stk. 2, at overtrædelse af § 26, stk. 1, og § 27, stk. 1, er strafbelagt med bøde.

Til nr. 3 (§ 61, stk. 1, i lov om betalinger)

Ifølge § 61 skal virksomheder, som alene udøver aktiviteter omfattet af § 5, nr. 14 og 15, og hvor den samlede værdi af betalingstransaktionerne gennemført i de foregående 12 måneder overstiger en værdi svarende til 1 mio. euro, sende en beskrivelse til Finanstilsynet af virksomhedens aktiviteter. Beskrivelsen skal angive, hvilken undtagelse i § 5, nr. 14 og 15, virksomhedens aktiviteter anses for udøvet under. § 5, nr. 14, omfatter betalingsinstrumenter, der kun kan anvendes til at erhverve varer og tjenester hos udbyderen selv, eller hos et begrænset netværk af udbydere under en forretningsaftale direkte med udstederen af betalingsinstrumentet. § 5, nr. 15, omfatter betalingsinstrumenter, der kun kan anvendes til at erhverve et meget begrænset antal varer og tjenesteydelser. Efter underretningen

vurderer Finanstilsynet oplysningerne og meddeler virksomheden, hvorvidt aktiviteterne er omfattet af reglerne i § 5, nr. 14 eller 15. Formålet med underretningspligten i § 61, stk. 1, er at sikre, at virksomheder ikke uberettiget anvender undtagelsesmuligheden i lovens § 5, nr. 14 og 15.

Det foreslås, at »alene« udgår af bestemmelsen i § 61, stk. 1.

Med forslaget tydeliggøres det, at underretningsforpligtelsen gælder alle virksomheder, der udøver den nævnte aktivitet omfattet af § 5, nr. 14 eller 15, uanset hvilken aktivitet eller hvilke aktiviteter virksomheden derudover måtte udøve.

Den gældende § 61, stk. 1, er en implementering af artikel 37, stk. 2, 1. afsnit, i 2. betalingstjenestedirektiv. Den foreslåede ændring sikrer en mere korrekt implementering af artikel 37, stk. 2, 1. afsnit. For en nærmere beskrivelse af § 61 henvises til bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 157, som fremsat, side 184 og 185.

Til nr. 4 (§ 62, stk. 1 og 3 i lov om betalinger)

Ifølge § 62 skal virksomheder, der kun udøver aktiviteter som omfattet af § 5, nr. 17, sende en beskrivelse til Finanstilsynet af de aktiviteter, som virksomheden udbyder. § 5, nr. 17, omfatter betalingstransaktioner, der gennemføres af en udbyder af elektroniske kommunikationsnet eller kommunikationstjenester på vegne af en abonnent i tillæg til kommunikationstjenesten, jf. dog § 62, såfremt transaktionen opkræves over den til abonnementet tilknyttede regning, anvendes til donation til almennyttig virksomhed, køb af billetter eller køb af digitalt indhold og stemmebaserede tjenester, og ikke overstiger en værdi svarende til 50 euro eller den samlede værdi af transaktioner for en enkelt abonnent overstiger ikke en værdi svarende til 300 euro pr. måned.

Efter underretningen vurderer Finanstilsynet virksomhedernes beskrivelse af de aktiviteter, der er omfattet af § 5, nr. 17, og meddeler virksomheden, hvorvidt aktiviteterne er omfattet af reglen. Virksomheder, der kun udøver aktiviteter omfattet af § 5, nr. 17, skal senest den 1. maj hvert år indsende en erklæring til Finanstilsynet om, at virksomheden overholder de i § 15, nr. 17, nævnte kriterier.

Formålet med underretningspligten i § 62, stk. 1, er at sikre, at virksomheder ikke uberettiget anvender undtagelsesmuligheden for lovens § 5, nr. 17.

Det foreslås, at »kun« udgår i § 62, stk. 1 og 3.

Med forslaget tydeliggøres det, at underretningsforpligtelsen gælder alle virksomheder, der udøver den nævnte aktivitet omfattet af § 5, nr. 17, uanset hvilken aktivitet eller hvilke aktiviteter virksomheden i øvrigt måtte udøve.

Den gældende § 62 er en implementering af artikel 37, stk. 3, i 2. betalingstjenestedirektiv. Den foreslåede ændring sikrer en mere korrekt implementering af artikel 37, stk. 3.

Til nr. 5 (...)

Til nr. 6 (§ 130, stk. 1, 2. pkt., i lov om betalinger)

Ifølge § 130, stk. 1, påser Finanstilsynet overholdelsen af loven, med undtagelse af § 27 om whistleblowerbeskyttelse, og regler udstedt i medfør af loven. Desuden påser Finanstilsynet bl.a. overholdelsen af artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen.

Det foreslås at ændre § 130, stk. 1, 2. pkt., så Finanstilsynet påser overholdelsen af artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Ændringen foreslås at træde i kraft den 19. april 2020, jf. artikel 2, litra b og d, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/518 af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Med forslaget ændres angivelsen af bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, som Finanstilsynet påser overholdelsen af. Herefter fører Finanstilsynet også tilsyn med de nye artikler 3a, stk. 1-4 og 7, og 3b, der er indført med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Artikel 3a, stk. 1, vedrører de oplysninger, der skal gives om vekselgebyrer og den gældende vekselkurs i forbindelse med kortbaserede transaktioner. I medfør af bestemmelsen skal betalingstjenesteudbydere og parter, der udbyder valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på det salgssted, som er omhandlet i artikel 59, stk. 2, i 2. betalingstjenestedirektiv, udtrykke disse samlede vekselgebyrer som et procentuelt avancetillæg i forhold til de senest tilgængelige vekselkurser for euro, der er udstedt af Den Europæiske Centralbank (ECB). Avancetillægget skal oplyses til betaleren, før betalingstransaktionen initieres.

Betalingstjenesteudbydere skal ifølge artikel 3a, stk. 2, også offentliggøre avancetillæggene på en forståelig og let tilgængelig måde på en bredt og let tilgængelig elektronisk platform.

Foruden oplysninger om vekselgebyrer og vekselkurs skal den part, der leverer valutaomregningstjenesten i en pengeautomat eller på salgsstedet, før betalingstransaktionen initieres ifølge artikel 3a, stk. 3, oplyse betaleren følgende: Det beløb, som skal betales til betalingsmodtageren i den valuta,

som betalingsmodtageren anvender, og det beløb, som betaleren skal betale i den valuta, som betalers konto føres i.

En part, der leverer valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på salgsstedet, skal ifølge artikel 3a, stk. 4, klart anføre oplysninger om vekselgebyrer og vekselkurs i pengeautomaten eller på salgsstedet. Før betalingstransaktionen initieres, skal parten også underrette betaleren om muligheden for at betale i den valuta, som betalingsmodtageren anvender, og med den valutaomregning, der efterfølgende udføres af betalerens betalingstjenesteudbyder. De nævnte oplysninger skal også stilles til rådighed for betaleren på et varigt medium, efter at transaktionen er blevet initieret.

De omhandlede oplysninger skal ifølge artikel 3a, stk. 7, fremlægges gratis og på en neutral og forståelig måde.

Artikel 3b stiller krav om, at hvor en valutaomregningstjeneste tilbydes af betalerens betalingstjenesteudbyder i forbindelse med en kreditoverførsel som nærmere defineret i artikel 4, nr. 24, i direktiv 2015/2366/EU, der initieres online direkte ved brug af betalingstjenesteudbyderens websted eller mobilbankapplikation, skal betalingstjenesteudbyderen i bestemte situationer, før betalingstransaktionen initieres, informere betaleren på en klar, neutral og forståelig måde om de anslåede gebyrer for valutaomregningstjenester, der gælder for kreditoverførslen. Forud for initieringen af en betalingstransaktion meddeler betalingstjenesteudbyderen på en klar, neutral og forståelig måde betaleren den samlede anslåede kreditoverførsel i den valuta, som betalerens konto føres i, herunder eventuelle transaktionsgebyrer og eventuelle vekselgebyrer. Betalingstjenesteudbyderen skal også oplyse det anslåede beløb, der skal overføres til betalingsmodtageren i den valuta, som betalerens konto føres i.

Med lovforslaget skal Finanstilsynet ikke længere føre tilsyn med artikel 8 om sikring af adgang til direkte debiteringstransaktioner. Artikel 8 blev ophævet ved artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2012/260/EU af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009.

Det skal bemærkes, at ved eventuel videregivelse og indhentelse af personoplysninger vil de gældende regler vedrørende persondatabeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen af persondata altid skal ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Til nr. 7 (§ 138, stk. 1, 8. pkt., i lov om betalinger)

Ifølge § 138, stk. 1, 8. pkt., skal Finanstilsynets beslutning om bl.a. at overgive sager efter artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen til politimæssig efterforskning offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af virksomhedens navn.

Det foreslås at ændre § 138, stk. 1, 8. pkt., så Finanstilsynet på sin hjemmeside skal offentliggøre beslutning om at overgive sager til politimæssig efterforskning med hjemmel i artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Ændringen foreslås at træde i kraft den 19. april 2020, jf. artikel 2, litra b og d, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Med forslaget ændres angivelsen af bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001. Herefter skal Finanstilsynet også offentliggøre beslutning om overgivelse af sager til politimæssig efterforskning med hjemmel i de nye artikler 3a, stk. 1-4 og 7, og 3b, der er indført med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Artikel 3a, stk. 1, vedrører de oplysninger, der skal gives om vekselgebyrer og den gældende vekselkurs i forbindelse med kortbaserede transaktioner. I medfør af bestemmelsen skal betalingstjenesteudbydere og parter, der udbyder valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på det salgssted, som er omhandlet i artikel 59, stk. 2, i 2. betalingstjenestedirektiv, udtrykke disse samlede vekselgebyrer som et procentuelt avancetillæg i forhold til de senest tilgængelige vekselkurser for euro, der er udstedt af Den Europæiske Centralbank (ECB). Avancetillægget skal oplyses til betaleren, før betalingstransaktionen initieres.

Betalingstjenesteudbydere skal ifølge artikel 3a, stk. 2, også offentliggøre avancetillæggene på en forståelig og let tilgængelig måde på en bredt og let tilgængelig elektronisk platform.

Foruden oplysninger om vekselgebyrer og vekselkurs skal den part, der leverer valutaomregningstjenesten i en pengeautomat eller på salgsstedet, før betalingstransaktionen initieres ifølge artikel 3a, stk. 3, oplyse betaleren følgende: Det beløb, som skal betales til betalingsmodtageren i den valuta, som betalingsmodtageren anvender, og det beløb, som betaleren skal betale i den valuta, som betalers konto føres i.

En part, der leverer valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på salgsstedet, skal ifølge artikel 3a, stk. 4, klart anføre oplysninger om vekselgebyrer og vekselkurs i pengeautomaten eller på salgsstedet. Før betalingstransaktionen initieres, skal parten også underrette betaleren om muligheden for at betale i den valuta, som betalingsmodtageren anvender, og med den valutaomregning, der efterfølgende udføres af betalerens betalingstjenesteudbyder. De nævnte oplysninger skal også stilles til rådighed for betaleren på et varigt medium, efter at transaktionen er blevet initieret.

De omhandlede oplysninger skal ifølge artikel 3a, stk. 7, fremlægges gratis og på en neutral og forståelig måde.

Artikel 3b stiller krav om, at hvor en valutaomregningstjeneste tilbydes af betalerens betalingstjenesteudbyder i forbindelse med en kreditoverførsel som nærmere defineret i artikel 4, nr. 24, i direktiv 2015/2366/EU, der initieres online direkte ved brug af betalingstjenesteudbyderens websted eller mobilbankapplikation, skal betalingstjenesteudbyderen i bestemte situationer, før betalingstransaktionen initieres, informere betaleren på en klar, neutral og forståelig måde om de anslåede gebyrer for valutaomregningstjenester, der gælder for kreditoverførslen. Forud for initieringen af en betalingstransaktion meddeler betalingstjenesteudbyderen på en klar, neutral og forståelig måde betaleren den samlede anslåede kreditoverførsel i den valuta, som betalerens konto føres i, herunder eventuelle transaktionsgebyrer og eventuelle vekselgebyrer. Betalingstjenesteudbyderen skal også oplyse det anslåede beløb, der skal overføres til betalingsmodtageren i den valuta, som betalerens konto føres i.

Med lovforslaget skal Finanstilsynet ikke længere offentliggøre information om, at sager vedrørende artikel 8 om sikring af adgang til direkte debiteringstransaktioner. Artikel 8 blev ophævet ved artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2012/260/EU af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009.

Det skal bemærkes, at ved eventuel videregivelse og indhentelse af personoplysninger vil de gældende regler vedrørende persondatabeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen af persondata altid skal ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Til nr. 8 (§ 139, stk. 1, 2. pkt., i lov om betalinger)

Ifølge § 139, stk. 1, 2. pkt., skal Finanstilsynet orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af bl.a. artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen.

Det foreslås at ændre § 139, stk. 1, 2. pkt., så bestemmelsen finder anvendelse for sager vedrørende artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Ændringen foreslås at træde i kraft den 19. april 2020, jf. artikel 2, litra b og d, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Med forslaget ændres angivelsen af bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, som Finanstilsynet skal orientere offentligheden om, hvis sagerne er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af bestemmelserne. Herefter skal Finanstilsynet også orientere om sager omfattet af de nye artikler 3a, stk. 1-4 og 7, og 3b, der er indført med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Artikel 3a, stk. 1, vedrører de oplysninger, der skal gives om vekselgebyrer og den gældende vekselkurs i forbindelse med kortbaserede transaktioner. I medfør af bestemmelsen skal betalingstjenesteudbydere og parter, der udbyder valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på det salgssted, som er omhandlet i artikel 59, stk. 2, i 2. betalingstjenestedirektiv, udtrykke disse samlede vekselgebyrer som et procentuelt avancetillæg i forhold til de senest tilgængelige vekselkurser for euro, der er udstedt af Den Europæiske Centralbank (ECB). Avancetillægget skal oplyses til betaleren, før betalingstransaktionen initieres.

Betalingstjenesteudbydere skal ifølge artikel 3a, stk. 2, også offentliggøre avancetillæggene på en forståelig og let tilgængelig måde på en bredt og let tilgængelig elektronisk platform.

Foruden oplysninger om vekselgebyrer og vekselkurs skal den part, der leverer valutaomregningstjenesten i en pengeautomat eller på salgsstedet, før betalingstransaktionen initieres ifølge artikel 3a, stk. 3, oplyse betaleren følgende: Det beløb, som skal betales til betalingsmodtageren i den valuta, som betalingsmodtageren anvender, og det beløb, som betaleren skal betale i den valuta, som betalers konto føres i.

En part, der leverer valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på salgsstedet, skal ifølge artikel 3a, stk. 4, klart anføre oplysninger om vekselgebyrer og vekselkurs i pengeautomaten eller på salgsstedet. Før betalingstransaktionen initieres, skal parten også underrette betaleren om muligheden for at betale i den valuta, som betalingsmodtageren anvender, og med den valutaomregning, der efterfølgende udføres af betalerens betalingstjenesteudbyder. De nævnte oplysninger skal også stilles til rådighed for betaleren på et varigt medium, efter at transaktionen er blevet initieret.

De omhandlede oplysninger skal ifølge artikel 3a, stk. 7, fremlægges gratis og på en neutral og forståelig måde.

Artikel 3b stiller krav om, at hvor en valutaomregningstjeneste tilbydes af betalerens betalingstjenesteudbyder i forbindelse med en kreditoverførsel som nærmere defineret i artikel 4, nr. 24, i direktiv 2015/2366/EU, der initieres online direkte ved brug af betalingstjenesteudbyderens websted eller mobilbankapplikation, skal betalingstjenesteudbyderen i bestemte situationer, før betalingstransaktionen initieres, informere betaleren på en klar, neutral og forståelig måde om de anslåede gebyrer for

valutaomregningstjenester, der gælder for kreditoverførslen. Forud for initieringen af en betalings-transaktion meddeler betalingstjenesteudbyderen på en klar, neutral og forståelig måde betaleren den samlede anslåede kreditoverførsel i den valuta, som betalerens konto føres i, herunder eventuelle transaktionsgebyrer og eventuelle vekselgebyrer. Betalingstjenesteudbyderen skal også oplyse det anslåede beløb, der skal overføres til betalingsmodtageren i den valuta, som betalerens konto føres i.

Med lovforslaget skal Finanstilsynet ikke længere orientere offentligheden om sager vedrørende artikel 8 om sikring af adgang til direkte debiteringstransaktioner. Artikel 8 blev ophævet ved artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2012/260/EU af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009.

Det skal bemærkes, at ved eventuel videregivelse og indhentelse af personoplysninger vil de gældende regler vedrørende persondatabeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen af persondata altid skal ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Til nr. 9 (§ 143 i lov om betalinger)

Ifølge § 143 kan afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til bl.a. artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen indbringes for Erhvervsankenævnet af den, som afgørelsen retter sig mod, senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Det foreslås at ændre § 143, så Finanstilsynets afgørelser kan indbringes for Erhvervsankenævnet, når afgørelserne er truffet med hjemmel i artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4, og 7, artikel 3b og 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Ændringen foreslås at træde i kraft den 19. april 2020, jf. artikel 2, litra b og d, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Med forslaget ændres omfanget af afgørelser fra Finanstilsynet, der kan indbringes for Erhvervsankenævnet. Herefter kan også afgørelser truffet efter artikel 3a, stk. 1-4 og 7 og artikel 3b i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, der er indført med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer, indbringes for Erhvervsankenævnet.

Artikel 3a, stk. 1, vedrører de oplysninger, der skal gives om vekselgebyrer og den gældende vekselkurs i forbindelse med kortbaserede transaktioner. I medfør af bestemmelsen skal betalingstjenesteudbydere og parter, der udbyder valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på det salgssted, som er omhandlet i artikel 59, stk. 2, i 2. betalingstjenestedirektiv, udtrykke disse samlede vekselgebyrer som et procentuelt avancetillæg i forhold til de senest tilgængelige vekselkurser for euro, der er udstedt af Den Europæiske Centralbank (ECB). Avancetillægget skal oplyses til betaleren, før betalingstransaktionen initieres.

Betalingstjenesteudbydere skal ifølge artikel 3a, stk. 2, også offentliggøre avancetillæggene på en forståelig og let tilgængelig måde på en bredt og let tilgængelig elektronisk platform.

Foruden oplysninger om vekselgebyrer og vekselkurs skal den part, der leverer valutaomregningstjenesten i en pengeautomat eller på salgsstedet, før betalingstransaktionen initieres ifølge artikel 3a, stk. 3, oplyse betaleren følgende: Det beløb, som skal betales til betalingsmodtageren i den valuta, som betalingsmodtageren anvender, og det beløb, som betaleren skal betale i den valuta, som betalers konto føres i.

En part, der leverer valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på salgsstedet, skal ifølge artikel 3a, stk. 4, klart anføre oplysninger om vekselgebyrer og vekselkurs i pengeautomaten eller på salgsstedet. Før betalingstransaktionen initieres, skal parten også underrette betaleren om muligheden for at betale i den valuta, som betalingsmodtageren anvender, og med den valutaomregning, der efterfølgende udføres af betalerens betalingstjenesteudbyder. De nævnte oplysninger skal også stilles til rådighed for betaleren på et varigt medium, efter at transaktionen er blevet initieret.

De omhandlede oplysninger skal ifølge artikel 3a, stk. 7, fremlægges gratis og på en neutral og forståelig måde.

Artikel 3b stiller krav om, at hvor en valutaomregningstjeneste tilbydes af betalerens betalingstjenesteudbyder i forbindelse med en kreditoverførsel som nærmere defineret i artikel 4, nr. 24, i direktiv 2015/2366/EU, der initieres online direkte ved brug af betalingstjenesteudbyderens websted eller mobilbankapplikation, skal betalingstjenesteudbyderen i bestemte situationer, før betalingstransaktionen initieres, informere betaleren på en klar, neutral og forståelig måde om de anslåede gebyrer for valutaomregningstjenester, der gælder for kreditoverførslen. Forud for initieringen af en betalingstransaktion meddeler betalingstjenesteudbyderen på en klar, neutral og forståelig måde betaleren den samlede anslåede kreditoverførsel i den valuta, som betalerens konto føres i, herunder eventuelle transaktionsgebyrer og eventuelle vekselgebyrer. Betalingstjenesteudbyderen skal også oplyse det anslåede beløb, der skal overføres til betalingsmodtageren i den valuta, som betalerens konto føres i.

Med lovforslaget vil der ikke længere være klageadgangen for sager truffet efter artikel 8 om sikring af adgang til direkte debiteringstransaktioner. Artikel 8 blev ophævet ved artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2012/260/EU af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009.

Det skal bemærkes, at ved eventuel videregivelse og indhentelse af personoplysninger vil de gældende regler vedrørende persondatabeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen af persondata altid skal ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Til nr. 10 (§ 145, stk. 7, 2. pkt., i lov om betalinger)

Det følger af § 145, stk. 7, at lov om offentlighed i forvaltningen ikke gælder for sager efter stk. 1. Dog finder § 8, i lov om offentlighed i forvaltningen tilsvarende anvendelse på sager efter stk. 1 . 1. og 2. pkt. gælder tillige, når oplysninger tilvejebragt efter stk. 2 er videregivet til en anden forvaltningsmyndighed. Virksomheder kan således søge om egenaccess, jf. § 8 i lov om offentlighed i forvaltningen.

Da tilsynet efter stk. 1 og 2 i vidt omfang svarer til konkurrencelovens regulering af virksomheder med en dominerende stilling, er det fundet hensigtsmæssigt og konsekvent fortsat at regulere offentlighedsspørgsmålet, jf. forslaget til stk. 7, på samme måde, som det er sket i konkurrenceloven.

Det foreslås, at ændre § 145, stk. 7, 2. pkt., således at det fremgår af bestemmelsen, at virksomheder har ret til egenaccess i sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse.

Foreslaget indebærer, at der kun er adgang til egenaccess for virksomheder. En virksomheds ret til egenaccess omfatter som udgangspunkt ret til indsigt i oplysninger, der vedrører virksomheden som sådan, herunder oplysninger om virksomhedens medarbejdere i deres virke som medarbejdere for virksomheden. For enkeltmandsvirksomheder omfatter retten til egenaccess også ret til indsigt i oplysninger om ejeren.

På denne måde vil den ændring, som blev foretaget i forbindelse med forslag til lov om ændring af konkurrenceloven den 4. oktober 2017 i forbindelse med virksomheders adgang til egenaccess, også blive indført i lov om betalinger. Ved denne ændring af konkurrenceloven blev det gjort klart, at der alene er adgang til egenaccess for virksomheder i sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse. Ændringen medførte, at en virksomhed har ret til egenaccess i enhver sag, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse, uanset om virksomheden selv er part heri. I henhold til Konkurrenceloven har en virksomhed således ikke ret til egenaccess i undersøgelsessager, hvorved blandt andet menes undersøgelser på et indledende stadie og undersøgelser i forbindelse med konkurrenceanalyser og sektorundersøgelser.

Med henblik på at sikre, at virksomheder ikke behandles forskelligt i sager, der i vidt omfang må forventes at indeholde de samme typer information, ændres ordlyden i lov om betalinger, således at retten til egenaces kommer til at svare til bestemmelsen i konkurrenceloven. Det betyder, at en virksomheds ret til egenaces bliver begrænset til de områder, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse. Konkret vil en virksomhed derfor ikke kunne få egenaces i forbindelse med indledende undersøgelser i forbindelse med styrelsens tilsyn eller undersøgelser, hvor der ikke vil blive truffet en afgørelse.

Hvis Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fx på baggrund af en klage indleder en undersøgelse af en eller flere virksomheders forhold, og denne undersøgelse er på et indledende stadie og (endnu) ikke har karakter af en sag, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse, vil virksomhederne ikke være berettigede til partsaktindsigt eller egenaces. Virksomhederne vil først være berettiget til partsaktindsigt eller egen acces, når der er tale om en sag, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse.

På denne måde sikres, at offentlighedsspørgsmålet, jf. forslaget til stk. 7, fortsat reguleres på samme måde, som det er sket i konkurrenceloven, ligesom det også er intentionen med lov om betalinger ifølge lovbemærkningerne.

Til nr. 11 (...)

Til nr. 12 (§ 152, stk. 2, i lov om betalinger)

Ifølge § 152, stk. 2, straffes overtrædelser af artikel 3, stk. 1, artikel 4, stk. 1, 3 og 4, artikel 6 og 7 og artikel 8, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, med bøde.

Det foreslås at ændre § 152, stk. 2, så det kan straffes med bøde at overtræde artikel 3, stk. 1 og 1a, artikel 4, stk. 1, 3 og 4, artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Ændringen foreslås at træde i kraft den 15. december 2019, jf. artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Med lovforslaget udvides strafbestemmelsen til at omfatte artikel 3, stk. 1a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Artikel 3, stk. 1a, indeholder en forpligtelse for udbydere af betalingstjenester til at opkræve samme gebyrer af en bruger af betalingstjenester ved grænseoverskridende betalinger i den nationale valuta

i en medlemsstat, der har udvidet forordningens anvendelsesområde til sin nationale valuta, som betalingstjenesteudbyderen opkræver af betalingstjenestebrugere for tilsvarende indenlandske betalinger af samme værdi og i samme valuta.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 3, stk. 1a, er betalingstjenesteudbydere, der udfører en grænseoverskridende betaling i den nationale valuta i en medlemsstat, der har besluttet, at forordningen skal omfatte landets nationale valuta. Danmark har på tidspunktet for dette lovforslags fremsættelse ikke udnyttet muligheden for at udvide forordningens anvendelsesområde. Sanktioneringen af artikel 3, stk. 1a, får derfor først betydning, hvis Danmark senere beslutter at udvide forordningens anvendelsesområde. Sverige er en medlemsstat, der har meddelt en sådan beslutning. Det vil eksempelvis udgøre en overtrædelse af bestemmelsen, hvis en betalingstjenesteudbyder opkræver et højere gebyr for en grænseoverskridende betaling i svenske kroner i Sverige end for en tilsvarende indenlandsk betaling af samme værdi og i svenske kroner.

Det følger af § 152, stk. 5, i lov om betalinger, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter 5. kapitel i straffeloven. Af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven fremgår, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Ved valg af ansvarssubjekt er det udgangspunktet, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til – ud over tiltalen mod den juridiske person – tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed.

En fysisk person kan endvidere gøres ansvarlig, i det omfang en strafbar handling er udført på vegne af og til gavn for den juridiske person.

Ved udmålingen af bøder bør der, ud over de almindelige strafudmålingsprincipper i straffelovens kapitel 10, indgå betragtninger om, at der skal være en sammenhæng mellem virksomhedernes finansielle styrke, grovheden af overtrædelsen og bødestørrelsen. Baggrunden herfor er at sikre, at sanktionsniveauet for overtrædelser er mærkbart for alle aktører, således at bøder vil have en pønalt og præventiv effekt. Vurderingen af overtrædelsens grovhed bør foregå uafhængigt af gerningsmandens økonomiske forhold.

Endelig foreslås det, at artikel 8 udgår, da bestemmelsen blev ophævet ved artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2012/260/EU af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009.

Til § 8

Til nr. 1 (§ 61 i lov om firmapensionskasser)

Den gældende § 61, stk. 1, kræver, at alle medlemmer af bestyrelsen og direktionen skal underskrive årsrapporten og datere underskriften. Underskrifterne skal gives i tilknytning til en ledelsespåtegning med et nærmere bestemt indhold. Lovens § 115 giver mulighed for, at underskrifterne kan gives digitalt.

Kravet om underskrifternes tilknytning til ledelsespåtegningen kan imidlertid ikke opfyldes, når der underskrives digitalt, fordi de digitale underskriftsløsninger, der kendes i dag, f.eks. NemID, ikke muliggør, at underskriften placeres i tilknytning til ledelsespåtegningen, da det er dokumentet i sin helhed, der underskrives digitalt.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i § 61, stk. 2, hvorefter kravet om, at underskriften skal gives i tilknytning til en ledelsespåtegning, bortfalder, når der underskrives digitalt, men at underskriverens navn i så fald skal fremgå tydeligt i tilknytning til ledelsespåtegningen.

Forslaget har til formål at sikre, at kravet om tilknytning til ledelsespåtegning ikke er til hinder for, at der kan anvendes digitale underskrifter, når ledelsesmedlemmerne skal underskrive årsrapporten. Af hensyn til regnskabsbrugernes mulighed for at identificere underskriverne foreslås det samtidig i den nye bestemmelses 2. pkt., at underskriverens navn skal fremgå tydeligt, dvs. med trykte bogstaver, i tilknytning til ledelsespåtegningen.

En bestemmelse svarende til den foreslåede findes i § 9, stk. 2, i årsregnskabsloven, men har ikke hidtil været gældende for firmapensionskasser, der ikke er omfattet af årsregnskabsloven. Med lovforslaget tilvejebringes dermed parallelitet i regler for forskellige virksomhedstyper på et område, hvor der ikke er grund til forskelle.

Til nr. 2 (§ 117, stk. 2, i lov om firmapensionskasser)

Overtrædelse af § 61, stk. 1 og 2 og stk. 3, 1. pkt., straffes med bøde.

Med lovforslaget indsættes et nyt stk. 2 i § 61. Stykke 2 og 3 bliver herefter stykke 3 og 4. Som konsekvens heraf foreslås det at ændre henvisningen fra § 61, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1. pkt., til § 61, stk. 1 og 3, og stk. 4, 1. pkt.

Til § 9

Til nr. 1 (§ 65 a i lov om arbejdsskadesikring)

Den gældende § 65 a, stk. 1, kræver, at alle medlemmer af bestyrelsen og direktionen skal underskrive årsrapporten og datere underskriften. Underskrifterne skal gives i tilknytning til en ledelsespåtegning med et nærmere bestemt indhold. Lovens § 76 e giver mulighed for, at underskrifterne kan gives digitalt.

Kravet om underskrifternes tilknytning til ledelsespåtegningen kan imidlertid ikke opfyldes, når der underskrives digitalt, fordi de digitale underskriftsløsninger, der kendes i dag, f.eks. NemID, ikke muliggør, at underskriften placeres i tilknytning til ledelsespåtegningen, da det er dokumentet i sin helhed, der underskrives digitalt.

Med henblik på at sikre, at kravet om tilknytning til ledelsespåtegning ikke er til hinder for digitale underskrifter, foreslås det, at der indsættes en ny bestemmelse i § 65 a, stk. 2, hvori det præciseres, at kravet om underskriftens tilknytning til ledelsespåtegningen bortfalder, hvis der underskrives digitalt. Det foreslås dog samtidig i den nye bestemmelses 2. pkt., at underskriverens navn skal fremgå tydeligt, dvs. med trykte bogstaver, i tilknytning til ledelsespåtegningen.

En bestemmelse svarende til den foreslåede findes i § 9, stk. 2, i årsregnskabsloven, men har ikke hidtil været gældende for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der ikke er omfattet af årsregnskabsloven. Med lovforslaget tilvejebringes dermed parallelitet i regler for forskellige virksomhedstyper på et område, hvor der ikke er grund til forskelle.

Til § 10

Til nr. 1 (§ 25 c i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension)

Den gældende § 25 c, stk. 1, kræver, at alle medlemmer af bestyrelsen og direktionen skal underskrive årsrapporten og datere underskriften. Underskrifterne skal gives i tilknytning til en ledelsespåtegning med et nærmere bestemt indhold. Lovens § 27 j giver mulighed for, at underskrifterne kan gives digitalt.

Kravet om underskrifternes tilknytning til ledelsespåtegningen kan imidlertid ikke opfyldes, når der underskrives digitalt, fordi de digitale underskriftsløsninger, der kendes i dag, f.eks. NemID, ikke muliggør, at underskriften placeres i tilknytning til ledelsespåtegningen, da det er dokumentet i sin helhed, der underskrives digitalt.

Med henblik på at sikre, at kravet om tilknytning til ledelsespåtegning ikke er til hinder for digitale underskrifter, foreslås det, at der indsættes en ny bestemmelse i § 65 a, stk. 2, hvori det præciseres, at kravet om underskriftens tilknytning til ledelsespåtegningen bortfalder, hvis der underskrives digitalt. Det foreslås dog samtidig i den nye bestemmelses 2. pkt., at underskriverens navn skal fremgå tydeligt, dvs. med trykte bogstaver, i tilknytning til ledelsespåtegningen.

En bestemmelse svarende til den foreslåede findes i § 9, stk. 2, i årsregnskabsloven, men har ikke hidtil været gældende for Arbejdsmarkedets Tillægspension, der ikke er omfattet af årsregnskabsloven. Med lovforslaget tilvejebringes dermed parallelitet i regler for forskellige virksomhedstyper på et område, hvor der ikke er grund til forskelle.

Til nr. 2. (§ 32 a, stk. 1, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension)

Overtrædelse af § 25 c, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1. pkt., straffes med bøde.

Med lovforslaget indsættes et nyt stk. 2 i § 25 c. Stykke 2 og 3 bliver herefter stykke 3 og 4. Som konsekvens heraf foreslås det at ændre henvisningen fra § 25 c, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1. pkt., til § 25 c, stk. 1 og 3, og stk. 4, 1. pkt.

Til § 11

Til nr. 1 (§ 8 b i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond)

Den gældende § 8 b, stk. 1, kræver, at alle medlemmer af bestyrelsen og direktionen skal underskrive årsrapporten og datere underskriften. Underskrifterne skal gives i tilknytning til en ledelsespåtegning med et nærmere bestemt indhold. Lovens § 10 j giver mulighed for, at underskrifterne kan gives digitalt.

Kravet om underskrifternes tilknytning til ledelsespåtegningen kan imidlertid ikke opfyldes, når der underskrives digitalt, fordi de digitale underskriftsløsninger, der kendes i dag, fx NemID, ikke muliggør, at underskriften placeres i tilknytning til ledelsespåtegningen, da det er dokumentet i sin helhed, der underskrives digitalt.

Med henblik på at sikre, at kravet om tilknytning til ledelsespåtegning ikke er til hinder for digitale underskrifter, foreslås det, at der indsættes en ny bestemmelse i § 8 b, stk. 2, hvori det præciseres, at kravet om underskriftens tilknytning til ledelsespåtegningen bortfalder, hvis der underskrives digitalt. Det foreslås dog samtidig i den nye bestemmelses 2. pkt., at underskriverens navn skal fremgå tydeligt, dvs. med trykte bogstaver, i tilknytning til ledelsespåtegningen.

En bestemmelse svarende til den foreslåede findes i § 9, stk. 2, i årsregnskabsloven, men har ikke hidtil været gældende for Lønmodtagernes Dyrtidsfond, der ikke er omfattet af årsregnskabsloven. Med lovforslaget tilvejebringes dermed parallelitet i regler for forskellige virksomhedstyper på et område, hvor der ikke er grund til forskelle.

Til nr. 2 (§ 14 a, stk. 1, i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond)

Overtrædelse af § 8 b, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1. pkt., straffes efter de gældende regler med bøde.

Med lovforslaget indsættes et nyt stk. 2 i § 8 b. Stykke 2 og 3 bliver herefter stykke 3 og 4. Som konsekvens heraf foreslås det at ændre henvisningen fra § 8 b, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1. pkt., til § 8 b, stk. 1 og 3, og stk. 4, 1. pkt.

Til § 12

Til nr. 1 (§ 5 b i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af § 5, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden for skadesforsikringsselskaber (Fonden) dækker erstatningskrav i henhold til en byggeskadeforsikring i hele forsikringens løbetid.

Dækningen har virkning for konkurser, der indtræder efter den 31. december 2018, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 375 af 1. maj 2018 om ændring af lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber og lov om finansiel virksomhed.

For konkurser indtrådt senest den 31. december 2018 dækker Fonden erstatningskrav i henhold til byggeskadeforsikringer, der er anmeldt til Fonden senest 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse, jf. § 5, stk. 1, jf. § 6, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1050 af 8. september 2017.

Skadesforsikringsselskabet Qudos Insurance A/S blev erklæret konkurs den 20. december 2018. Selskabet havde bl.a. tegnet byggeskadeforsikringer. Sikrede i henhold til disse byggeskadeforsikringer får i henhold til loven dækket erstatningskrav, der er anmeldt til Fonden senest 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse.

Det foreslås, at der indsættes en ny § 5 b.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at Fonden dækker erstatningskrav i henhold til en byggeskadeforsikring tegnet i Qudos Insurance A/S i hele forsikringens løbetid. Det er en forudsætning for dækning efter bestemmelsen, at bygherren, der har tegnet en byggeskadeforsikring i Qudos Insurance A/S, er taget under konkursbehandling i forsikringens løbetid, og at sikrede ikke er dækket af en anden byggeskadeforsikring. I andre tilfælde dækker Fonden alene erstatningskrav i henhold til en byggeskadeforsikring i Qudos Insurance A/S, der er anmeldt til Fonden senest 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at sikrede i henhold til en byggeskadeforsikring tegnet i Qudos Insurance A/S vil kunne opnå dækning i Fonden ud over de 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse, som i dag følger af loven, hvis den bygherre, der har tegnet byggeskadeforsikringen i Qudos Insurance A/S, tages under konkursbehandling i forsikringens løbetid, og bygherren ikke har tegnet en anden byggeskadeforsikring, som dækker sikrede i den resterende forsikringsperiode.

Sikrede i henhold til en byggeskadeforsikring tegnet i Qudos Insurance A/S vil efter udløbet af Fondens dækningsperiode på 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse skulle gøre et eventuelt erstatningskrav gældende mod den bygherre, som er ansvarlig for den konstaterede byggeskade. Er bygherre taget under konkursbehandling på det tidspunkt, hvor sikrede gør et erstatningskrav gældende, eller bliver bygherre efterfølgende taget under konkursbehandling, inden der er sket en erstatningsudbetaling, vil sikrede kunne anmelde sit krav i Fonden. Sikrede skal forinden have undersøgt, om bygherre har tegnet en anden byggeskadeforsikring, som sikrede er dækket af. Har bygherre tegnet ny byggeskadeforsikring, som dækker sikrede i den resterende forsikringsperiode, vil sikrede skulle gøre erstatningskravet gældende over for det forsikringsselskab, hvor den nye byggeskadeforsikring er tegnet.

Ifølge lovforslagets § 12, nr. 2, foreslås der fastsat et krav om, at erstatningskrav i henhold til den foreslåede § 5 b skal anmeldes til Fonden senest 6 måneder efter forsikringens ophør. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 12, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

Det er Fonden, der vurderer, om en byggeskade, som anmeldes til Fonden, er dækningsberettiget. Afgørelser om udbetalinger truffet af Fonden kan indbringes for Ankenævnet for Forsikring senest 3 måneder efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, jf. § 17 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Til nr. 2 (§ 6, stk. 1, 2. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af § 5, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden for skadesforsikringsselskaber (Fonden) dækker erstatningskrav i henhold til en byggeskadeforsikring i hele forsikringens løbetid.

Dækningen har virkning for konkurser, der indtræder efter den 31. december 2018, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 375 af 1. maj 2018.

Det følger endvidere af § 6, stk. 1, 2. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at erstatningskrav i henhold til lovens § 5, stk. 3, skal anmeldes til Fonden senest 6 måneder efter forsikringens ophør.

Ifølge lovforslagets § 12, nr. 1, foreslås der indsat en ny § 5 b, hvorefter Fonden efter nogle nærmere fastsatte betingelser dækker erstatningskrav i henhold til byggeskadesforsikringer tegnet i Qudos Insurance A/S, som blev erklæret konkurs den 20. december 2018.

Det foreslås, at der indsættes en henvisning til den foreslåede § 5 b i § 6, stk. 1, 2. pkt., så erstatningskrav i henhold til den foreslåede § 5 b skal anmeldes til Fonden senest 6 måneder efter forsikringens ophør.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 12, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

Til § 13

Til nr. 1 (§ 72, stk. 1, i selskabsloven)

Har ikke alle minoritetskapitalejerne inden for fristen fastsat i selskabslovens § 70, stk. 1, 2. pkt., overdraget deres kapitalandele til den indløsende kapitalejer, skal den indløsende kapitalejer efter de gældende regler i selskabslovens § 72 hurtigst muligt til fordel for de pågældende minoritetskapitalejere og uden forbehold deponere indløsningssummen, der modsvarer de ikke overdragne kapitalandele, jf. lov om skyldners ret til at frigøre sig ved deponering (deponeringsloven).

Det foreslås i et nyt 2. pkt., at såfremt kapitalandelene er udstedt gennem en værdipapircentral, kan den indløsende kapitalejer udbetale indløsningssummen til de pågældende minoritetskapitalejere via den udstedende værdipapircentral.

Dermed foreslås en ny procedure for udbetaling af indløsningssummen, hvorefter udbetaling af indløsningssummen til den eller de indløste kapitalejere kan ske via værdipapircentralen og de kontoførende institutter i stedet for proceduren der følger de gældende regler om deponering.

Den foreslåede procedure kan benyttes i tilfælde, hvor kapitalandele, der indløses, er udstedt gennem en værdipapircentral. Her foreslås det, at den indløsende kapitalejer kan benytte tilknyttede afviklingskonti til de enkelte depoter til udbetaling af indløsningssummen ved tvangsindløsning. Afviklingskonti anvendes i forvejen i forbindelse med f.eks. udbyttebetalinger og salg af kapitalandele mv.

Ved indløsning af minoritetskapitalejere efter stk. 1, stiller den indløsende kapitalejer indløsningssummen for de ikke-overdragne kapitalandele til rådighed for det udstedende institut. Herefter igangsætter det udstedende institut en proces i den relevante værdipapircentral, hvorefter ikke-overdragne kapitalandele annulleres mod udbetaling af indløsningssummen i overensstemmelse med ejerskabsregistrering i den relevante værdipapircentral.

På opfordring af det udstedende institut igangsætter værdipapircentralen annulleringen af de ikke-overdragne kapitalandele og udbetaling af indløsningsbeløbet som en såkaldt selskabshændelse (corporate action) med henblik på en nulstilling af beholdning mod betaling. Det vil sige, at der sker en gennemførelse af en beholdningsændring på alle relevante depoter i værdipapircentralen, hvorved de ikke-overdragne kapitalandele udgår fra depoterne, som følge af annulleringen. Herudover udbetales der indløsningssummer, der er i overensstemmelse med betalingsinstrukser fra værdipapircentralen. Proceduren sikrer, at den indløsende kapitalejer er afskåret fra at trække indløsningssummen tilbage, så snart indløsningssummen er stillet til rådighed til indløsning i det udstedende institut. En sådan selskabshændelse medfører således to processer, hvor den ene ikke kan ske uden den anden.

Tanken er, at udbetaling af indløsningssummen til indløste minoritetskapitalejere fremover sker i overensstemmelse med den i dag velkendte proces for udbetaling af f.eks. udbytte og renteudbetalinger, ved at selskabshændelsen genererer et flyt fra udstedende instituts afviklingskonto i Nationalbanken eller anden relevant centralbank til diverse andre afviklingskonti i Nationalbanken eller i andre relevante centralbanker, der er tilknyttet de respektive kontoførende institutter, der har de pågældende ikke-overdragne kapitalandele registreret på depoter i værdipapircentralen. Ved indbetaling til kontoførende institutter med beholdning af ikke-overdragne kapitalandele skal der ske betaling med frigørende virkning. I forbindelse med indløsningen skal de kontoførende institutter for de indløste kapitalejere modtage information fra værdipapircentralen om, i hvilket forhold det modtagne beløb skal fordeles mellem det kontoførende instituts kunder, der er registreret som ejere af de ikke-overdragne kapitalandele i værdipapircentralens system.

Tanken er at processen for udbetaling af indløsningssummen skal svare til den, der allerede i dag finder anvendelse ved udbetaling af f.eks. udbytte og renteudbetalinger.

Til nr. 2 (§ 72, stk. 2, i selskabsloven)

Det fremgår af den gældende § 72, stk. 2, i selskabsloven, at eventuelle ejerbeviser, der er udstedt for indløste kapitalandele, anses samtidig med deponeringen for annullerede.

Det foreslås at tilpasse ordlyden i stk. 2 til den nye mulighed for at udbetale indløsningssummen via værdipapircentralen.

Forslaget er en konsekvens af, at der foreslås en ny procedure for udbetaling af indløsningssummen ved indløsning af minoritetskapitalejere i tilfælde hvor kapitalandele er udstedt gennem en værdipapircentral. Det foreslås, at udbetaling til indløste minoritetskapitalejere kan foregå uden deponering af indløsningssummen, jf. lovforslagets § 13, nr. 1, og de specielle bemærkninger hertil.

Til nr. 3 (§ 72, stk. 3 i selskabsloven)

Det fremgår af den gældende § 72, stk. 3, 1. pkt., i selskabsloven, at de tidligere nu indløste kapital- ejere skal ved ny bekendtgørelse i Erhvervsstyrelsens it-system med et varsel på mindst 3 måneder gøres bekendt med, at retten til at forlange vurdering ved skønsmand, jf. selskabslovens § 67, stk. 1, fortabes ved fristens udløb.

Det foreslås at ændre henvisningen i selskabslovens § 72, stk. 3, 1. pkt., fra selskabslovens § 67, stk. 1, til selskabslovens § 67, stk. 3. Der er tale om en henvisningsfejl. Der tilsigtes ingen materielle ændringer.

Til § 14

Til nr. 1 (§ 2, nr. 1, i lov nr. 512 af 17. juni 2008)

Bestemmelsen ændrer den dagældende § 360, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. På tidspunktet for vedtagelsen af lov nr. 512 af 17. juni 2008 vedrørte § 360, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed afgiftsbetaling til Finanstilsynet for organisationer med et almennyttigt formål. Ændringen indebar at der blev indsat en henvisning til § 3, stk. 2, i lov nr. 467 af 17. juni 2008 for Færøerne om oplysninger, der skal medsendes om betalere ved pengeoverførsler.

I medfør af § 3, i lov nr. 512 af 17. juni 2008, træder ændringen først i kraft på et tidspunkt fastsat af erhvervsministeren. Dette er endnu ikke sket.

I dag er § 360 i lov om finansiel virksomhed ændret. Desuden er vedtaget en ny lov, lov nr. 325 af 31. marts 2019 for Færøerne om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, som i øvrigt ophæver den tidligere lov nr. 467 af 17. juni 2008. § 2, nr. 1, i lov nr. 512 af 17. juni 2008, er derfor ikke længere relevant.

Det foreslås at ophæve § 2, nr. 1, i lov nr. 512 af 17. juni 2008.

Til § 15

Til nr. 1 og 2 (§ 2, nr. 7 og 11, i lov nr. 532 af 29. april 2015)

Bestemmelserne omfatter en ændring af § 195 i lov om finansiel virksomhed og en ophævelse af § 196, stk. 4 i lov om finansiel virksomhed. Begge bestemmelser omhandler indsendelse af årsrapporter til Finanstilsynet.

I medfør af § 16, stk. 9 i lov nr. 532 af 29. april 2015 træder ændringerne først i kraft på et tidspunkt fastsat af erhvervsministeren. Dette er endnu ikke sket.

Den foreslåede § 2, nr. 7, i lov nr. 532 af 29. april 2015 indeholder en fejl. Det er derfor med dette lovforslag besluttet at ophæve den foreslåede bestemmelse og i stedet nyaffatte § 195 i lov om finansiel virksomhed.

Af lovtekniske grunde er det besluttet, at videreføre ophævelsen af § 196, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, således at bestemmelsen ophæves samtidig med de øvrige ændringer af reglerne om indsendelse af årsregnskab ændres.

Det foreslås at ophæve § 2, nr. 7 og 11, i lov nr. 532 af 29. april 2015.

Til nr. 3 (§ 8, nr. 1-4, i lov nr. 532 af 29. april 2015)

Bestemmelserne indeholder ændringer til § 83, stk. 2, 3. pkt., og §§ 94 stk. 1, 3 og 5, i lov om investeringsforeninger vedrørende indsendelse af årsrapporter i lov om investeringsforeninger.

I medfør af § 16, stk. 9 i lov nr. 532 af 29. april 2015 træder ændringerne først i kraft på et tidspunkt fastsat af erhvervsministeren. Dette er endnu ikke sket.

De pågældende regler er parallelle til reglerne for finansielle virksomheder om indsendelse af årsrapporter i lov om finansiel virksomhed. Da ændringsreglerne til reglerne om indsendelse af årsrapporter i lov om finansiel virksomhed indeholdt fejl, er det valgt at nyaffatte bestemmelserne om indsendelse af årsrapporter i lov om investeringsforeninger og sætte dem i kraft i dette lovforslag.

Det foreslås at ophæve § 8, nr. 1-4, i lov nr. 532 af 29. april 2015.

Til § 16

Til nr. 1 (§ 1, nr. 14 og 15, i lov nr. 1520 af 18. december 2018)

Bestemmelserne indeholder ændringer til § 195 i lov om finansiel virksomhed vedrørende indsendelse af årsrapporter til Finanstilsynet.

I medfør af § 13, stk. 4, i lov nr. 1520 af 18. december 2018 træder ændringerne først i kraft på et tidspunkt fastsat af erhvervsministeren. Dette er endnu ikke sket.

Da ændringsreglerne indeholdt fejl, er det valgt at nyaffatte bestemmelserne og sætte dem i kraft i dette lovforslag.

Det foreslås at ophæve § 1, nr. 14 og 15, i lov nr. 1520 af 18. december 2018

Til § 17

Til nr. 1 (§ 5, stk. 4, i lov om EKF Danmarks Eksportkredit)

Den foreslåede bestemmelse medfører, at navnet på EKF Danmarks Eksportkredit kan ændres gennem en vedtægtsændring. Vedtægterne fastsættes i henhold til den gældende lov af erhvervsministeren.

Da selskabsloven finder anvendelse for EKF Danmarks Eksportkredit i kraft af henvisningen i lovens § 6, stk. 1, vil et nyt navn skulle overholde de krav, der gælder for kapitalselskabers navne, herunder kravet om tydelig adskillelse fra navnene på andre virksomheder.

Til nr. 2 (§ 14 a i lov om EKF Danmarks Eksportkredit)

Det foreslås med bestemmelsen at præcisere, at personer, som medvirker til aktiviteter i henhold til lov om EKF Danmarks Eksportkredit § 2, under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e har tavshedspligt med hensyn til enhver oplysning, som de i den forbindelse får kendskab til.

Det forhold, at tavshedspligten fremover fremgår eksplicit af lov om EKF Danmarks Eksportkredit medfører en præcisering af, at dokumenter og oplysninger om de aktiviteter, som EKF Danmarks Eksportkredit udøver i henhold til lovens § 2, kan undtages fra aktindsigt.

Denne særlige tavshedspligt for de omhandlede personer skal ses på baggrund af karakteren af de oplysninger, som vil blive tilvejebragt i forbindelse med EKF Danmarks Eksportkredits virksomhed. Der vil således være tale om virksomhedsfølsomme oplysninger om tekniske indretninger eller fremgangsmåder og om drifts- eller forretningsforhold eller lignende med en væsentlig økonomisk betydning for virksomheden. Bestemmelsen er en præcisering af den tavshedspligt, som det hidtil er blevet lagt til grund, at EKF Danmarks Eksportkredit er omfattet af.

Tavshedspligten vil ikke kun gælde for personer ansat i EKF Danmarks Eksportkredit, men også ansatte i banker og andre virksomheder, som medvirker til de aktiviteter, som udøves i henhold til lovens § 2, samt personer, der som særlige eksterne sagkyndige m.v. yder rådgivning og anden form for bistand i forbindelse med sådanne aktiviteter.

Tavshedspligten vil også gælde efter et eventuelt ansættelses- eller kontraktforholds ophør, jf. straffelovens §§ 152-152 e.

Til § 18

Til nr. 1 (§ 304, stk. 2. i lov om finansiel virksomhed for Grønland)

Tværgående pensionskasser, der har hjemsted eller fast driftssted i Grønland, kan administrere pensionsordninger i overensstemmelse med Inatsisartutlov nr. 21 af 28. november 2016 om obligatorisk pensionsordning.

Ved Inatsisartutlov nr. 21 af 28. november 2016 er der indført en obligatorisk pensionsordning i Grønland. Ordningen pålægger alle borgere, der er fyldt 18 år, og som er fuld skattepligtige til Grønland, at indbetale til en pensionsordning indtil borgerens pensionsalder. Pensionsordningen skal være oprettet i en pensionskasse, et livsforsikringsselskab eller et pengeinstitut med hjemsted eller fast driftssted i Grønland.

Den gældende bestemmelse i § 304 i anordning om ikrafttræden for Grønland af lov om finansiel virksomhed om definitionen af tværgående pensionskasser opstiller en afgrænsning af de medlemmer, som tværgående pensionskasser kan optage. Tværgående pensionskasser kan i medfør af denne bestemmelse kun optage medlemmer inden for en nærmere afgrænset gruppe af personer med tilknytning til arbejdsmarkedet.

En tværgående pensionskasse med hjemsted eller fast driftssted i Grønland kan ikke i medfør af den gældende § 304 i anordning om ikrafttræden for Grønland af lov om finansiel virksomhed administrere den obligatoriske pensionsordning i Grønland, som Inatsisartutlov nr. 21 af 28. november 2016 om obligatorisk pensionsordning forudsætter. Det skyldes, at det nye obligatoriske krav om indbetaling på en pensionsordning vedrører alle personer, der er fyldt 18 år, og som er fuld skattepligtige til Grønland, herunder personer uden tilknytning til arbejdsmarkedet, frem til personernes pensionsalder. Det følger af § 7, stk. 5, i Inatsisartutlov nr. 21 af 28. november 2016 om obligatorisk pensionsordning, at såfremt skatteforvaltningen ikke er bekendt med, at en person omfattet af lovens regler har en aktiv pensionsordning, kan skatteforvaltningen oprette en pensionsordning for vedkommende jf. lovens § 8. Der ikke kan derfor ikke siges at være tale om en nærmere afgrænset gruppe af personer, som opfylder betingelserne for oprettelse af en obligatorisk pensionsordning i medfør af den gældende bestemmelse.

Det foreslås at indsætte et stk. 2, i § 304, hvorefter at tværgående pensionskasser med hjemsted eller fast driftssted i Grønland kan administrere pensionsordninger i overensstemmelse med Inatsisartutlov nr. 21 af 28. november 2016 om obligatorisk pensionsordning.

Den foreslåede bestemmelse skal gøre det muligt for grønlandske tværgående pensionskasser at administrere den nye obligatorisk pensionsordning. Bestemmelsen indebærer bl.a. en udvidelse af medlemsgruppen for tværgående pensionskasser med hjemsted eller fast driftssted i Grønland. Udvidelsen vedrører kun medlemsskaren i tværgående pensionskasser med hjemsted eller fast driftssted i Grønland og derudover alene administrationen af den obligatoriske pensionsordning i Grønland. Tværgående pensionskasser med hjemsted eller fast driftssted i Grønland er således stadig underlagt et forbud mod akkvisition uden for deres almindelige medlemsskare, jf. § 304, stk. 1, i anordning om ikrafttræden for Grønland af lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at tværgående pensionskasser med hjemsted eller fast driftssted i Grønland i overensstemmelse med reglerne i Inatsisartutlov nr. 21 af 28. november 2016 om obligatorisk pensionsordning kan modtage pensionsindbetalinger hidrørende fra ordningen, optage medlemmerne, investere midlerne, udbetale pension, m.v.

Den foreslåede bestemmelse er begrundet i grønlandske forhold, og den finder ikke anvendelse på tværgående pensionskasser, der har fast hjemsted eller fast driftssted i Danmark.

Til § 19

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2020.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovforslagets § 12 træder i kraft dagen efter lovens bekendtgørelse i Lovtidende. Sikrede i henhold til en byggeskadeforsikring tegnet i Qudos Insurance A/S har siden 21. juni 2019 ikke været dækket af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber (Fonden). Med henblik på at sikre en hurtig erstatningsudbetaling til de personer, som efter lovforslagets § 12 opnår dækning i Fonden, foreslås det, at lovforslagets § 12 træder i kraft dagen efter lovens bekendtgørelse i Lovtidende.

Det foreslås med lovens § 17, *nr. 2*, at præcisere, at personer, som medvirker til aktiviteter i henhold til lov om EKF Danmarks Eksportkredit § 2, under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e har tavshedspligt med hensyn til enhver oplysning, som de i den forbindelse får kendskab til.

Det forhold, at tavshedspligten fremover fremgår eksplicit af lov om EKF Danmarks Eksportkredit medfører en præcisering af, at dokumenter og oplysninger om de aktiviteter, som EKF Danmarks Eksportkredit udøver i henhold til lovens § 2, kan undtages fra aktindsigt.

Denne særlige tavshedspligt for de omhandlede personer skal ses på baggrund af karakteren af de oplysninger, som vil blive tilvejebragt i forbindelse med EKF Danmarks Eksportkredits virksomhed. Der vil således være tale om virksomhedsfølsomme oplysninger om tekniske indretninger eller fremgangsmåder og om drifts- eller forretningsforhold eller lignende med en væsentlig økonomisk betydning for virksomheden. Da oplysningerne er af væsentlig betydning for virksomhederne foreslås

det, at lovens § 17, nr. 2, træder i kraft dagen efter lovens bekendtgørelse i lovtidende, så enhver tvivl om om, hvorvidt oplysningerne er omfattet af tavshedspligten, fjernes hurtigst muligt.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovforslagets § 7, nr. 12, træder i kraft den 15. december 2019, jf. artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Det foreslås i *stk. 4*, at lovforslagets § 7, nr. 6, 7, 8 og 9, træder i kraft den 19. april 2020, jf. artikel 2, litra b og d, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Det foreslås i *stk. 5*, at lovforslagets § 7, nr. **Fejl! Henvisningskilde ikke fundet., Fejl! Henvisningskilde ikke fundet., Fejl! Henvisningskilde ikke fundet., Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.** og **Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.**, træder i kraft den 19. april 2021, jf. artikel 2, litra c og e, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/518 af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Det foreslås i *stk. 5*, at § 72, stk. 1, 2. pkt. og § 72 stk. 2, som affattet ved denne lovs § 13 nr. 1 og 2, ikke gælder for minoritetskapitalejerne i kapitalselskaber, der har modtaget opfordringen til at overdrage deres kapitalandele til den indløsende kapitalejer, jf. selskabslovens § 70, stk. 1, før denne lovs ikrafttræden.

Til § 20

Lovforslagets § 20 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, jf. dog de foreslåede stk. 2 og 3.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovforslagets §§ 1-8, 13 og 17 som ændrer i lov om finansiell virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v., lov om ejendomskreditselskaber, lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, lov om forsikringsformidling, lov om betalinger, lov om firmapensionskasser, selskabsloven og lov om EKF Danmarks Eksportkredit kan sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne ved kongelig anordning med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovforslagets §§ 1-8, 12-13, 17 og 18 som ændrer i lov om finansiell virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v., lov om ejendomskreditselskaber,

lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, lov om forsikringsformidling, lov om betalinger, lov om firmapensionskasser, lov om en garantifond, selskabsloven, lov om EKF Danmarks Eksportkredit og lov om finansiell virksomhed som sat i kraft for Grønland kan sættes helt eller delvist i kraft for Grønland ved kongelig anordning med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

UDKAST